

David Horowitz

Richard Poe

GEORGE SOROS

PUTEREA DIN UMBRĂ

CONTRA•MUNDUM

DAVID HOROWITZ

RICHARD POE

GEORGE SOROS

PUTEREA DIN UMBRĂ

CONTRA•MUNDUM

Prefață: Adrian Pătrușcă

Traducere: Carmen Epuran

Tehnoredactare: Răzvan Ionescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOROWITZ, DAVID

George Soros : puterea din umbră / David Horowitz, Richard Poe. - București :
Contra Mundum, 2017

Index

ISBN 978-606-94399-4-4

I. Poe, Richard

32

Soțiilor noastre, April Horowitz și Marie Poe, al căror sprijin necondiționat ne-a oferit o oază de liniște în perioadele mai zbuciumate și ale căror sfaturi au conturat acest volum mai mult decât și-ar putea cineva imagina.

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
INTRODUCERE	14
CAPITOLUL 1	
UN LENIN AL PĂRȚIDULUI DIN UMBRĂ	20
CAPITOLUL 2	
CUM FUNCȚIONEAZĂ SOROS	33
CAPITOLUL 3	
SĂPĂTURI DIN INTERIOR	45
CAPITOLUL 4	
SOROS ȘI HILLARY	58
CAPITOLUL 5	
ÎN MINTEA LUI SOROS	69
CAPITOLUL 6	
STRATEGIE PENTRU SCHIMBAREA REGIMULUI	96
CAPITOLUL 7	
LA ATAC	110
CAPITOLUL 8	
UȘI DESCHISE	119
CAPITOLUL 9	
LEGĂTURA	139
CAPITOLUL 10	
PUTEREA DIN UMBRĂ	154
CAPITOLUL 11	
EXTINDERE GLOBALĂ	188
CAPITOLUL 12	
REVOLUȚII DE CATIFEA	200
MULȚUMIRI	211
NOTE	212

PREFAȚĂ

Mic îndrumar pentru înțelegerea „Revoluției fără Sfârșit” și a „Puterii din Umbră”

De Adrian Pătrușcă

„Scopul meu este să devin conștiința lumii”, îi mărturisea George Soros biografului său, Michael Kaufman.

Istoria e plină de dumnezei pe pământ și de mântuitori care ambiționează să salveze omenirea. Însă, vai, prea adesea omenirea se dovedește nătângă și obtuză, cârtitoare și nerecunoscătoare, incapabilă să priceapă ori să cuprindă măcar măreția idealurilor la care este chemată, așa că binele trebuie să îi fie administrat cu forța. Cu teroarea, cu războiul sau cu revoluția, după caz.

Visul de aur la care aspiră George Soros se numește „Societatea deschisă”. Conceptul nu este nou, el îi aparține lui Henri Bergson, autor între altele și al teoriei elanului vital, ce nu poate fi stăvilit de opoziția lumii materiale. Potrivit lui Bergson, o societate este „închisă”, atunci când acționează exclusiv în interesul său propriu, egoist, „tribal”. Dimpotrivă, o societate „deschisă” este cea care își depășește egoismul și se ridică deasupra intereselor proprii, pentru a promova idealurile și binele „universal”.

Karl Popper, pe care Soros îl numește „mentorul meu spiritual”, merge mai departe, afirmând că nici o credință sau concepție nu poate fi superioară alteia: din cauza faptului că orice cunoaștere este failibilă, o societate „deschisă” trebuie să permită nu doar exprimarea tuturor punctele de vedere, ci și să le acorde prețuire egală.

Deoarece societățile „închise” nu permit un atare pluralism, este nevoie de lovituri de stat sau de revoluții pentru ca regimurile lor să poată fi răsturnate și înlocuite cu conduceri atot-tolerante, care să facă posibilă „deschiderea” societății, explică Popper.

Drumul de la o societate „închisă” spre una „deschisă” nu se încheie niciodată, procesul de „deschidere” este nesfârșit, dat fiind că omenirea, în

dezvoltarea ei, nu va înceta să exploreze, să descopere și să enunțe noi credințe și noi concepte. Care și ele trebuie asimilate și prețuite deopotrivă cu cele vechi. Fără discriminare.

Dar, dacă toate valorile sunt egale, dacă noțiunile de „superior” și „inferior” sunt abolite prin decret, atunci orice scară axiologică dispare și, prin urmare, orice valoare dispare. Or, aceasta înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin, decât deprecierea progresivă a societății omenești, până la o grămadă de forme fără fond, și destructurarea ei, până la pulverizare, până la aneantizare.

Asemenea lui Marx și a întregului șir de lideri socialiști aliniați în urma acestuia, Soros, în calitate de „conștiință a lumii”, este un acerb critic al prezentului, însă evită cu șiretenie să ofere prea multe detalii despre cum arată, în concepția lui, societatea viitorului: „În rețeaua mea de fundații, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizația ar fi devenit mai rigidă; așa cum este acum, flexibilitatea este ceea ce o definește”.

Această fentă retorică nu reușește să camufleze suficient de dibaci bătrânul concept marxist-leninist al „revoluției fără sfârșit”. De la Stalin știm că un „revoluționar de profesie” trebuie să rămână pururea vigilent, deoarece „dușmanul nu doarme niciodată”. Și ce sunt oare activiștii din ONG-urile tutelate de Soros dacă nu niște „revoluționari de profesie”? Niște „activiști de partid”?

Dacă, însă, în societățile ce asumau deschis socialismul, „Partidul” era investit (sau se auto-investea) oficial ca forță politică conducătoare, într-o societate pretins deschisă, noțiunea de „partid” (în sine, sectară) ar fi un non-sens. De aici, tertipul cu rețeaua globală de ONG-uri la care recurge Soros pentru a-și pune în practică viziunea, și care este numită de David Horowitz și Richard Poe „Partidul din umbră”. Când luptă să pună mâna pe putere, comuniștii se dau în vânt după clandestinitate și deghizări.

Ideea „Revoluției fără sfârșit” i se potrivește mânășă lui Soros. Schimbarea permanentă, instabilitatea, criza, toate îl ajută să-și promoveze planurile, să avanseze „pas cu pas”. „De obicei, e nevoie de o criză pentru a declanșa o schimbare profundă de direcție”, mărturisea Soros în *Open Socie-*

ty, carte apărută în anul 2000.

Iar mogulul mesianic este un maestru în utilizarea crizelor și, dacă interesele i-o cer, în crearea și întreținerea lor. Chiar dacă asta ar presupune, de pildă, sabotarea tarii sale de adopție.

După atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, când marile companii americane își răscumpărau propriile acțiuni pentru a împiedica prăbușirea bursei americane, Soros joacă împotriva, câștigând de pe urma celei mai mari tragedii din istoria Statelor Unite. „Nu cred că piața poate să funcționeze pe principii patriotice”, decreta el cinic.

În această remarcabilă carte pe care am onoarea să o prefățez, Horowitz și Poe dedică o parte importantă sabotării de către Soros a războiului Statelor Unite împotriva terorii. Și straniei sale simpatii față de teroriști.

„Războiul este o metaforă falsă și amăgitoare în contextul combaterii terorismului”, nu se ferea să afirme Soros în *The Bubble of American Supremacy*, apărută în 2002. Și continua: «Bush pune semnul egal între libertate și valorile americane. Are o viziune rudimentară asupra ceea ce este bine și ce este rău: „Noi avem dreptate, ceilalți greșesc”. Această viziune se bate cap în cap cu principiile unei societăți deschise, care admite că este posibil să greșescă.»

Sugestia lui Soros este cât se poate de transparentă: teroriștii s-ar putea să aibă și ei dreptatea lor. O idee în perfect acord cu principiile „societății deschise”, în care toate conceptele și credințele au valoare egală și trebuie prețuite deopotrivă.

Pentru a nu exista nici un echivoc, iată un alt citat din Soros: „Ziua de 11 septembrie i-a șocat pe americani, făcându-i să înțeleagă că alții îi pot percepe cu totul altfel decât se percep ei înșiși. Sunt mai pregătiți acum să reevalueze lumea și rolul pe care Statele Unite îl joacă în lume decât în vremuri obișnuite. Aceasta este o șansă deosebită de a regândi și recontura lumea într-un mod mult mai profund decât ar fi fost posibil înainte de 11 septembrie”

În 2003, în plină campanie americană în Irak, Soros apare la CNN anunțând: „Trebuie să mărturisesc că am rezerve în privința dolarului” fără a uita să precizeze că, din cauza asta, vinde dolari și cumpără euro și alte valu-

te. Evident, numeroși afaceriști îi urmează exemplul, astfel că dolarul suferă o devalorizare puternică. Nu există subminare mai perfidă pentru o acțiune militară decât provocarea unui șoc economic.

Nici față de Israel și de evrei, poporul său de sânge, George Soros nu are sentimentalisme. Probabil o reminiscență din copilărie, când, însoțindu-și tatăl adoptiv, participa la confiscarea averilor evreilor din Ungaria. Interviu pe care miliardarul îl acordă postului de televiziune CBS în 1998 a devenit celebru pentru nonșalanța cu care își exhibă cinismul rânjit:

„Reporter: Sunteți un evreu maghiar care a scăpat de Holocaust... și ați privit cum familii întregi erau trimise la moarte.

Soros: Corect. Aveam 14 ani și aș spune că acela a fost momentul în care mi s-a format caracterul. Am înțeles atunci că o persoană ar trebui să privească în viitor, să anticipeze evenimentele ce vor urma.

Reporter: Ați fost împreună cu protectorul dvs. și ați ajutat la confiscarea proprietăților evreilor...

Soros: Da, e adevărat.

Reporter: Pare o experiență traumatizantă... V-a fost greu?

Soros: Nu... Nu, deloc. Copil fiind, poate că nu vezi anumite legături, dar nu mi-a creat nici o problemă ce s-a întâmplat.

Reporter: Nu aveți nici un sentiment de vinovăție față de cele întâmplate?

Soros: Nu. Aș fi putut fi de cealaltă parte a baricadei... Într-un mod amuzant, a fost ca pe piața de capital: dacă nu aș fi fost eu acolo, ar fi fost altcineva și proprietatea ar fi fost confiscată oricum. Nu aveam nici un rol în confiscarea proprietăților”.

Disprețul față de poporul său de sânge nu l-a părăsit până azi. În iunie 2016, simultan cu serverele Convenției Partidului Democrat american, sunt piratate și serverele companiilor miliardarului. Mii de documente ale Fundației Soros sunt publicate pe un site creat special și numit DCLeaks. Potrivit săptămânalului american *Jewish Press* din New York, ele demonstrează că Soros a finanțat cu milioane de dolari cauzele anti-israeliene și anti-sioniste, inclusiv mișcările palestinienilor și islamiste. Printre organizațiile generos stipendiate se numără de pildă Adalah, una dintre promotoarele

așa-numitei mișcări BDS (Boycott, Divestement, Sanctions) de boicotare a Israelului la nivel global. Între 2001 și 2015, Adalah a primit de la Soros 2.688.561 de dolari.

În cartea de față, autorii Horowitz și Poe prezintă cu lux de amănunte relațiile financiar - ideologice dintre Soros și Lynne Stewart, supranumită „avocata teroriștilor”, ea însăși condamnată pentru „complicitate la terorism”, și care nu a făcut niciodată vreun secret din simpatiile sale anarhist-comuniste. „Nu am nicio problemă cu Mao, cu Stalin, cu conducerea Vietnamului și în nici un caz cu faptul că Fidel îi închide pe cei pe care îi consideră periculoși”, declara ea, într-un interviu publicat, în noiembrie 2002, în revista maoistă *Monthly Review*. Într-un interviu acordat în 1995, pentru *New York Times*, Stewart afirma: „Eu nu cred în violență anarhistă, cred în violența direcționată. Mă refer la violența îndreptată către instituțiile care perpetuează capitalismul, rasismul, sexismul, și către oamenii care apără aceste instituții”.

Arestată de FBI în 2002, între altele pentru că a intermediat comunicarea dintre „Șeicul Orb” Omar Abdel Rahman, creierul atacului terorist din 1993 de la World Trade Center, și adepții din libertate ai acestuia, Lynne Stewart a folosit procesul ca pe o tribună pentru mobilizarea Stângii americane la revoluție: „Pentru a ne elibera de acest timp de capitalism, lacom, bine împământenit, care există în această țară și care perpetuează sexismul și rasismul, nu cred că putem fi pacifiști ... Vorbesc despre o revoluție populară. Vorbesc despre schimbarea instituțiilor, care nu poate fi realizată fără violență”.

Văzute prin această prismă, actualele mișcări de stradă împotriva lui Donald Trump capătă brusc noi semnificații. Trump este doar pretextul pentru o mare revoluție marxistă în America. Mai este nevoie să adăugăm că multe dintre organizațiile vinovate de rebeliunea stângistă anti-Trump sunt finanțate, direct sau indirect, de George Soros?

De altfel, prin rețeaua sa de fundații, miliardarul finanțează toate temele dragi Stângii: minoritățile de orice fel, anti-rasismul, islamismul, feminismul, imigrația, avorturile etc. Inclusiv, așa cum am arătat, sabotarea propriei tari, lucru atât de drag internaționalismului socialist.

Pentru naivii care refuză să vadă vreo legătură între această „Revoluție mondială” pusă la cale de Soros și comunism, este remarcabilă discuția pe care ziaristul Greg Torode, de la *South China Morning Post*, o are cu un lider proeminent al Partidului Comunist vietnamez pe marginea cărții din 1998 a lui Soros, *The Crisis of Global Capitalism*, în care miliardarul vestea sfârșitul acestei orânduiri. „Capitalismul pur s-a dovedit a fi inefficient. Marx a știut asta tot timpul. Acest Soros nu este atât de prost”, comentează bătrânul comunist vietnamez.

Faptul că Stânga occidentală a prins să înflorească după prăbușirea URSS și a întregului lagăr comunist este doar aparent paradoxal. Războiul Rece îl făcea pe cetățeanul occidental de rând, trăitor în capitalism, să fie mai circumspect față de ideile marxiste: tentațiile ideologice stângiste erau rapid descurajate de informațiile despre sărăcia și opresiunea din Răsărit

Dispărând „inamicul comunist” și, odată cu el, termenii de comparație, a dispărut și vigilența occidentalului. Istoria are memoria scurtă. Stânga a reînceput să zburde în Vest (mai abitar ca în 1968, când dădea cu pietre din caldarâm în Sorbona și provoca înfrângerea americană în Vietnam), grație unei găselnițe geniale: observând că proletarul occidental, în care Marx vedea „motorul revoluției”, s-a cam îmburghezit, nu prea mai are chef de răzvrătire și se dedă cu delicii binefacerilor capitalismului, noii ideologi au inventat un alt „propulsor”: **minoritățile**.

Ingeniozitatea diabolică a găselniței este că oricine se poate declara minoritar în orice domeniu și pentru orice motiv și pretinde astfel că este oprimat de majoritate. Nici o șansă ca „îmburghezirea” să stopeze noua revoluție, dar fiind că „pătura exploatată” se poate „împrosăta” la nesfârșit. Minoritatea homosexuală s-a multiplicat rapid, ca prin sciziparitate, în două și apoi în patru minorități (LGBT), pentru ca, potrivit unui articol din *Huffington Post*, numărul inițialelor desemnând minoritățile sexuale să ajungă în 2016 la 12: LGBTQIP2SAA...

Aceste minorități care apar la nesfârșit, ca ciupercile după ploaie, au fără excepție două caracteristici comune: toate sunt foarte gălăgioase și toate au revendicări politice. Evident, megafoanele lor, ca și platformele lor politice, sunt asigurate de o rețea uriașă, extrem de bine organizată, de ONG-uri,

generos stipendiate de Soros și alții ca el. Acesta este „Partidul din umbră”.

Din acest motiv, în ultimele decenii, clasa politică occidentală a alunecat dramatic spre stânga. Așa s-a ajuns ca Tony Blair să fie numit „de centru” sau Angela Merkel, „conservatoare”. Cei din fosta Dreaptă tradițională, care s-au încăpățânat să rămână pe loc, sunt declarați extremiști sau naziști. Prin această scamatorie ideologică, Stânga nu mai are nevoie de argumente logice pentru a-și impune ideile, ci doar de invective și de violență. Adică, de „Revoluție”.

De pildă, „Partidul Familiilor Muncitoare a fost creat în 1998 pentru a muta Partidul Democrat mai la stânga”, după cum scria *Associated Press* în 2000, citată de Horowitz și Poe. PFM era tutelat de ACORN (*Association of Community Organizations for Reform Now*), puternic finanțat de Soros, iar candidații săi au intrat în lupta pentru alegerile locale cu scopul de exercita presiune asupra candidaților democrați. Drept care aceștia, speriați că ar putea înregistra pierderi serioase în zona grupurilor sociale radicale, au dat un adevărat recital de „stângism”.

Evident că misionarismul lui Soros nu este unul dezinteresat. Iată ce spunea răposatul ziarist de la BBC, Nick Clark: «Soros consideră că o societate este „deschisă” nu atunci când respectă drepturile omului și libertățile fundamentale, ci atunci când este „deschisă” pentru ca el și asociații săi să poată face bani. Și, într-adevăr, Soros a făcut bani în fiecare țară pe care a ajutat-o să se „deschidă”. În Kosovo, de exemplu, el a investit 50 de milioane de dolari în încercarea de a prelua controlul asupra complexului minier Trepca, unde sunt rezerve imense de aur, argint, grafit și alte minereuri, estimate la aproximativ cinci miliarde de dolari. Și, astfel, a creat un model pe care l-a repetat, cu mare succes, în tot estul Europei: a promovat „terapia de șoc” și „reforma economică”, pentru ca apoi să reușească, împreună cu asociații săi, să cumpere active de stat valoroase la prețuri foarte mici». Iar Connie Brook de la *New Yorker* spune că donațiile lui Soros sunt doar „o perdea de fum pentru construirea imperiului său”.

În toate țările din lume unde și-a implantat „revoluțiile”, colorate sau cu nume de flori (Ucraina, Georgia, Serbia etc.), Soros a reușit să obțină profituri considerabile. Se spune că, după prăbușirea URSS, în timpul regi-

mului Boris Elțin, când Soros a fost foarte activ, s-au spălat 100 de miliarde de dolari.

În 1994, când un reporter de la *New Republic* l-a întrebat pe Soros cum ar descrie uriașa sa influență în fostele state membre ale URSS, miliardarul a răspuns plin de el: „Scrieți că fostul imperiu sovietic se numește acum Imperiul Soros”.

Senzaționala carte a lui Horowitz și Poe este un adevărat manual de decipare a mecanismelor prin care se poate pune mâna pe putere: infiltrare și presiune. De sus (la nivelul liderilor politici) și de jos (la nivelul străzii).

România este una dintre scenele lumii unde George Soros zburdă: când a început să împartă bani în Europa centrală și de Est, sărăcită de decenii de comunism, „oameni precum dictatorul din România, Iliescu, au fost, dintr-odată, foarte interesați să se întâlnească cu mine... Influența mea a crescut”, mărturisea el.

Și în România, Soros și-a creat o „putere din umbră”, prin care încearcă să influențeze viața politică, economică și socială. În noiembrie 2016, în *Evenimentul zilei*, Simona Ionescu demonstra cu documente că, după tragedia de la clubul *Colectiv*, toate persoanele chemate de președintele Klaus Iohannis la Cotroceni, pentru „consultări politice”, în calitate de reprezentante ale „societății civile”, făceau parte din ONG-uri finanțate de Soros. Absolut toate! La alcătuirea listei cu invitați, un cuvânt greu l-a avut consiliera lui Iohannis, Sandra Pralong, cea care în anii 1990 a fost primul reprezentant al lui Soros în România. La respectivele consultări s-a decis instalarea unui guvern de „independenți”. În realitate, majoritatea noului cabinet era formată din membri ai „Partidului din umbră”. Însuși premierul Dacian Cioloș făcea parte din grupul *Friends of Europe*, finanțat de Soros. *Friends of Europe* este un **think tank** cu sediul la Bruxelles, prezidat de contele Etienne Davignon, fost vicepreședinte al Comisiei Europene și fost președinte al Grupului Bilderberg.

Despre influența tot mai apăsătoare a lui Soros în România stă mărturie ofensiva agresivă a Stângii din ultimii zece ani. Spre năuceala unui popor, tradiționalist dar tolerant, temele „societății deschise” au apărut pe bandă rulantă: țigani sau romi, consiliul pentru combaterea discriminării, icoanele

și apoi religia în școli, teoria genului, excluderea personalităților interbelice cu vederi de dreapta din spațiul public, căsătoriile homosexuale...

Creștinismul este în fruntea listei de inamici ai lui Soros. Iată ce declara el, în 2004, pentru *New Yorker*, despre creștinul practicant George Bush Jr., fără a se sfi să plaseze creștinismul alături de fundamentalismul islamic: «Separația dintre biserică și stat, fundamentul democrației noastre, este compromisă în mod de clar de un președinte „renăscut spiritual”. Ne temem că, din cauza fundamentalismului islamic, nu mai există separație între biserică și stat și, totuși, ne pregătim să compromitem acest principiu aici.» Pentru cineva care ambiționează să devină „conștiința lumii” este firesc să nu-și dorească concurență. Nici în Cer, nici pe Pământ.

INTRODUCERE

Războiul din Irak marchează o nouă eră în viața politică a Americii. Este pentru prima dată când Partidul Democrat – una dintre cele două forțe politice importante din Statele Unite – îl atacă cu o virulență nemaiîntâlnită pe președintele în funcție, care este și comandant al forțelor armate. Este pentru prima dată când țara e divizată chiar de la începutul unui război desfășurat pe pământ străin.

Bipartismul pe timp de război a fost un leitmotiv al politicii externe americane începând cu Al Doilea Război Mondial. Republicanii l-au așigurat atunci când președintele Clinton a intervenit în războaiele din Bosnia și Kosovo, operațiuni desfășurate fără autorizarea Congresului și fără aprobarea Națiunilor Unite, dar susținut, cu toate acestea, de liderii republicani. Bipartismul de acest gen lipsește, în mod ciudat, când vorbim de războiul din Irak. El este anulat de o conducere a Partidului Democrat dedicată unor scopuri mai radicale.

Mișcarea Democraților către stânga politică nu este nouă. Timp de 40 de ani, activiștii „progresiști” au derulat o campanie amplă de infiltrare în instituțiile politice și culturale americane. Efectele acestei infiltrări pot fi văzute, acum, în incapacitatea liderilor politici ai Americii de a forma un front unit împotriva unei amenințări militare evidente, care vine din afară.

Această carte este despre forțele radicale care subminează unitatea americană. Volumul îi identifică pe liderii radicali și le devoalează strategia. Acești activiști sunt organizați în două mișcări distincte, una care exercită presiune de dedesubt, alta care o exercită de deasupra. Într-o broșură publicată în 1957, teoreticianul Partidului Comunist din Cehia, Jan Kozák, arată cum o mână de comuniști au reușit să câștige puterea în Cehoslovacia, prin manevre parlamentare. Cheia era să exercite presiune pentru schimbare radicală, simultan din două direcții – de la nivelurile înalte ale guvernării și de la agitații din stradă. Kozák a denumit această tactică „presiune de sus și de jos”.

O modalitate de a exercita „presiune de jos”, explică Kozák, este

să umpli străzile cu rebeli, greviști și protestatari, creând, astfel, iluzia unei dorințe generale de schimbare din rădăcini. În tot acest timp, radicalii din guvern exercită „presiune de sus”, adoptând legi noi sub pretextul domolirii nemulțumirii din stradă – deși protestatarii (sau, cel puțin, liderii lor) sunt ei înșiși parte a planului. Majoritatea oamenilor nici n-ar avea habar despre ce se întâmplă. Presați între „sus” și „jos”, majoritatea se va afunda în apatie și disperare, cu convingerea să sunt depășiți numeric de radicali – chiar dacă, în realitate, nu sunt. Astfel își poate impune o minoritate radicală voința în fața unei majorități moderate, chiar și într-un sistem democratic, parlamentar.

În America de astăzi, presiunea „de jos” – infiltrarea unor radicali din stradă în procesul politic – a schimbat deja, în mod profund, Partidul Democrat. Acest lucru a devenit evident chiar din timpul campaniei McGovern, din 1972. A reieșit clar, în ultimii ani, că o presiune simultană, „de sus”, lucrează în tandem cu presiunea venită din stradă. Vârful de lance al acestei mișcări „de sus” sunt forțe aflate deopotrivă în interiorul și în afara partidului, la cel mai înalt nivel de putere politică și financiară. Revoluția de deasupra implică figuri-cheie din Administrația Clinton, precum Hillary Rodham Clinton și omul ei bun la toate, Harold Ickes, sau șeful de cabinet al Administrației Bill Clinton, John Podesta.

Cel care îl întruchiează pe „Lenin” din spatele acestei revoluții este un om aflat complet în afara scenei politice. Geniu financiar și sforar politic, George Soros este arhitectul unui „partid din umbră” ce funcționează mai degrabă ca o rețea de holdinguri, care coordonează diviziuni dispartate ale acestei mișcări, atât în interiorul, cât și în afara Partidului Democrat, cu scopul de a deține controlul puterii de stat. Odată câștigată, această putere este folosită pentru a produce efecte globale – economice, sociale și politice – o reîncarnare post comunistă a vechiului vis radical.

Pe scurt, această carte documentează modul în care, printr-o serie extraordinară de manevre politice, legale și financiare, o rețea surprinzătoare de activiști radicali și miliardari activiști au câștigat control *de facto* asupra aparatului de campanie al Partidului Democrat – inclusiv asupra media, inclusiv asupra mobilizării electorale și, astfel, asupra viitorului electoral al

partidului. Acest partid din interiorul partidului (dar și din afara lui) nu are un nume oficial, dar, fără a-i înțelege clar scopul, unii jurnaliști și analiști i-au spus Partidul din Umbră, nume pe care l-am preluat și noi în scrierea acestei cărți.

Partidul din Umbră este o rețea de organizații private care exercită o influență ascunsă, dar puternică asupra Partidului Democrat și, prin intermediul acestuia, asupra politicii americane, în general. Nu este un partid politic *per se* și funcționează în afara sistemului electoral, cu mize care nu sunt afișate. Dar Partidul din Umbră nu își poate permite să funcționeze ca un partid politic obișnuit. Pentru aceasta ar fi nevoie de un mesaj public, onest către votanți, lucru imposibil pentru că viziunea radicală i-ar jigni pe cei mai mulți americani. Dacă americanii ar înțelege intențiile Partidului din Umbră, ar fi oripilați și i-ar respinge propunerile. Tocmai de aceea, rețeaua Partidului din Umbră trebuie să acționeze confidențial. Trebuie să folosească (și folosește) mijloace extra-constituționale, secrete, înșelătoare, pentru a-și atinge obiectivele. Trebuie să infiltreze birocrății guvernamentale, să corupă demnitari și să manipuleze presa. Și trebuie să ascundă cine este și ce reprezintă.

Partidul din Umbră nu se limitează doar la Partidul Democrat. Dacă s-ar limita, nu ar mai fi atât de eficient. O mulțime de republicani de seamă, printre care senatorul John McCain, au făcut schimb de favoriți cu Partidul din Umbră. Dar Partidul Democrat – pentru că este deja o formațiune de stânga – este punctul principal de interes și instrumentul preferat al Partidului din Umbră. Partidul din Umbră nu și-a atins încă scopul de a obține putere federală, dar, începând cu alegerile din 2004, când a câștigat un anumit control asupra Comitetului Național al Partidului Democrat și asupra Partidului Democrat, în general, este pe drumul cel bun.

În timpul alegerilor din 2004, Partidul din Umbră – condus de un grup de miliardari de stânga – a contribuit cu peste 300 de milioane de dolari la fondul de campanie al democraților și a reușit, prin campanii media independente, să contureze mesajul democraților. În ciuda înfrângerii la vot, liderii Partidului din Umbră erau îmbătați de euforia realizării lor. Pe 9 decembrie 2004, Eli Pariser, cel care a condus grupul MoveOn PAC al Parti-

dului din Umbră, se fălea în fața activiștilor săi: „Acum este partidul nostru. Noi l-am cumpărat, este al nostru”. La cine se referă Pariser, mai exact, când spune „noi”? Ce interese speciale reprezintă el? Cine a „cumpărat” Partidul Democrat în 2004 și ce vrea să facă cu el? Paginile care urmează oferă răspunsuri la aceste întrebări, dezvăluie rețeaua radicală care dirijează acum Partidul Democrat și îi conturează politicile, detaliază istoria acestei rețele și îi descrie jucătorii, tacticile și scopurile. Aceste scopuri au la bază o ostilitate fundamentală față de instituțiile americane – inclusiv în ceea ce privește suveranitatea Statelor Unite ca națiune.

Aceasta nu este o carte despre cum pot fi înfrânți democrații în alegeri. Un sistem bipartid este vital pentru democrația noastră, iar această carte a fost scrisă tocmai pentru că avem convingerea că acest sistem este periclitat de subminarea unuia dintre elementele sale. Problemele pe care le punem în discuție transcend ideologiile de partid și competițiile electorale. Orice american interesat de starea sistemului bipartid are motive să se teamă de Partidul din Umbră. Democrații de rând, care au fost privați de drepturi, în urma sechestrării aparatului lor de partid, au motive să se teamă cel mai mult. O mare parte din puterea acestei rețele vine din ignoranța generală, din abilitatea sa de a-și masca radicalismul în spatele limbajului moderat, din arsenalul variat al organizațiilor grupate tematic, care le reprezintă agenda, din dezinformare prin perdele de fum și dintr-un vârtej de PR pe care Partidul din Umbră l-a pus în funcțiune.

Liderul radical Saul Alinsky, mentor al senatorului Hillary Clinton și al multor activiști ai Partidului din Umbră, a identificat, pentru discipolii săi, calea de a accede la putere în politica americană. Alinsky a ajuns la concluzia că radicalii pot produce o schimbare revoluționară, fără un sprijin majoritar, dacă înțeleg regulile jocului și se folosesc de ele. Acesta este subiectul cărții sale, *Rules for Radicals*. Pentru acapărarea puterii de către radicali, era nevoie de un nucleu mic de activiști disciplinați, care să-și impună agenda, și de o comunitate suficient de ignorantă în ceea ce privește scopurile acestui nucleu. Într-un astfel de context, o minoritate radicală își poate impune voința, chiar și într-o democrație mare, cum este cazul Statelor Unite.

Teoria lui Alinsky a fost testată în timpul Războiului din Vietnam,

când, după cum a prezis, o minoritate de activiști radicali a reușit să-și impună voința în Statele Unite, fără să fi câștigat la urne. Poporul american a sprijinit războiul din Vietnam până la finalul său dureros. Cu toate acestea, după ani de haos organizat pe plan intern, liderii americani s-au plictisit de sciziunile interne și au coborât steagul. Americanii i-au permis stângii să domine pentru că stânga a avut o strategie și ambiția să câștige, în timp ce adversarilor le-a lipsit fie inteligența, fie voința de a-i contracara.

America nu era unită în timpului evenimentelor din Vietnam, iar inamicii noștri comuniști din Hanoi erau perfect conștienți de asta. Cu cât luptam mai tare, cu atât era mai strident protestul din partea opoziției interne. Sloganul radicalilor nu a fost „Sprijiniți victoria comunistă în Vietnam”, care ar fi fost respins imediat de americani. Sloganul radicalilor a fost „Aduceți trupele acasă acum”. Sloganul acesta nu proclama dorința radicalilor ca adversarii comuniști să câștige războiul, dar crea iluzia unei mișcări anti-război, care ducea grija trupelor americane, ceea ce nu era cazul, cu siguranță. Activiștii „anti-război”, printre care și tânărul John Kerry, îi numeau pe soldații americani „criminali de război”, în timp ce minimalizau ori scuzau adevăratele crime de război ale inamicului.

Sloganul radical „Aduceți trupele acasă acum!” a fost repetat pe fundalul unei frici firești și al dorinței americanilor de a fi pace și de a li se întoarce copiii acasă; i-a divizat pe cei rămași acasă și a zdruncinat solidaritatea națională. În cele din urmă, acest slogan a forțat retragerea trupelor americane și a determinat o victorie a comuniștilor în Cambodgia și Vietnam. Consecințele au fost tragice – aproximativ 3 milioane de cambodgieni și vietnamezi au fost uciși de comuniști după preluarea puterii. Dar comuniștii nu ar fi putut să preia puterea singuri. În fiecare înfruntare militară cu forțele americane, comuniștii au fost înfrânți. Victoria lor a fost posibilă pentru că au câștigat radicalii americani.

Această carte descrie cum acționează forțele din spatele scenei politice, cu scopul de a remodela Statele Unite ca pe o utopie radicală. Aceste forțe au convingerea că „hegemonia” americană (cum le place să o numească) este dăunătoare, iar scopurile sale sunt de acaparare. În numele globalismului, sunt capabile să-i conteste Americii suveranitatea, caracterul și cultu-

ra. Acesta este partidul lor – Partidul din Umbră – care subminează însăși
ideea de America.

UN LENIN AL PARTIDULUI DIN UMBRĂ

Arhitectul și geniul călăuzitor al Partidului din Umbră, un veritabil Lenin al organizației – păstrând proporțiile – este activistul miliardar George Soros. Asemenea lui Lenin, Soros conduce remarcabil revoluția de „sus” – prin manipularea forțelor politice și economice de la cel mai înalt nivel. Mai mult, Soros amintește de Lenin și atunci când vine vorba de strădania cu care cultivă rebeliunea de „jos”. Asemenea Partidului pe care l-a creat, Soros are multe fețe. Aparent, este o figură publică bine-cunoscută, un filantrop și un afacerist care apare des în prim-plan. Dar mai există un George Soros care rămâne ascuns și evaziv, iar scopurile și activitatea acestuia sunt camuflate de o perdea de fum dominată de dezmințiri și dezinformare programată.

Soros neagă că ar juca vreun rol deosebit în Partidul din Umbră pe care l-a creat. Pretinde că este doar unul dintre cei mulți care cotizează în Partid. În fapt, după cum vom demonstra în paginile care urmează, Soros a fondat și a organizat personal Partidul din Umbră și controlează operațiunile sale, similar rolului pe care îl are președintele unei corporații într-o companie.

Poporul american trebuie să-l cunoască pe Soros și trebuie să-i cunoască viziunea radicală. Trebuie să se familiarizeze, de asemenea, cu mecanismul complex pe care l-a construit pentru a-și atinge scopurile.

George Soros este unul dintre cei mai puternici oameni ai planetei. Manager de fonduri de investiții, originar din New York, el a adunat o avere personală estimată la 7.2 miliarde de dolari. Compania sa de management controlează alte multe miliarde în investiții în active. Începând cu 1979, rețeaua sa a distribuit o sumă estimată la 5 miliarde de dolari. Soros susține că Fundația pentru o Societate Deschisă donează anual aproximativ 425 de milioane de dolari pentru diferite cauze². Pentru toată această avere, Soros nu și-a cheltuit proprii bani, ci i-a determinat pe alții să-i cheltuiască pe ai lor. Acest aspect este și mai evident în abordarea pe care o are Soros față de

piața financiară. Reputația sa de speculant financiar este atât de mare încât armate de investitori se agață de cuvântul lui, cumpără sau vând la semnalul lui. Un editorial publicat de Soros în Wall Street Journal sau un interviu dat la Bloomberg ori CNBC pot muta din loc sume imense de bani pe piața financiară, iar aceste sume depășesc cu mult puterea de cumpărare a lui Soros. După cum nota, la un moment dat, New York Times, „când Soros vorbește, piața financiară globală ascultă”³.

De-a lungul anilor, Soros și-a măsurat puterile de mai multe ori cu economiile naționale, și a ieșit învingător. Este bine-cunoscută implicarea sa în devalorizarea lirei sterline, în 1992, când a mizat 10 miliarde de dolari pe deprecierea acestei monede. Într-o încercare disperată de a-și ține moneda pe linia de plutire, Banca Angliei a încercat să cumpere cât mai multe lire cu aceeași viteză cu care Soros se descotorosea de ele. Însă, din ce în ce mai mulți investitori l-au urmat pe Soros și i-au susținut demersul, până când, în cele din urmă, Banca Angliei a cedat. Lira sterlină s-a devalorizat, ceea ce a declanșat un tsunami financiar, de la Tokio, la Roma. La finalul crizei, milioane de muncitori britanici constatau că au ajuns la fundul sacului, în timp ce Soros își număra banii câștigați. Personal, a avut un profit de aproximativ 2 miliarde de dolari în urma acestei catastrofe financiare, căpătându-și, de atunci, renumele de „cel care a ruinat Banca Angliei”.

Demonetizarea lirei sterline a fost o acțiune colosală. Soros a riscat 10 miliarde de dolari pentru a o duce la bun sfârșit. Cu alte ocazii, a provocat aceleași daune cheltuind, să zicem, timpul pierdut pentru a compune o scrisoare. Pe 9 iunie 1993, Soros a trimis o scrisoare către publicația Times, din Londra, sugerând că marca germană este slabă. „Mă aștept ca marca să piardă teren în fața tuturor monedelor mari”, a scris el. Această declarație a declanșat 24 de ore de panică în piață, ducând marca germană în vrie⁴. Soros a repetat isprava pe 14 iulie 1998, de data aceasta cu consecințe mult mai grave, când a sugerat, în ediția londoneză a Financial Times, că guvernul de la Moscova ar trebui să devalorizeze rubla cu 15-25%. Declarația a instaurat panică pe piața de capital, aruncând Rusia într-o criză profundă⁵.

Puțini oameni din istoria finanțelor au avut puterea de a controla monedele doar deschizând gura. Soros este unul dintre aceștia. El însuși își

compară influența cu alchimia. În cartea sa, „Soros on Soros”, publicată în 1995, scrie: „Alchimiștii au făcut marea greșală de a încerca să transforme metale comune în aur prin incantații. Alchimia nu funcționează cu elemente chimice. Dar funcționează pe piețele financiare, pentru că incantațiile pot influența deciziile oamenilor care fac agenda”⁶. Posibilitatea ca Soros să-și folosească puterile de alchimist financiar în dezavantajul Statelor Unite a fost o temă de discuție și îngrijorare printre „gardienii” financiari din Statele Unite. Henry Gonzalez, kongresmen democrat din Texas și, ulterior, președinte al House Banking Committee, și-a exprimat îngrijorarea, într-un discurs ținut în fața Kongresului, pe 8 iunie 1993. „Dezvăluiri de presă recente arată că domnul George Soros, managerul Fondului de Investiții Quantum, a câștigat peste un miliard de dolari pariind împotriva lirei sterline. Mă interesează ... expunerea pe care o are Rezerva Federală a Statelor Unite față de fondul domnului Soros”, a spus Gonzalez.⁷ Iar temerile lui Gonzales s-au adeverit. „Trebuie să mărturisesc că am rezerve în privința dolarului”, a anunțat Soros, în mai 2003, la CNN. Într-o perioadă în care dolarul american pierduse teren în fața euro timp de patru ani, Soros a determinat o scădere și mai mare anunțând întreaga lume că a început să vândă dolari pentru euro sau alte monede⁸. Soros știe mai bine decât majoritatea oamenilor că, atunci când pică monedele, de cele mai multe ori pică și guvernele. Atacul său asupra dolarului a fost un atac asupra lui George Bush și asupra războiului pe care acesta l-a purtat în Irak. Din păcate, nu a fost prima dată când Soros și-a folosit puterea financiară pentru a sabota războiul Statelor Unite împotriva terorii.

Pe 26 februarie 1993, jihadiștii musulmani au atacat World Trade Center pentru prima dată, iar acesta era cel mai ambițios atac terorist încercat vreodată. Planul jihadiștilor era să doboare turnul de nord al World Trade Center, forțându-l să cadă peste turnul sudic, provocând, astfel, moartea a sute de mii de oameni. Pentru aceasta, au plasat un camion cu explozibil într-un garaj aflat sub turnul nordic. Bomba conținea peste jumătate de tonă de nitrat de uree cu un detonator de nitroglicerină. Explozibilul conținea, de asemenea, acid cianhidric cu care teroriștii voiau să acopere zona vizată într-un nor de gaz otrăvitor.

Din fericire, bomba nu a funcționat conform planului. Cianura a ars inofensiv în explozie. Bomba a penetrat șase etaje sub turn, a străpuns cinci niveluri de subsol, dar nu a reușit să doboare tunul de nord. Mii de oameni au fost răniți, iar șase au murit, dar turnurile au rămas în picioare.⁹ Administrația Clinton a gestionat primul atac asupra World Trade Center ca pe o infracțiune de rând. Clinton a lăsat cazul în mâna justiției. Patru dintre atacatori – un egiptean și trei palestinieni – au fost prinși, amprențați, fotografiați, anchetați și condamnați, la câteva săptămâni după atac. Cel puțin alți trei atacatori au primit azil în alte state, inclusiv liderul acestora, un presupus agent irakian pe nume Ramzi Ahmed Yousef.¹⁰ Cu excepția unuia dintre ei, toți cei șapte atacatori au fost capturați și condamnați. Totuși, autoritățile americane nu au reușit niciodată să deslușească cine a comandat atacul sau să identifice din ce organizație teroristă făceau parte făptașii.¹¹

Multe dovezi arătau spre Saddam Hussein, care jurase Statelor Unite răzbunare pentru înfrângerea din Războiul din Golf. Șeful grupării teroriste, Yousef, intrase în țară cu un pașaport irakian și era cunoscut în New York ca „Rashid Irakianul”. Un alt suspect, Abdul Rahman Yasin, era un irakian născut în Statele Unite, care se întorsese cu familia în Irak pe când era copil. După atacul de la World Trade Center, Yasin s-a refugiat la Bagdad, unde a primit azil și, potrivit unei surse, o slujbă guvernamentală. Într-un fel sau altul, el a reușit să evite forțele de ocupație americană, atunci când acestea au ajuns în Irak. Yasin este în libertate și astăzi, iar pe numele lui s-a pus o recompensă de 5 milioane de dolari.

Directorul adjunct al FBI, James Fox, care la acea vreme conducea divizia din New York a Biroului, suspecta că serviciul de informații irakian, *Jihaz Al-Mukhabarat Al-A'ma*, a orchestrat atacul, cu ajutorul voluntarilor islamiști din alte țări, folosiți ca paravan.¹² Dar Fox nu a fost lăsat să meargă pe această pistă. Mai târziu, el i-a mărturisit lui Laurie Mylroie, expert în terorism, că Departamentul de Justiție condus de Janet Reno a făcut presiuni asupra sa pentru a ignora orice element legat de posibila implicare a guvernelor străine. Oamenii lui Reno „nu voiau ca anumite țări să fie arătate cu degetul”, a explicat Fox.¹³ Ei voiau pur și simplu ca teroriștii să fie arestați și încarcerați ca infractori de drept comun.

Președintele Clinton a încercat să minimizeze atacul în toate felurile posibile. A evitat ostentativ să viziteze zona în care a avut loc atacul. În interviuri și conferințe de presă¹⁴, a făcut apel la americani să nu „exagereze”. Urmând exemplul lui Clinton, guvernatorul statului New York, Mario Cuomo, a declarat, pentru NBC, pe 1 martie, că o amenințare mai mare pentru siguranța publică decât terorismul este faptul „americani se împușcă între ei”. Cuomo a perorat: „Noi suntem o amenințare mai mare pentru noi înșine decât sunt teroriștii străini. Suntem încă cel mai violent loc din lume, nu pentru că ne face cineva rău, ci pentru că ne facem singuri rău. Nu terorismul este problema, ci înclinația noastră spre violență și refuzul de a-o admite”.¹⁵

Letargia și introspecția pe care atacurile le-au deșteptat în liderii partidului de guvernământ - la acea vreme, Partidul Democrat - au încurajat noi atacuri. În iunie 1993, odiosul „șeic orb”, Omar Abdel Rahman, și alți nouă dintre adepții lui au fost arestați pentru că au pus la cale „Ziua Terorii” la New York. Ei plănuiau să arunce în aer cartierul general al Națiunilor Unite, o clădire a serviciilor secrete, podul George Washington, respectiv tunelurile Lincoln și Holland, și să omoare, astfel, 250.000 de oameni.¹⁶ Anchetatorii au ajuns rapid la concluzia că Rahman fusese implicat și în atacul de la World Trade Center. O parte dintre teroriștii implicați în atacul din 1993 s-au dovedit a fi discipoli ai lui Rahman.

Și de această dată, Clinton a transferat cazul justiției. Anchetatorii și-au concentrat investigația pe un grup restrâns de inculpați, de mână a doua. Rahman a fost condamnat și închis, însă rețeaua de teroare globală din care grupul său făcea parte, dar care reprezenta doar o mică ramură, și-a continuat treaba nestingherită, bucurându-se de ospitalitatea și sprijinul financiar al multor regimuri prietenoase din afară. Dacă președintele Clinton ar fi tratat primul atac de la World Trade Center cu seriozitatea cuvenită, al doilea atac ar fi putut să nu aibă loc. Din nefericire, Clinton a ales să trateze terorismul ca pe o infracțiune de drept comun, în loc să admită ceea ce este de fapt – un act de război împotriva Statelor Unite.

Astăzi, știm că teroriștii care au atacat World Trade Center, în 1993, aveau conexiuni cu gruparea al-Qaeda – aceeași grupare care s-a întors pe 11 septembrie să-și termine treaba. George Soros știa lucrul acesta când a

scris, în 2002, volumul anti-Bush „*The Bubble of American Supremacy*”. Știa că, după opt ani de muncă, poliția tot nu reușise să neutralizeze gruparea teroristă și să protejeze turnurile. Știa că este o greșeală să tratezi acțiunile teroriste ca pe o crimă de drept comun. Știa toate aceste lucruri și, totuși, a mers înainte și a scris: „Războiul este o metaforă falsă și amăgitoare în contextul combaterii terorismului. Crimele (cum este atacul 9/11) necesită acțiune din partea poliției ... În cazul terorismului, avem de-a face cu crime. E nevoie de muncă de investigație, de servicii de informații eficiente, de cooperare cu opinia publică, nu de acțiune militară”.¹⁷ De ce a scris Soros aceste cuvinte, când știa cu certitudine că nu sunt adevărate?

Cel de-al doilea atac asupra Turnurilor Gemene, din 11 septembrie 2001, a pus Wall Street într-o situație dificilă. Toate tranzacțiile pe bursă s-au oprit până pe 17 septembrie. În vreme ce lumea aștepta cu înfrigurare deschiderea de luni, investitorii americani promiteau să nu lase piața să se prăbușească. „Patriotul din mine crede că o regroupare a pieței ar fi cea mai rușinoasă palmă pentru unii”, scria managerul de fonduri Langdon Wheeler, într-o scrisoare trimisă pe 14 septembrie, în care își îndemna peste 100 dintre clienți să cumpere acțiuni în ziua de luni. Mulți i-au împărtășit convingerea. Companii mari precum Pfizer, Cisco Systems, FleetBoston Financial și American International Group și-au anunțat intenția de investi miliarde de dolari în recumpărarea propriilor acțiuni, pentru a susține, astfel, piața. Zeci de giganti din domeniul asigurărilor, cu capitaluri de sute de miliarde de dolari, și-au declarat, de asemenea, intenția de a ține piața pe linia de plutire, prin investiții masive în ziua de luni. Au apărut și investitori mai mici, care au înșesat internetul cu apeluri de tip „investește în America”. „Luni refacem bursa!” îndemna unul dintre email-uri, încurajându-i pe investitorii patrioți să cumpere 100 de acțiuni în ziua de luni, până la închiderea bursei.¹⁸

Oficialii americani au făcut ce au putut pentru a încuraja astfel de investiții patriotice. Banca centrală a SUA a pompat numerar în economie, în timp ce autoritățile de reglementare le-au cerut fondurilor de investiții de mare risc, în spatele ușilor închise, să reziste tentației de profita de tragedia americană, prin pariuri pe scăderea prețului la acțiunile din industriile afectate. În piață, să pariezi pe scăderea prețului la acțiuni înseamnă să pariezi

împotriva acțiunii, în speranța că aceasta își va pierde valoarea – adică exact ceea ce a făcut Soros cu lira sterlină. Pe bursă, acest lucru este posibil prin concesiunea unei cote de acțiuni de la un broker, care apoi sunt vândute cât timp prețul este încă sus. După ce acțiunea se prăbușește, investitorul recumpără aceste cote de acțiuni la noul preț scăzut, le înapoiază brokerului și încasează profitul din urma tranzacției.

Pericolul parierii pe scăderea prețului stă în acela că poate deveni o profeție împlinită și determină scăderea pieței. Investitorul care pariază împotriva unei acțiuni urmărește în mod evident o miză mare atunci când așteaptă o scădere. Dacă acțiunea crește, își pierde investiția. Cu cât speculanții aruncă mai multe acțiuni în piață, cu atât prețul scade mai mult. După 11 septembrie 2001, oficialii Comisiei pentru Bursă și Valori Mobiliare (SEC) s-au temut de un val de pariuri împotriva acțiunilor și au încercat să-i descurajeze.¹⁹

Multe companii de brokeraj și-au pierdut oameni în atacurile de pe 11 septembrie. Când a venit ziua de luni, afaceriștii de pe Wall Street au ținut două minute de reculegere în memoria victimelor, urmate de intonarea imnului „God Bless America”. Salvatorii de la Ground Zero au fost cei care au apăsat soneria de deschidere a bursei. În ciuda apelurilor simbolice la unitate națională, speculanții au înăbușit eforturile investitorilor patrioți din ziua aceea. Dow Jones Industrial Average²⁰ a înregistrat un record negativ de 685 de puncte înainte de închiderea bursei.

După prăbușirea bursei din acea zi de luni, mulți observatori au dat vina pe principalele fonduri de investiții de mare risc. Unele dintre aceste fonduri au făcut averi din pariuri pe scăderea acțiunilor din industriile greu afectate, precum industria hotelieră, de automobile și alte industrii din domeniul transporturilor. „Am primit telefoane de la oameni de rând care încercau să investească sume între 100 și 500 de dolari. Oamenii aceștia erau patrioți, voiau să investească în America. Mi se pare dezgustător și dureros faptul că miliardari care investesc bani pentru alți bogați pun umărul la slăbirea pieței”, declara un broker pentru NewsMax.com.²¹

Unul dintre acești miliardari era Soros. Miercuri, pe 19 septembrie, el se afla în Hong Kong, la o prelegere susținută în fața unui grup de indus-

triași. Într-o conferință de presă care a avut loc în aceeași zi, el a refuzat să spună dacă Quantum Fund a pariat pe scăderea activelor americane. Totuși, a lăsat să-i scape un pont util pentru investitori. "Nu cred că piața poate să funcționeze pe principii patriotice", a declarat Soros.²² Pentru mulți adepți ai lui Soros, mesajul acesta era suficient. Era semnalul că nu trebuie să susțină campania „Investește în America”.

Această declarație a fost urmată de o alta, în care Soros se opunea intervenției militare asupra talibanilor după atacurile teroriste. La întrebarea corespondentului CNN Andrew Stevens „În cazul unei intervenții militare semnificative a Statelor Unite, piața va fi afectată?”, Soros a răspuns:

„Cred că piețele financiare se tem, în acest moment, de ea (n. trad., de o intervenție militară). Cred că este un element de nesiguranță care cântărește în piață. Foarte multe depind de acest răspuns. Represaliile ar avea cu siguranță un efect negativ, ar avea un efect negativ în viața de zi cu zi. Ar însemna, de fapt, o victorie a teroriștilor, dacă noi, să zicem, provocăm moartea civililor nevinovați. Este genul de radicalism pe care ei (n. trad., teroriștii) îl caută. Dar am convingerea – și sunt indicii clare în această direcție – că guvernul este perfect conștient de asta. Este sfatul pe care guvernării îl primesc și din Europa, și din Orientul Mijlociu. Deci, de fapt, cred că răspunsul nostru va fi destul de clar.”²³

Soros tocmai anunțase întreaga lume, via CNN, că represaliile militare după cel mai odios atac din istoria SUA „ar omori civili nevinovați” și ar destabiliza piața globală. Acest mesaj era, de asemenea, adresat piețelor internaționale, de a condamna un asemenea act de auto-apărare al Americii.

Cum propunea Soros să răspundă America? Aici, a preferat să fie vag. În discursul susținut, în acea seară, în fața Asia Society Hong Kong Center, el a sugerat că SUA ar putea să încerce să „închidă” Afganistanul și, în același timp, să facă „câțiva pași constructivi pentru a face mai bună lumea în care trăim”. Dar, fără intervenție militară:

„Trebuie să ne concentrăm eforturile pentru eradicarea terorismului organizat, dar trebuie să înțelegem că va fi extrem de di-

ficil să-l capturăm pe Bin Laden, «viu sau mort», pentru că Afganistanul este foarte inaccesibil... Cred că atacurile aeriene sunt mai mult decât inutile... În timpul ocupației sovietice în Afganistan.... mujahedinii locuiau, practic, în peșteri din munți, iar noaptea coborau și cultivau pământul. Au rezistat destul de bine bombardamentelor din timpul zilei ale armatei sovietice. Cred că sigilarea (n. trad., închiderea granițelor) Afganistanului atârână mai greu ... Cred că se poate să închizi Afganistanul, dar asta ar însemna un asediu de lungă durată și va trebui să avem răbdare și să fim consecvenți; și, mai presus de toate, trebuie să evităm să avem victime din rândurile civililor și să demonizăm Islamul. Am speranța că aceasta va fi, de fapt, tactica pe care guvernul SUA o va urma ... Trebuie să îmbinăm lupta împotriva terorismului cu pași constructivi în vederea transformării lumii în care trăim într-una mai bună”.²⁴

Invocând experiența stângace a invaziei și ocupației sovietice, din urmă cu 20 de ani, Soros a indus în eroare publicul în ceea ce privește capacitatea superioară a armatei SUA în Secolul XXI. De ce a făcut asta e un mister. Soros cunoaște în detaliu progresele care s-au făcut în domeniul armamentului. A fost un investitor important în domeniul tehnologiei de apărare, începând cu 1974, când fondul de investiții care îi poartă numele a început să cumpere acțiuni la Northrop, Grumman, Lockheed și United Aircraft (care, ulterior, s-a numit United Technologies). Mai mult decât atât, Soros a fost un pionier în domeniul „câmpului de luptă automatizat”. Începând cu 1975, el a investit masiv în astfel de arme ultra-moderne, precum bombe „inteligente”, artilerie controlată prin laser, senzori electronici și teleghidare.²⁵ Cu alte cuvinte, Soros știa cât de nepotrivit era să compari armele și tactica armatei sovietice din 1979 cu cele de care dispuneau forțele americane în 2001.

Statele Unite și forțele de coaliție au securizat Afganistanul în mai puțin de șase luni, lucru pe care rușii nu l-au reușit în 10 ani de luptă. Avertismentul lui Soros că piața globală va răspunde negativ la o acțiune militară a SUA s-a dovedit a fi tot o dezinformare.

Pe 14 septembrie 2001, economistul Brian Wesbury a oferit o predicție mult mai exactă în Wall Street Journal. În articolul intitulat

„Cel mai bun imbold economic: victoria”, Wesbury a scris: „Din punct de vedere economic, rolul administrației Bush în această situație este să reducă riscurile. Iar pentru a reduce riscurile e nevoie să urmezi cu consecvență o strategie de eliminare a inamicului”. Wesbury le-a reamintit cititorilor că „în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, indicele Dow Jones Industrial Average s-a prăbușit în timp ce nemții mășăluiau prin Europa. Dar, odată ce Statele Unite s-au mobilizat, după episodul Pearl Harbour, piața și-a revenit, iar indicele Dow s-a dublat între aprilie 1942 și jumătatea lui 1946....Mai recent, atacul lui Saddam Hussein în Kuweit a produs confuzie în mediueconomic. Dar în secunda în care bombe au început să cadă deasupra Bagdadului, în 1991, bursa a început să urce și nu s-a mai uitat înapoi”. Prin comparație, nota Wesbury, atitudinea șovăielnică a SUA în Războiul din Vietnam a speriat bursele, motiv pentru care, de la începutul războiului și până la final, indicele Dow a scăzut cu 30%. „Lecția este clară. În acest moment, un răspuns stângaci al guvernului american în fața terorismului va avea efecte devastatoare, pe termen lung, asupra sănătății economiei americane. O acțiune militară hotărâtă va reduce riscul economic”²⁶.

Wesbury nu făcea decât să afirme evidența, iar Soros era un investitor prea inteligent ca să nu-și dea seama că avea dreptate. Dar Soros urmărea o agendă care era dincolo de dolari și cenți, dincolo de lupta împotriva terorismului și dincolo de orice interes pentru binele Americii. Scopul lui era să pună capăt „secolului american”, după cum l-a numit Henry Luce – o eră de dominație americană în afacerile internaționale. Pentru a-și atinge scopul, Soros trebuia să-l împiedice pe George Bush să câștige războiul împotriva terorii.

Pe măsură ce se apropiau alegerile din 2004 – primele de după intervenția trupelor americane în Irak – publicul a început să înțeleagă ce voia să spună Soros, după 9/11, prin sintagma „să facem mai bună lumea în care trăim”. Cheia acestei îmbunătățiri era să-l elimine pe George Bush din funcția de comandant suprem.

La șapte luni după ce trupele americane au intrat în Irak și chiar înainte de alegerile primare din Partidul Democrat, pe 29 septembrie 2003, Soros a făcut un apel la „o schimbare de regim în Statele Unite”. El a acuzat o

confiscare a guvernului american de către „extremiști” care caută să domine lumea. Soros a declarat:

„Există un grup de oameni – i-aș numi extremiști – care au această convingere: că afacerile internaționale țin de putere, nu de lege, și că legea internațională va urma întotdeauna calea impusă de forță. Pe cale de consecință, dat fiind faptul că Statele Unite sunt cea mai puternică națiune a planetei, trebuie să-și impună puterea, voința și interesele în lume și ar trebui să o facă urmărindu-și interesele. Cred că aceasta este o ideologie foarte periculoasă. Este periculoasă pentru că America este, de fapt, foarte puternică ... E foarte periculos pentru lume ca America, o putere dominantă, să fie prinsă într-o ideologie atât de extremistă...”²⁷

O lună mai târziu, Soros a promis din nou să-l înlăture pe Bush. Mesajul său era provocator, aproape isteric. „Sub regimul Bush, America este un pericol pentru întreaga lume”, a declarat Soros pentru Washington Post. Înlăturarea lui Bush este „prioritatea mea de grad zero ... o chestiune de viață și de moarte”. Soros a venit cu o propunere: „Sunt gata să-mi pun banii la bătaie pentru a demonstra asta”. „Câți bani? Ar fi George Soros dispus să-și cheltuiască întreaga avere pentru a-l înlătura pe Bush?”, a întrebat Washington Post. „Dacă cineva mi-ar garanta că se poate”, a replicat el.²⁸

În același interviu, Soros a comparat administrația Bush cu Germania nazistă. Soros însuși a fost un supraviețuitor al ocupației naziste și sovietice în țara de origine, Ungaria. El le-a spus jurnaliștilor de la Washington Post: „Când îl aud pe Bush că spune «Ori cu noi, ori împotriva noastră», îmi amintesc de nemți. Experiența personală sub ocupație nazistă și sovietică m-a marcat”.²⁹ În realitate, afirmația lui Bush era cât se poate de rațională. Prea mult timp, state care au pretins că ne sunt prietene și aliate au complotat cu teroriștii. Câtă vreme teroriștii vor primi adăpost peste tot în lume, vor continua să atace. Nimeni nu poate rămâne neutru într-un astfel de război. Bush soma statele să ia atitudine și să se alăture luptei împotriva unui inamic comun, care amenința orice națiune civilizată, în egală măsură. Motivele pentru care Soros se opunea acestei poziții erau neclare, dar se

opunea cu îndârjire.

Pentru a doua oară în decurs de trei luni, Soros a susținut că Statele Unite reprezentau un pericol pentru întreaga lume. Ce voia să spună mai exact cu asta? O lună mai târziu, în decembrie 2003, el a oferit un răspuns sub forma unei noi cărți *„The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power”*. Soros reafirmă, în carte, că atacurile de la 11 septembrie nu justifică războiul. „Era mai adecvat ca atacurile de la 11 septembrie să fie tratate drept crime împotriva umanității”, a scris el. „Iar crimele presupun intervenția poliției, nu acțiuni militare”.³⁰ Aceasta este o replică pe care candidatul democrat John Kerry a folosit-o în campania sa din alegerile primare.

Mai important este faptul că Soros spune în carte că răspunsul militar dat de SUA este, de fapt, mai grav decât „crima” care l-a determinat, deoarece „războiul împotriva terorismului s-a soldat cu mai multe victime civile în Afganistan și Irak decât în atacurile de la World Trade Center”.³¹ Aceasta era replica preferată a propagandei de stânga. Pe același principiu, aliații din cel de-al Doilea Război Mondial ar fi fost judecați, din punct de vedere moral, mult mai aspru decât cei care au declanșat războiul, pe motiv că aliații au învins, omorând mai mulți soldați inamici – implicit și civili – decât adversarii lor.

Soros a susținut că administrația Bush „urmărește câștigarea supremației americane”, lucru mai periculos decât teroarea islamistă.³² În același timp, i-a criticat aspru pe liderii SUA pentru convingerea lor că dreptatea era de partea americanilor.³³ Conform lui Soros, „Bush pune semnul egal între libertate și valorile americane. Are o viziune rudimentară asupra a ceea ce este bine și ce este rău. Noi avem dreptate, ceilalți greșesc. Această viziune se bate cap în cap cu principiile unei societăți deschise, care admite că este posibil să greșească”.³⁴ Cumva Soros vrea să pună că teroriștii ar putea să aibă dreptate?

Concluzia lui era că, în toiuul unui războiului cu fundamentalistii islamici, era nevoie de un președinte american care să creadă că e posibil să greșească.

Soros și-a dus raționamentul mai departe și a susținut că drumul

pe care merg acum Statele Unite duc către dezastru. „Putem face o anumită paralelă între dorința SUA de supremație americană și tendința de fluctuație care poate fi văzută, din când în când, pe bursă. Balonul se sparge acum”.³⁵ Țările, asemenea fluctuațiilor de pe bursă, au tendința să urce și să coboare, pentru ca, apoi, să urce din nou. Însă, referitor la viitorul SUA, Soros nu se mulțumește să fie un investitor pasiv. El vrea să fie parte a procesului, și nu spre binele Statelor Unite. În viziunea lui Soros, America este o amenințare pentru pacea și supraviețuirea mondială. Pentru a înlătura această amenințare este necesar „să spargem balonul supremației americane”³⁶, a declarat el, într-un discurs ținut la London School of Economics, pe 29 ianuarie 2004.

Partidul din Umbră este o manifestare instituțională a obsesiei anti-americane a lui Soros. Este arma politică cu care intenționează să spargă balonul de influență și succes al Statelor Unite. Dacă ar veni din partea oricui altcuiva, amenințările lui Soros ar putea părea vorbe goale. Dar Soros nu este un rebel de mână a doua. El are o putere financiară și politică pe care niciun om nu a avut-o și are experiența necesară pentru a ști cum să o folosească.

CUM FUNCȚIONEAZĂ SOROS

Orice jurnalist care l-a urmărit pe Soros cu suficientă atenție s-a obișnuit să-i asculte discursurile publice cu o doză de scepticism. Din când în când, Soros trădează o anume îngâmfare profesională în talentul său de a induce în eroare. Iar activitatea pe care o desfășoară îi oferă multe ocazii de a-și perfecționa acest talent.

Filialele Fundației pentru o Societate Deschisă au pus umărul la lovituri de stat și revolte în multe țări, de fiecare dată, aparent, în numele „democrației”. Într-un interviu acordat, în 1995, publicației New Yorker, Soros a declarat că, pentru scopurile „subversive” ale Fundației sale pentru o Societate Deschisă, a fost nevoie să ia mai multe fețe, de-a lungul anilor. În anumite țări, a adoptat o poziție „pro-comunistă”, în timp ce în altele a jucat rolul anti-comunistului. Doar el știa unde se poziționează – și, probabil, nici el. „Într-o țară spun ceva, în alta, altceva”, s-a amuzat el.³⁷

Revolta din noiembrie 2003, care l-a înlăturat pe președintele Georgiei, Eduard Șevarnadze, este o dovadă în acest sens. În timpul unei vizite în Ucraina, Soros a negat categoric informațiile din presă care îl legau de această lovitură de stat. El le-a declarat jurnaliștilor, la Kiev, pe 21 martie 2004: „Ceea ce s-a întâmplat în Georgia este opera georgienilor, nu a mea. Nu am avut nicio legătură cu asta”.³⁸ Dar, în luna iulie, Los Angeles Times a publicat următorul citat din Soros: „Sunt încântat de ceea ce s-a întâmplat în Georgia și sunt mândru că am putut să-mi aduc contribuția”.³⁹ Care versiune este cea adevărată? Partidul din Umbră reflectă, în multe privințe, personalitatea creatorului său, și este o manifestare instituțională a fascinației fondatorului pentru fumigene și jocuri de culise. Disimularea, inducerea în eroare și dezinformarea sunt apanajul său. O păclă de înșelătorii îi acoperă acțiunile la fiecare nivel.

Creierul financiar al imperiului său este un fond de investiții, Soros Fund Management LLC, cu sediul pe Seventh Avenue 888, în Manhattan, New York. Operațiunile politice sunt derulate în special prin Open Socie-

ty Institute (OSI) (n. trad. Institutul pentru o Societate Deschisă), al cărui cartier general se află pe West 59th Street 400. Institutul pentru o Societate Deschisă este coordonatorul rețelei de Fundații pentru o Societate Deschisă ale lui Soros, care operează în peste 50 de țări.

O privire asupra celor mai importanți oameni din Institut ne arată care este tipul de expertiză pe care Soros o apreciază în mod deosebit. Directorul companiei sale de lobby, care operează în biroul din Washington, Morton H. Halperin, este un fost oficial guvernamental, cu o carieră notabilă în cauze de stânga. În 1967, Johnson Defence Department l-a însărcinat pe Halperin să redacteze o istorie secretă a intervenției Statelor Unite în Vietnam, pornind de la documente clasificate. Halperin și adjunctul său, Leslie Gelb, au alocat o bună parte din document adversarilor de stânga ai războiului. Deloc surprinzător, în cele din urmă, au realizat un document care scotea în evidență poziția mai veche a lui Halperin, potrivit căreia Războiul din Vietnam nu putea fi câștigat, și îi ridiculiza pe președinții Kennedy și Johnson pentru faptul că au refuzat cu îndârjire să țină cont de părerea consilierilor care împărtășeau această opinie.

Unul dintre cei angajați de Halperin să redacteze istoria secretă a Războiului din Vietnam era Daniel Ellsberg. În ciuda trecutului său de ofițer de marină și analist militar pentru Rand Corporation, Ellsberg s-a transformat într-un radical de stânga. Într-un volum de memorii, intitulat „Secrete”, Ellsberg susține că, încă din 1967, ajunsese la concluzia că „nu luptam în direcția greșită, ci eram direcția greșită” în Războiul din Vietnam⁴⁰. Evident, Ellsberg ajunsese să privească totalitarismul lui Ho Chi Minh ca pe o forță a binelui.

Ellsberg a declassificat documentul și l-a remis către New York Times care l-a publicat, în iunie 1971, sub titlul „Documentele Pentagonului”⁴¹. Aceasta a fost o încălcare clară a Legii Spionajului din 1918, care interzice declassificarea documentelor guvernamentale. Ellsberg a fost trimis în judecată, dar cazul a fost clasat în timpul scandalului Watergate, care l-a înlăturat de la putere pe Nixon.

Asemenea lui Ellsberg, și Halperin a avut tendința de a abuza de accesul la informații ultra-confidențiale pentru a submina poziția SUA. La

un moment dat, președintele Nixon și consilierul pe probleme de securitate națională, Henry Kissinger, au suspectat că Halperin le dă jurnaliștilor informații militare secrete, în special informații ultra-confidențiale legate de operațiunile militare ale SUA în Cambodgia. De aceea, au solicitat FBI să-i monitorizeze telefonul. Înregistrările au arătat că Halperin păstra o legătură strânsă cu Daniel Ellsberg, deși relațiile lor profesionale încetaseră de mult timp. La un moment dat, agenții FBI l-au interceptat pe Halperin, pe atunci consultant în cadrul administrației Nixon, în timp ce analiza strategii politice de sabotare a acțiunilor militare, prin tăierea fondurilor alocate acestor operațiuni armate.⁴²

Un alt om-cheie al lui Soros este Aryeh Neier, președinte al Institutului pentru o Societate Deschisă și al Soros Foundation Network. În calitate de director al Ligii Socialiste pentru Democrație Industrială, s-a ocupat personal de înființarea grupării Students for a Democratic Society sau SDS, în anul 1959.⁴³ În timpul Războiului din Vietnam, SDS a fost liga studențească responsabilă pentru agitarea spiritelor în campusurile universitare americane pentru ca, ulterior, să se transforme în gruparea teroristă Weather Underground, care i-a declarat război „Amerikkăi” și a plasat bombe la Pentagon și Capitoliu. Între timp, Neier trecuse la treburile mai serioase.

A lucrat pentru American Civil Liberties Union timp de 15 ani (1963-1978), iar în ultimii opt ani a fost director al Uniunii (1970-1978). Sub conducerea lui Neier, ACLU a dat o mână de ajutor New York Times în chestiunea legată de „Documentele Pentagonului”. Nixon voia să blocheze publicarea documentelor printr-un apel la Curtea Supremă, iar ziarul voia să blocheze această acțiune a președintelui.⁴⁴ Tot sub conducerea lui Neier, ACLU a făcut publică una dintre primele cereri de punere sub acuzare a lui Nixon, pe 4 octombrie 1973.

La 10 zile după publicarea acestei rezoluții, ACLU a pornit o campanie media națională împotriva lui Nixon, printr-o expunere de o pagină în New York Times, intitulată „De ce este necesar ca Richard Nixon să fie pus sub acuzare și cum se poate face asta”. Pentru a pune teoria în practică, ACLU a depus, în numele lui Morton Halperin, o plângere penală împotriva lui Nixon și Kissinger pentru interceptări ilegale. În biografia sa, Neier scrie

că mărturiile din procesul Halperin i-au ajutat pe membrii House Judiciary Committee să-și contureze probele pentru punerea sub acuzare a lui Nixon.⁴⁵

Impresionat, fără îndoială, de seria de victorii a lui Neier împotriva lui Nixon, adversarul său principal, Halperin, a intrat și el, mai târziu, în ACLU. Între 1975 și 1992, el a condus Centrul pentru Studii de Securitate Națională, un proiect al ACLU care urmărea tăierea fondurilor destinate apărării și sabotarea serviciilor secrete. Halperin a fost și director al Uniunii Americane pentru Libertăți Civile America, între 1984 și 1992, și șef al Arhivelor de Securitate Națională din cadrul Uniunii. Din această poziție, Halperin a reușit anularea unei decizii guvernamentale care interzicea publicației radicale The Progressive să publice o rețetă de fabricare a bombei cu hidrogen.⁴⁶

Și mai important decât atât, Halperin a dus un război pe față împotriva serviciilor secrete americane, prin săli de judecată și prin presă, în încercarea de a depozeda guvernul de orice mijloace de investigare, monitorizare și anihilare a elementelor subversive și a acțiunilor acestora.⁴⁷ Nu i-a trebuit mult până să facă următorul pas și să susțină desființarea tuturor serviciilor secrete. „A folosi servicii secrete pentru a apăra o republică constituțională e ca și cum a-i folosi metoda aceea medicală primitivă, care utilizează lipitori pentru a suga sângele pacienților febrili. Intenția este de vindecare dar, pe termen lung, remediul este mai letal decât boala în sine”, a scris Halperin în cartea sa, „Statul fără de lege: Crimele serviciilor secrete americane”, publicată în 1976.⁴⁸

Într-un articol publicat în martie 1987 în Nation, Halperin a dezvoltat acest subiect și, asemenea lui Ellsberg, a susținut că America este partea ticăloasă în Războiul Rece. „Secretomania nu servește securității naționale. Operațiunile secrete sunt incompatibile cu un guvern constituțional și ar trebui desființate”, a declarat el.⁴⁹ Acesta era un apel pentru subminarea serviciilor secrete, concomitent cu dezarmarea armatei, un leitmotiv al agenției radicale.

După ce l-a cooptat pe Halperin, Soros l-a însărcinat să-i continue războiul împotriva serviciilor secrete americane. Misiunea sa principală era să combată „acțiunile de amenințare a libertăților civile ale americani-

lor după 11 septembrie”. Aceste acțiuni includeau și dispozițiile din Patriot Act, lege care a dat mai multă putere serviciilor de informații americane.⁵⁰ În acest demers, organizații de stânga, asociate cu Soros, printre care ACLU sau Castro Center for Constitutional Rights, au jucat rolul principal.

Soros l-a angajat pe Aryeh Neier în 1993, iar pe Morton Halperin în 2002. În acest fel, el a pus la punct o echipă cu o expertiză comună. I-a pus în poziții-cheie în Partidul din Umbră pe doi dintre cei responsabili pentru înfrângerea Statelor Unite în Războiul din Vietnam. Astăzi, sub conducerea lui Soros, Neier și Halperin muncesc din greu la un alt proiect – sabotarea intervenției SUA în Irak – o misiune care, grație experienței, li se potrivește mănuișă.

La fel ca în cazul Războiului din Vietnam, influențarea opiniei publice pentru a determina înfrângerea SUA nu este de ajuns. Stânga știe din experiență că, pentru a înfrânge SUA, e nevoie de un atac în doi pași. Primul pas este să sabotezi voința de a lupta prin inocularea unui sentiment anti-război și prin contestarea moralității acestui război. Pasul doi este să-l elimini pe comandantul suprem al armatei. În timpul Războiului din Vietnam, acest lucru a fost posibil prin forțarea demisiei președintelui Nixon.

Ambii pași au fost necesari pentru ca SUA să piardă în Vietnam. În cazul războiului din Irak, Partidul din Umbră urmează aceeași strategie în doi pași. Am putea numi acești doi pași: Vietnam II și Watergate II.

Vietnam II însumează încercările Partidului din Umbră de a discredita, împiedica și răstălmăci războiul în fața americanilor. Watergate II se referă la încercările de a crea un al doilea scandal Watergate pentru a scăpa, astfel, de comandantul suprem al armatei americane într-o fază crucială a războiului. La începutul anilor '70, demisia lui Richard Nixon i-a încurajat pe vietnamezii din Nord să încalce Tratatul de Pace de la Paris, să invadeze și să cucerească partea de Sud a Vietnamului, iar pe khmerii roșii să facă același lucru în Cambodgia. O punere sub acuzare a lui George Bush ar avea, în mod evident, același efect, încurajându-i pe inamicii noștri din Orientul Mijlocul și din întreaga lume.

Institutul pentru o Societate Deschisă investește masiv în operațiuni menite să pună în practică Vietnam II și Watergate II. De pildă, organi-

zația Center for Constitutional Rights a schițat deja câteva capete de acuzare împotriva președintelui Bush, care pot fi găsite pe site-ul organizației. Un alt beneficiar al finanțării sorosiste, Amnesty International USA, a cerut arestarea lui George Bush, Donald Rumsfeld și a altor oficiali de la Casa Albă pentru presupuse rele tratamente aplicate prizonierilor din Irak și nu numai. Președintele Amnesty International USA, Dr. William F. Schultz, a declarat, pe 25 mai 2005:

„Dacă Guvernul SUA va continua să fugă de responsabilitate, Amnesty International va solicita sprijin extern, în temeiul tratatelor internaționale, pentru investigarea liderilor americani implicați în acest caz de tortură. Dacă investigațiile vor duce către dovezi clare de punere sub acuzare, guvernele străine ar trebui să-i rețină și să-i ancheteze pe oficialii care intră pe teritoriul țării lor. Acești torționari ar trebui să se gândească bine înainte să-și planifice vacanța în locuri ca Acapulco sau Riviera Franceză, pentru că ar putea sfârși în arest, așa cum s-a întâmplat cu Augusto Pinochet (fostul dictator chilian) în 1998, la Londra”.⁵¹

Într-o veritabilă reeditare a campaniei publicate în New York Times, pe 14 octombrie 1973, care cerea punerea sub acuzare a lui Richard Nixon, ACLU a publicat, în ediția din 29 decembrie 2005 a New York Times, un articol de o pagină, care cerea înființarea unei comisii speciale, care să investigheze programul de supraveghere teroristă al președintelui Bush, și care sugera punerea sub acuzare a președintelui. „Președintele Nixon nu era mai presus de lege, nici președintele Bush nu este”, afirma directorul executiv al ACLU, Anthony D. Romero în articolul de presă.⁵²

Pentru a atinge un asemenea obiectiv, este nevoie de o coordonare complexă, atât a acțiunilor din „interior”, care intră în parametrii mainstream-ului american (presiune de sus), cât și a acțiunilor din „exterior”, care îi implică radicalii de la baza piramidei, radicali care sunt în război deschis cu mainstream-ul (presiune de jos). Uneori, nevoia de a juca la două capete te poate aduce în situații stânjenitoare, vezi cazul lui Byron York, directorul ediției din Washington a publicației National Review, care a dezvăluit că In-

stitutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros a sprijinit financiar comisia de apărare constituită în cazul lui Lynne Stewart.

Lynne Stewart, avocat radical, a fost condamnată pentru complicitate la acte de terorism. A fost înregistrată în timp ce intermedia discuții între „șeicul orb” Omar Abdel Rahman și adepții săi. Iată ce scria York: „Potrivit datelor Agenției de Administrare Fiscală, fundația lui Soros, Institutul pentru o Societate Deschisă, a finanțat comisia de apărare, constituită în cazul lui Lynne Stewart, cu 20.000 de dolari, în septembrie 2002”.⁵³ Presupunem că York a găsit de cuviință să publice aceste informații din dosarele IRS (n.trad. Agenția de Administrare Fiscală a Statelor Unite) pentru că nu a putut să le găsească în altă sursă.

De pildă, ele nu apar în rapoarte anuale ale Institutului pentru o Societate Deschisă și nu se găsesc nici pe website-ului Institutului, soros.org. Am încercat să le găsim printr-o metodă mai banală și mai intuitivă, gândindu-ne cum ar fi procedat potențialii cotizanți, nefamiliarizați cu internetul. Am tastat „Lynne Stewart” și „Lynne Stewart Defence Committee” în butonul de căutare de bază și avansat al site-ului. Nu am găsit nimic despre Lynne Stewart în baza de date cu donațiile făcute de Institut. După multe căutări pe internet, am dat, într-un final, de o pagină, pe forumul FreeRepublic.com, unde un utilizator anonim, cu pseudonimul „piasa”, postase un link, de pe soros.org, cu lista de donații făcute pentru comisia de apărare a lui Lynne Stewart. Am dat peste acel link, dar am avut noroc și multă răbdare. Fără ajutorul lui „piasa” nu știu dacă am fi reușit. Experiența aceasta ne arată că, înainte ca Byron York să facă dezvăluirea, potențialilor donatori, care nu voiau să-i finanțeze pe teroriști, le-ar fi fost greu să afle despre implicarea Institutului în cazul Lynne Stewart.

Discreția din jurul finanțării lui Lynne Stewart ne dezvăluie un șablon pe care Institutul pentru o Societate Deschisă îl folosește. Aceasta nu-i o întâmplare, cum se spune. Președintele în funcție, Aryeh Neier, a făcut o descriere relevantă a modului în care este organizat Institutul. Înainte să preia președinția Soros Foundations și a Institutului pentru o Societate Deschisă, Neyer a constatat că e un haos în registrele contabile ale trustului. „Deciziile în cadrul trustului erau luate, în general, de George însuși”, a scris Neier.

"Arhiva nu prea exista sau era atât de prost făcută încât era inutilă. George s-a mândrit cu faptul că a condus trustul, la începuturile sale, fără un buget... lipsa finanțelor mi-a îngreunat treaba de a-mi da seama ce e de făcut ... Doar George cunoștea activitatea întregului trust".⁵⁴

Neier spune că „a introdus mai multe practici instituționale standard” în activitatea trustului, dar cazul Lynne Stewart arată că mai are multe de făcut până să ajungă un nivel acceptabil de transparență financiară.

Obscurantismul vădit al Institutului nu este o chestiune lipsită de importanță în lumea filantropilor, după cum scria, pe 5 februarie 2005, David Hogberg, în publicația *American Spectator*. „Fundațiile Ford și Rockefeller le-au cerut recent donatorilor să semneze o declarație pe proprie răspundere, care să ateste că beneficiarii lor nu susțin grupuri sau activități teroriste”, a scris Hogberg. Aceasta venea în urma unui scandal în care a fost implicat grupul Ford, care a finanțat mișcări teroriste din Orientul Mijlociu sub masca unor fundații pentru apărarea drepturilor omului sau de caritate. „Beneficiarii OSI au obligația morală să refuze orice donație din partea OSI până când Institutul nu va adopta o poziție similară”, a scris Hogberg.⁵⁵

Institutul a susținut, bineînțeles, că nu a privit-o pe Lynne Stewart ca pe o teroristă, în momentul în care i-a finanțat apărarea. Au văzut-o ca pe o „apărătoare a drepturilor omului”. Într-un discurs susținut pe 13 octombrie 2004, în capitala Norvegiei, Oslo, vicepreședintele Institutului și director al programelor OSI din Statele Unite, Gara LaMarche, a declarat: „Erodarea dreptului de a apăra în SUA, după 11 septembrie, îi lovește pe cei care apără drepturile omului. Arestarea și trimiterea în judecată a unor avocați și apărători, sub acuzația de a fi fost «martori materiali» la acte de terorism, reprezintă un precedent periculos. Este și cazul lui Lynne Stewart, avocat al șicului Abdul Rahman”.⁵⁶

Reprezentanții Institutului știau, la acel moment, că Lynne Stewart nu era o apărătoare a „drepturilor omului”. Este o membră bine-cunoscută a mișcării avocațești pro-comuniste, de stânga, mișcare familiară lui Aryeh Neier, el însuși un finanțator frecvent al publicației de stânga, *Nation*. Nu este niciun secret în cercurile „progresiste” că Stewart este o auto-declarată revoluționară, care pledează pentru o răsturnare brutală a capitalismului,

urmată de suprimarea celor considerați „contrarevoluționari” de către noul regim. „Nu am nicio problemă cu Mao, cu Stalin, cu conducerea Vietnamului și în niciun caz cu faptul că Fidel îi închide pe cei pe care îi consideră periculoși”, a declarat ea, într-un interviu publicat, în noiembrie 2002, în revista maoistă *Monthly Review*.⁵⁷ Într-un interviu publicat în 1995, în *New York Times*, Stewart a declarat: „Eu nu cred în violență anarhistă, cred în violența direcționată. Mă refer la violența îndreptată către instituțiile care perpetuează capitalismul, rasismul, sexismul, și către oamenii care apără aceste instituții”.⁵⁸

Consecventă cu credința ei în „violența direcționată”, Stewart și-a făcut o vocație din a-i apăra în sala de judecată pe radicalii violenți, de multe ori în calitate de avocat al organizației *Radical Center for Constitutional Rights*. Printre clienții săi s-au numărat terorista Kathy Boudin, membră a organizației *Weather Underground*, implicată, în 1981, în jaful armat „Brinks robbery”, care a avut loc în Nyack, New York; David J. Gilbert, condamnat, alături de alți doi complici, pentru uciderea a doi polițiști și a unui agent de pază, în același atac armat din 1981;

Willie Holder, membru al *Black Panther*, care a deturnat un avion de pasageri către Alger, în 1972, și care este bănuیت că a pus la cale deturnarea unui alt avion în 1991; un palestinian care a încercat să arunce în aer sinagoga din New York.

În timp ce se ocupa de apărarea „șeicului orb” Imar Abdel Rahman, Stewart a decis să schimbe tabăra și să devină din avocat al teroriștilor complicele lor. Stewart credea cu tărie în cauza lui Rahman. Referindu-se la relația ei cu „șeicul orb”, *New York Times* notează, într-un articol publicat pe 22 septembrie 2002: „Stewart a fost un avocat activ - nu doar le-a apărat drepturile clienților, le-a susținut cauza ... Pe măsură ce își cunoștea noul client, ajungea să-l vadă ca pe un luptător pentru libertatea poporului oprimat de dictatură și de imperialismul american”.⁵⁹

În ciuda eforturilor supraomenești ale lui Stewart, Rahman a fost condamnat la închisoare pe viață pe 17 ianuarie 1996 pentru implicarea sa în atacul de la World Trade Center, din 1993, și pentru punerea la cale a atacului „Ziua Terorii”. Gruparea islamică Al’Gama’a al-Islamiyya, pe care

Rahman o conducea în Egipt, a amenințat imediat că va ataca „interesele americane și pe liderii SUA”, dacă Rahman nu va fi eliberat.⁶⁰ În urma acestei amenințări, avocatul acuzării, Patrick Fitzgerald, a cerut „măsuri administrative speciale”, interzicându-i lui Rahman să comunice cu altcineva în afara de soție și de avocații săi. Tuturor celor care aveau acces la șeic le-a fost interzis să transmită mesaje între Rahman și adepții săi. Motivul evident al acestor interdicții era acela de a-l împiedica pe Rahman să ordone sau să încurajeze alte atacuri.

Lynne Stewart a fost de acord cu aceste măsuri administrative speciale, pentru ca mai apoi să le încalce, ajutându-și clientul să transmită multe mesaje către gruparea sa, inclusiv mesaje de incitare la violență.⁶¹ Una dintre metodele pe care Stewart le folosea pentru a prelua mesajele șeicului era să distragă atenția gardienilor, pretinzând că dorește să aibă o scurtă discuție cu acesta. În timp ce Stewart făcea o conversație mărunță, de multe ori fără sens, șeicul îi transmitea în șoaptă, în limba arabă, prin intermediul translatorului, mesajele pe care voia să le trimită. Intrigile au fost interceptate fără ca ei să bănuiască ceva.⁶²

FBI a arestat-o pe Stewart în fața casei ei din Brooklyn, pe 9 aprilie 2002. A adoptat o atitudine sfidătoare la proces, afirmând, la un moment dat: „Pentru a ne elibera de acest tip de capitalism, lacom, bine împământănit, care există în această țară și care perpetuează sexismul și rasismul, nu cred că putem fi pacifiști ... vorbesc despre o revoluție populară. Vorbesc despre schimbarea instituțiilor, care nu poate fi realizată fără violență”.⁶³ Cu două capete de acuzare pe numele său, ambele vizând sprijinul dat teroriștilor și mărturii mincinoase, Stewart a fost condamnată pe 10 februarie 2005.⁶⁴ După arestarea lui Lynne Stewart, cazul a devenit o „cause célèbres” a stângii. În câteva zile, s-a înființat mișcarea „Eliberați-o pe Lynne Stewart!”. Organizația Center for Constitutional Rights a dat un comunicat de presă în care cataloga condamnarea lui Stewart drept „un atac la adresa avocaților care apără figuri controversate și o încercare de a-i priva pe acești clienți de apărarea perseverentă de care ar putea avea nevoie”.⁶⁵ Organizația care a condus mișcarea „Eliberați-o pe Lynne Stewart!” a fost ACLU (American Civil Liberties Union). După condamnarea lui Stewart, filiala din Massachusetts a ACLU a

arătat, într-o declarație de presă: „Punerea sub acuzare a lui Lynne Stewart este o palmă dată drepturilor individuale și domniei legii în numele 'luptei împotriva terorismului'...Ne exprimăm speranța că sentința de condamnare a lui Lynne Stewart va fi revocată la apel”⁶⁶

După dezvăluirea lui Byron York, Institutul pentru o Societate Deschisă a încercat să se distanțeze de cazul Lynne Stewart. Într-un interviu pe care Amy Weil, purtătorul de cuvânt al Institutului, l-a acordat lui York, aceasta a declarat: „De curând, comisia de apărare Lynne Stewart i-a solicitat Institutului o finanțare suplimentară, dar solicitarea a fost refuzată”⁶⁷ Weil părea să insinueze, prin aceste cuvinte, că Lynne Stewart și cauza ei teroristă au ieșit din grațiile lui Soros. Dar așa să fi fost? Poate că Soros a oprit donațiile directe către Lynne Stewart, dar ceea ce Weil nu a spus este că toate celelalte organizații, care au jucat un rol important în mișcarea „Eliberați-o pe Lynne Stewart”, sunt finanțate de către Institutul pentru o Societate Deschisă.

Nicio altă organizație nu a oferit atât de mult sprijin lui Lynne Stewart și atacurilor juridice la războiul SUA împotriva terorismului cum a făcut-o organizația American Civil Liberties Union. Potrivit datelor Capital Research Center, Foundation Center și ale Internal Review Center, Institutul lui Soros a finanțat ACLU cu aproape 19 milioane de dolari între 1998 și 2004 - în medie, cu 2.7 milioane de dolari anual. În tot acest timp, ACLU s-a ocupat să pună piedici tribunalelor, cu procese care prin care încerca: să blocheze activitatea comisiilor militare care judecau prizonierii de război închiși la Guantanamo; să interzică interogatoriile dure ale suspectilor de terorism; să obțină aprobarea ca musulmanii să poată purta turbane - care îi făceau mai greu de identificat - în fotografiile necesare pentru actele de identitate; să împiedice Agenția de Securitate Națională să intercepteze convorbirile între suspecti de terorism ș.a.m.d.

Probabil cel mai distructiv demers făcut de ACLU, la nivel național, este cel prin care încearcă să determine autoritățile locale să se declare „zone sigure pentru libertățile civile”. Orașele, comitatele și statele care își iau un asemenea angajament se dezic, practic, de Patriot Act, de strategia națională Homeland Security și de operațiunile federale anti-terorism, pe care Patriot Act le autorizează.

Până la momentul scrierii acestei cărți, opt state și 399 de orașe și comitate s-au declarat „zone sigure pentru libertățile civile”, iar alte 280 de rezoluții în acest sens se află în lucru.⁶⁸ De reținut faptul că Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros susține campania de delimitare a „zonelor sigure pentru libertățile civile”, nu doar indirect, prin finanțarea masivă a ACLU, dar și în mod direct, prin donații făcute către Bill of Rights Defense Committee, organizația care coordonează această campanie.

SĂPĂTURI DIN INTERIOR

Ca parte a strategiei lor de a pune „presiune de jos”, George Soros și Partidul din Umbră fac alianțe cu grupurile de activiști din stradă. Astfel de grupuri sunt deosebit de eficiente în influențarea politicilor locale. Organizațiile locale ale Partidului Democrat sunt căi de acces facile pentru activiștii Partidului din Umbră. Odată infiltrați în organizațiile partidului, pot săpa din interior.

Pe 16 august 2005, Institutul pentru o Societate Deschisă a contribuit la lansarea unei noi organizații, numite Progressive Legislative Action Network (PLAN). Partenerii Institutului, în acest proiect, au fost, printre alții, Center for American Progress, organizație fondată de Soros și condusă de fostul șef de cabinet al lui Bill Clinton, John Podesta, grupul MoveOn, fondat de Soros, dar și organizațiile AFL-CIO, SEIU, AFSCME și United Steelworkers. Scopul declarat al organizației Center for American Progress, conduse de activiștii democrați David Sirota și Steve Doherty, era să inițieze legi, după un model, care reflecta dezideratele lor de stânga.⁶⁹ Este puțin probabil, însă, ca PLAN să-și limiteze activitatea la acțiuni de lobby obișnuite, dată fiind implicarea lui Soros în acest proiect.

De unde interesul subit al lui Soros în politicile locale și regionale? Unul dintre motive a fost publicat de către New York Times: „Cu cât vor reuși conservatorii să reducă dimensiunea și sfera de acțiune a guvernului federal, cu atât statele «albastre» vor avea mai multă libertate fiscală pentru a-și atinge dezideratul de societate echitabilă”.⁷⁰ Lucrul acesta se potrivește de minune cu campania în derulare a stângii, de a radicaliza Statele Unite de sus în jos, câștigând oraș cu oraș, comitat cu comitat, stat cu stat, într-un climat de război politic neîncetat.

Asemenea guvernatorului George Wallace care, în 1963, a sfidat ordinul guvernamental de a desegrega școlile din Alabama, stânga încearcă acum să se plaseze, peste tot în țară, în congrese statale și în posturi regiona-

le, de unde poate să strâmbă din nas, fără teamă, la politicile guvernamentale centrale care nu îi convin.

În acest scop, Soros și-a transformat statul de baștină, New York, într-un adevărat laborator pentru revoluții de jos în sus. „Statul New York are mai mulți democrați decât republicani”, a explicat purtătorul de cuvânt al lui Soros, Michael Vachon. „Dacă nu ne putem crea o bază solidă aici, cum ne putem aștepta să câștigăm la nivel național?”⁷¹

Albany este unul dintre comitatele cu cei mai mulți democrați dintr-un stat care, de altfel, votează masiv cu democrații. La alegerile din 2004, de pildă, toată lumea a presupus că următorul procuror districtual să fie din partea democraților. Problema lui Soros nu era cum să fie ales un democrat în Albany, ci cum să fie ales democratul lui.

Membru de seamă al Partidului Democrat, Paul A. Clyne era procuror districtual în Albany încă din 2001, iar democrații din comitatul Albany doreau să-l păstreze în funcție. Dar Clyne avea un punct sensibil. Avea o poziție foarte dură în privința drogurilor, poziție pe care mulți din alegătorii din districtul lui nu o împărtășeau. Clyde a sprijinit legile Rockefeller anti-drog, cele mai drastice din Statele Unite, ale căror prevederi sunt încă în vigoare, în mare parte, în statul New York. Sondajele au indicat că un procent ridicat de democrați new-yorkezi dorește o înlănzire a legilor.

Soros a văzut oportunitatea. Adjunctul lui Clyne era un afro-american de 34 de ani, pe nume P. David Soares. Era ambițios și nemulțumit, avea, deci, profilul perfect pentru un recrut al Partidului din Umbră. Soros știa că organizația democrată din comitatul Albany va merge cu Clyne în alegeri. Pentru a-l înfrânge pe Clyne în alegerile primare, Soros avea nevoie de ajutor din afară. Toate resursele Partidului din Umbră au fost puse în mișcare. O entitate auto-intitulată Working Families Party a intrat în bătălie pentru a contacta direct alegătorii în numele lui David Soares.

Working Families Party era o organizație-paravan a ACORN - Association of Community Organizations for Reform Now, cea mai mare și mai puternică grupare radicală din SUA, despre care vom vorbi mai multe mai târziu. Deocamdată, vom scoate în evidență doar faptul că ACORN este un beneficiar al finanțărilor lui Soros, directe și indirecte, și o parte impor-

tantă a rețelei Partidului din Umbră.

Directorul executiv al ACORN, Steven Kest, a înființat Working Families Party în 1998. Partidul se descrie pe website drept o coaliție formată din ACORN, Communications Workers of America și United Automobile Workers. Însă, Kest a fost cel care a pus coaliția pe picioare și ACORN este gruparea care domină, în mod clar, partidul. Chiar și astăzi, Working Families Party își desfășoară activitatea într-o clădire a ACORN din Brooklyn.

În timpul alegerilor primare din Partidul Democrat, din 2004, William F. Hammond Jr., jurnalist New York Sun, a scris, cu o anumită consternare, că apelurile primite în campania lui David Soares erau transferate liderilor Working Families Party, în biroul lor din Brooklyn, care era, evident, biroul ACORN.⁷² Această informație ne dezvăluie puțin din modul de operare al Partidului din Umbră. Gradele de autoritate și responsabilitate sunt mascate de ierarhii stratificate de organizații care se află în interiorul altor organizații, care se află în alte organizații.

„Working Families Party a fost creat în 1998 cu scopul de a muta Partidul Democrat mai la stânga”, scria Associated Press, pe 28 martie 2000.⁷³ Pentru acest obiectiv, Working Families Party intră în alegerile locale și statale cu candidați radicali. De obicei, candidații își maschează extremismul printr-o spoială de retorică populistă, promovând teme de genul „bread-and-butter” (n. trad. – temă legată de nevoi primare), concepute să atragă sindicalistii, dar și alți muncitori, republicani și democrați deopotrivă.

Working Families Party se folosește de o ciudățenie din legea electorală a statului New York, care le permite partidelor să susțină candidați ai altor partide. Astfel, când Hillary Clinton s-a înscris în alegerile pentru Senat, în 2000, ea a candidat atât pe lista Partidului Democrat, cât și pe cea a Working Families Party. În timpul campaniei electorale, Hillary a vorbit în cadrul mai multor acțiuni ale Working Families Party, memorabil fiind discursul din cadrul primei convenții a formațiunii, care a avut loc în perioada 26-27 martie 2000, la hotelul Desmond din Albany – eveniment pe care ziarul comunist People's Weekly World l-a catalogat drept „un punct de cotitură în politica New York-ului”.⁷⁴ În fața unui public înțesat de membri ai sindicatelor afiliate Partidului Familiilor Muncitoare precum SEIU, AFSC-

ME, CWA, UAW sau UNITE, Jim Hightower, activist de stânga, a fost aplaudat la scenă deschisă cu afirmații de genul: „Ei spun că Wall Street zbârnâie. O, da, face pipi pe noi toți. (n.trad. joc de cuvinte. În limba engleză, cuvântul 'whizz' are dublu sens: a se mișca rapid și a urina) Să-i spunem pe nume: Wall Street înseamnă război de clasă”. După ce a primit susținerea partidului, Hillary a promis să ducă o campanie în mijlocul oamenilor, declarând, în fața unui public entuziasat: „Cred că acesta este începutul unui parteneriat”.⁷⁵

Mass-media încurajează mitul potrivit căruia Hillary Clinton, politician de „centru”, este separată de radicalii din SUA printr-o prăpastie ideologică. Nu se vede, însă, niciun semn al acestei prăpastii în „parteneriatul” pe care Hillary îl are cu Working Families Party. „Au existat puțini candidați în istorie care să ne sprijine temele așa cum au făcut-o Al Gore și Hillary Clinton”, anunța Working Families Party în timpul campaniei electorale din 2000.⁷⁶ Agenții electorali ai ACORN s-au împrăștiat în tot statul pentru Hillary, organizând o campanie uriașă de încurajare a oamenilor să iasă la vot.

Strategia ACORN în New York este strâns legată de manipulare, adică de mascare, în fața electoratului, a caracterului radical al grupului. Gândiți-vă, de pildă la manevra „bait-and-switch” (n .trad., momește și păcălește: tehnica de a pretinde ceva pentru a atrage publicul și apoi de a le servi altceva), pe care Working Families Party, organizație-paravan a ACORN, pentru a obține statut „permanent” pe listele electorale din statul New York. Pentru a fi eligibil, Working Families Party trebuia să câștige 50.000 de voturi în cel puțin un scrutin electoral. Deși de-abia creat, partidul a reușit asta în 1998, când l-a co-susținut pe Peter F. Vallone, președinte al Consiliului Local și democrat cu ștate vechi din Queens, pentru funcția de guvernator la alegerile din 3 noiembrie 1998. Vallone a pierdut alegerile, dar platforma sa moderat-democrată – profund incompatibilă cu doctrina ACORN, care militează pentru lupta de clasă – a convins 51.325 de new-yorkezi să voteze, fără să știe, Partidul Familiilor Muncitoare, care și-a câștigat, astfel, statutul permanent în listele electorale.⁷⁷

După ce s-a calificat în mod clandestin drept formațiune politică legitimă, Working Families Party a început să-și bage nasul în politicile statale. A început să tatoneze candidații partidelor mari, câștigând influență

datorită puterii sale de a aproba sau refuza susținerile. Întrucât susținerea dată de Working Families Party avea acum greutatea dată prin vot, politicienii din New York, republicani și democrați deopotrivă, au menajat partidul pentru a-i intra în grații și pentru a nu-i deranja pe liderii formațiunii.

La scurt timp după lansarea partidului, în 1998, co-fondatorul Bob Masters – cel care este și directorul politic din New York al Communications Workers of America – a declarat pentru publicația din Albany, Times Union: „În mod clar vom rămâne alături de Partidul Democrat”. „Working Families Party încearcă, mai degrabă, să mute Partidul Democrat către extrema progresistă a spectrului politic”, după cum a declarat un alt oficial al partidului.⁷⁸

Acest proiect este în plină dezvoltare. În 2004, Working Families Party s-a extins în Connecticut. Oficialii partidului promit să se instaleze în toate cele 10 state în care sistemul „fusion voting” - adică susținerea unui candidat de către mai multe partide - este legal. Aceste state sunt Arkansas, Connecticut, Delaware, Idaho, Mississippi, New York, South Carolina, South Dakota, Utah și Vermont. Ce înseamnă pentru cetățenii statelor-țintă acest lucru? Putem vedea, parțial, din experiența statului New York cu Partidul Familiilor Muncitoare.

În alegerile locale din 2001, o coaliție de politicieni de extremă-stânga, condusă de Partidul Familiilor Muncitoare, a câștigat o majoritate confortabilă, care îi asigura veto-ul în Consiliul Municipal din New York. Astfel, activiștii radicali ACORN au câștigat controlul politic asupra orașului New York. Au reușit să acapareze puterea prin planificare și sincronizare atente. În 1993, newyorkezii au votat, printr-un referendum, pentru limitarea aleșilor la două mandate executive. Noile reglementări în acest sens intrau în vigoare în noiembrie 2001, moment în care majoritatea membrilor Consiliului Local au fost forțați să se retragă. Acesta era momentul pe care Partidul Familiilor Muncitoare îl aștepta. Consiliul Municipal putea fi acaparat.

În puciul electoral care a urmat, 38 de noi membri și-au ocupat pozițiile în Consiliul Municipal. „Aproximativ o treime din câștigători au fost susținuți în campanie de formațiunea extremistă Partidul Familiilor Muncitoare..”, a scris Steven Malanga, în City Journal. „Peste 60% din noii

consilieri au lucrat în domeniul guvernamental, comunitar sau al serviciilor sociale”.⁷⁹

Noii consilieri erau, printre alții, șeful de campanie al lui Hillary Clinton din campania din 2000, Bill de Blasio, și șeful de campanie din New York al lui Al Gore, Charles Barron, figură controversată din Brooklyn și fost membru al Black Panther. În cadrul unui miting în care milita pentru despăgubirea sclavilor, din 18 august 2002, el a declarat: „Vreau să stau în fața celui mai apropiat alb și să-i spun: «N-ai cum să înțelegi asta, e o chestie de negri» și apoi să-i dau o palmă, doar pentru sănătatea mea mintală”.⁸⁰

După obținerea majorității, coaliția condusă de ACORN a prezentat o agendă radicală. A impus legi care să sporească controlul Consiliului asupra executivului local și care să reducă din puterea primarului. Platforma sa milita pentru limitarea reformelor asistențiale ale lui Giuliani; o limitare de mișcare a poliției din New York, inclusiv interzicerea scanărilor pe „criterii rasiale și de etnie”; crearea unei structuri politizate, numită Civilian Review Board, care să-i ancheteze pe polițiști. Dacă ACORN și aliații săi își duc la îndeplinire planul, nu doar că vor crește impozitele pe profit, vor crește reglementările, iar sindicatele vor primi o serie de drepturi noi, dar corporațiilor li se va interzice relocarea pentru a scăpa de persecuția ACORN. Nicio corporație nu se va putea pleca din New York fără o „taxă de ieșire”, impusă de Consiliul Municipal.⁸¹

În timp ce acționează local, soldații din umbră ai lui Soros gândesc întotdeauna global. Pe 12 martie 2003, Consiliul Municipal din New York, dominat de ACORN, a adoptat Rezoluția 549-A, prin care se opunea planului SUA de invadare a Irakului. „Îi transmitem un mesaj președintelui în funcție sau, cel puțin, eu îi transmit ... iar acesta este: nu mai puteți folosi 9/11 ca scuză pentru război”, a declarat Charles Barron. Consilierul local Yvette Clark a adăugat: „Dacă vrem luptă, să luptăm împotriva sărăciei, să luptăm împotriva închiderii stațiilor de pompieri, să luptăm împotriva rasismului și a sexismului”.⁸²

Agențiile de presă internaționale au profitat de oportunitatea pe care rezoluția anti-război din New York le-a oferit-o. „Votul de 31 la 17, dat în orașul cel mai afectat de atacul terorist de la 11 septembrie, vine după

ce ... luna trecută, între 100.000 și 350.000 de oameni au venit la New York pentru una dintre cele mai mari demonstrații anti-război din SUA”.⁸³ Agenția germană Deutsche Presse-Agentur a completat: „Peste 100 de consilii municipale din SUA au adoptat rezoluții similare”.⁸⁴ La rândul său, Channel NewsAsia a transmis: „Consilierii municipali consideră că a declara război unui alt stat nu este o soluție pentru rezolvarea crizei”. „New York spune nu”, a scris și Liverpool Daily Echo, în Anglia.⁸⁵

Desigur că mulți newyorkezi s-au opus rezoluției. Sau, mai bine spus, s-ar fi opus, dacă ar fi știut de existența ei. Până astăzi, majoritatea newyorkezilor nu știu că aleșii lor locali au emis o asemenea declarație anti-război. Media locală a minimizat știrea până la stadiul de ignorare completă. Aproape o excepție printre colegii ei de breaslă a fost Andrea Peyser, editorialist la New York Post, care a acuzat Consiliul Municipal că „necinstește memoria a aproape 3000 de suflete care au pierit în atacul de la World Trade Center”. Peyser a arătat că rezoluția demoralizează trupele americane din Irak, arătând că soldații au numit o bază SUA din capitala Kuweitului „Camp New York”, pentru a cinsti sacrificiul acestui oraș.⁸⁶ Câteva consilieri s-au delimitat de rezoluție, inclusiv democratul Peter Vallone Jr., fiul mai sus-menționatului Peter F. Vallone, fost președinte al Consiliului Municipal. „La câteva blocuri de Ground Zero, noi dezbatem ... costurile unui război. Care este prețul pentru viețile a 3000 de oameni? Într-un viitor atac, când vom pierde 10.000 de oameni, se vor justifica costurile? Orașul New York a fost ținta teroriștilor. Saddam Hussein îi sprijină pe teroriști. El este un terorist”, a declarat mai tânărul Ballone. În aceeași notă, Andrew Lanza, republican din Staten Island, le-a spus colegilor săi de consiliu: „Vă sugerez să mergeți pe stradă și să vă uitați bine la acea gaură din pământ, la acea gaură din viețile noastre”.⁸⁷

Consiliul Local nu îi mai reprezenta pe newyorkezii de rând, era limpede. O forță necunoscută preluase guvernarea orașului pe ascuns. Acea forță era Partidul din Umbră, care activa prin intermediul activiștilor radicali din rețeaua ACORN, care, la rândul lor, activau sub umbrela unei grupări-paravan, în acest caz, Partidul Familiilor Muncitoare.

Pe 4 februarie 2004, Consiliul Municipal al New York, dominat

de ACORN, a mers mai departe și a adoptat o ordonanță care declara Big Apple-ul (n. trad., poreclă a orașului New York) „zonă sigură pentru libertățile civile”, ceea ce însemna că New York-ul se dezicea de Patriot Act și refuza să coopereze cu autoritățile federale în operațiunile anti-terorism autorizate de acest act. Această acțiune a fost parte a campaniei de amploare națională, descrise în Capitolul 2, organizată de ACLU (American Civil Liberties Union) și de alte grupări de stânga. Și de această dată, media locală a ignorat subiectul, iar majoritatea locuitorilor din New York nu știu, până astăzi, că această ordonanță a fost adoptată.⁸⁸

Preluarea Consiliului Municipal și, mai apoi, refuzul de a coopera cu Departamentul de securitate internă în acțiunile de combatere a terorismului au fost opera Partidului Familiilor Muncitoare care, ulterior, în 2004, l-a sprijinit pe David Soares, candidatul lui Soros. Ca și Hillary Clinton, Soares a candidat, simultan, din partea Partidului Democrat și a Partidului Familiilor Muncitoare. Ulterior, Daily News a concluzionat: „Cheia succesului lui Soares a fost Partidul Familiilor Muncitoare, care a demarat, cu luni în urmă, o campanie discretă de a contacta alegătorii din ușă în ușă și de mobilizare a electoratului prin telefoane. Mașinăria politică a organizației din Albany a fost prinsă dormind în post”.⁸⁹ Aclamându-l pe Soares drept „Procurorul poporului”, publicația radicală Village Post a identificat cheia succesului în această campanie:

„În aceste alegeri primare, atât campania lui Soares, cât și cea a lui Clyne au costat peste 100.000 de dolari, dar Soares a avut o campanie în teren mult mai agresivă. Peste 500 de voluntari au lucrat pentru el, dând telefoane sau bătând la uși. În săptămânile premergătoare alegerilor primare, voluntarii au vorbit cu peste 20.000 de votanți. În ziua alegerilor, o caravană de zece mașini a colindat comitatul trâmbițând mesaje de sprijin din partea politicienilor locali. Soares a făcut vizite la șantierele imobiliare din Albany. A urcat până la etajul 12 al fiecărei clădiri și, de acolo, a coborât pe jos, oprindu-se la fiecare etaj pentru a-i îndemna pe muncitori să meargă să voteze”.⁹⁰

Clyne a încercat să contracareze artileria Partidului din Umbră,

prezentându-l pe contracandidatul său drept un cal de curse al lui Soros. Unul dintre flyer-ele sale avea titlul „NU VĂ LĂSAȚI PĂCĂLIȚI” și avertiza: „O grupare newyorkeză care susține legalizarea drogurilor vrea să cumpere funcția de procuror districtual în comitatul Albany”. Clyne se referea la organizația Drug Policy Alliance, condusă de Ethan Nadelmann, fost profesor universitar la Princeton. Soros l-a cooptat pe Nadelmann direct de la Princeton, în 1994, cu scopul de a-i coordona campania națională de legalizare a drogurilor, care, astăzi, este derulată în principal prin organizația Drug Policy Alliance. Aproximativ o treime din banii acestei organizații, fondate și conduse de Soros, vin de la Institutul pentru o Societate Deschisă. Din cei 121.776 de dolari pe care Partidul Familiilor Muncitoare i-a băgat în campania lui David Soares, 81.500 veneau de la Drug Policy Alliance Network, unealta politică a organizației Drug Policy Alliance.

Cu alte cuvinte, organizația condusă de Nadelmann și controlată de Soros a făcut donații *indirecte* în campania lui David Soares, dând bani Partidului Familiilor Muncitoare care, mai apoi, i-a virat în campania lui Soares. Acest aranjament era, în mod clar, ilegal. Printre multe nereguli, cea mai evidentă era că încălca legea statului New York care interzice imixtiunea partidelor politice în alegerile primare ale altor partide. De pildă, republicanii nu pot încerca să influențeze rezultatele alegerilor primare din Partidul Democrat, prin susținerea unui candidat în detrimentul altuia. În același fel, Partidul Familiilor Muncitoare nu poate susține un candidat în detrimentul altuia, în alegerile primare din Partidul Democrat. Cu toate acestea, Partidul Familiilor Muncitoare a făcut exact acest lucru în cazul lui David Soares, când l-au susținut în detrimentul lui Clyne, adversarul său democrat. În ciuda faptului că era ilegală, strategia a funcționat. Soares a câștigat atât alegerile primare, cât și pe cele generale. Astăzi este procuror districtual în comitatul Albany.

Încercările de a face Partidul din Umbră să răspundă pentru fărâdelegile sale au fost slabe, anemice și ineficiente. Pe 14 octombrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a Statului New York a decis că Partidul Familiilor Muncitoare a încălcat, într-adevăr, legea electorală a statului, art.2-126, prin sprijinirea financiară a campaniei lui Soares. Însă, judecătorul de caz,

Bernard J. Malone Jr., a părut că nu știe cum să aplice legea pe care tocmai o citase. A arătat că ar fi necesară o anchetă penală, dar nu știa sigur cine ar trebui să o desfășoare.

În acest sens, judecătorul a trimis copii ale deciziei sale de 15 pagini către Consiliul Electoral al Statului New York, către procurorul general al statului New York, Eliot Spitzer, și către procurorul districtual al comitatului Albany, Paul Clyne. Judecătorul preciza, însă, că dacă procuratura districtuală ar fi preluat ancheta, Clyne nu ar fi putut să o coordoneze, întrucât era parte interesată. În ceea ce-l privește, Clyne a declarat, în mod apreciabil, că nu vrea să se implice în acest caz. Conflictul său de interese era prea evident. El i-a solicitat judecătorului Malone să numească un procuror special pentru acest caz, dar judecătorul a refuzat.

Aceasta însemna că mingea era în terenul procurorului general Eliot Spitzer. A aplicat Spitzer legea? Evident că nu. Purtătorul său de cuvânt, Darren Dopp, a spulberat orice speranță în acest sens în momentul în care a anunțat că procuratura districtuală este dispusă să analizeze decizia instanței, însă o astfel de investiție trebuie deferită Consiliului Electoral al Statului New York sau unui procuror local.⁹¹

Odată cu acest anunț, orice speranță de aplicare a legii electorale din New York s-a spulberat. Procuratura districtuală din comitatul Albany a ieșit tacit de sub controlul democraților și a început să fie controlată de Partidul din Umbră al lui George Soros. „Niciodată nu a mai existat, cel puțin în experiența mea în statul New York, un asemenea plan deliberat, orchestrat, bifazic, de eludare a legii electorale, ca să nu mai vorbim de faptul că a fost dus la capăt cu succes”, a declarat cu uimire James Featherstonhaugh, avocat în campania lui Clyne.⁹² La rândul său, publicația New York Post a titrat: „Așadar, se pare că Soros ... a driblat cu succes sistemul, folosindu-și averea pentru a da jos un procuror districtual care nu juca după cum cânta el”.⁹³

În ceea ce-l privește pe beneficiarul principal al acestui scandal, David Soares, omul pe care New York Sun l-a numit „Șeriful din Albany”, acesta i-a anunțat pe politicienii din New York că au motive să le fie teamă de el. Noul procuror districtual a anunțat că nu se va da în lături de la anchetarea penală a elitei politice din New York. „Nu putem avea pretenția ca un

tânăr de 18 ani, de la colțul străzii, să respecte legea, dacă cei care fac legile și le pun în aplicare, nu sunt trași la răspundere”, a declarat el, pentru New York Sun. „Îi vom trimite în judecată pe toți cei care comit infracțiuni în comitatul Albany”⁹⁴

Senatorul de stânga Eric Schneiderman, al cărui district acoperă zonele Manhattan și Bronx, l-a ridicat în slăvi pe Soares: „Este un om moral și cinstit. Gândiți-vă doar că un procuror independent poate curăța mizeria din Albany. Este un fel de „Mr. Smith goes to Washington”⁹⁵ cu atribuții de a face citații. Avem, în sfârșit, pe cineva care nu face parte din sistem”⁹⁶. Bineînțeles că această afirmație era un nonsens. David Soares era bine înfipt în sistem. Doar că, din întâmplare, era vorba de alt sistem, cel al lui Soros.

Refuzul procurorului general Eliot Spitzer de a investiga scandalul Soares ne arată o țară mai profundă în ierarhia de aplicare a legii statului New York. Democratul Spitzer și-a folosit mult timp poziția în scopuri vădit politice – mai ales pentru a da un imbold ascensiunii lui Hillary Clinton. În timpul campaniei pentru Senat din anul 2000, când Hillary a câștigat un mandat, și-a câștigat renumele de „pitbull” al lui Hillary, după ce i-a hărțuit pe criticii acesteia. Hillary și-a concentrat campania din 2000 în jurul unui raport pe care Spitzer i l-a dat la momentul oportun, în decembrie 1999, chiar când campania era în plină desfășurare. Raportul acuza poliția din New York de discriminare rasială. Hillary s-a folosit de raportul lui Spitzer pentru a-l acuza pe primarul Giuliani că patronează un sistem de poliție care țintește oameni de culoare nevinovați. Criticarea poliției a devenit leitmotivul campaniei ei.

În toial campaniei, Spitzer și-a adus contribuția la cauza lui Hillary, prin intimidarea lui Sean Hannity, realizator de emisiuni radio la WABC-NY, de orientare conservatoare. Pe 8 iulie 2000, Hannity a invitat-o în emisiunea sa pe scriitoarea Laura Ingraham pentru a vorbi despre cea mai recentă carte a ei, *The Hillary Trap*. Hannity îl invitase inițial pe Keith Waters, avocat din Washington DC și fost președinte al National Bar Association, pentru a avea și pe cineva favorabil lui Hillary în emisiune. Însă, consultanții Comitetului Național Democrat l-au presat, în ultimul moment, pe Hannity să-l înlocuiască pe Waters cu Spitzer. În intervenția sa telefonică, procurorul general a

fost făcut praf de Hannity, motiv pentru care, într-un acces de furie, a închis telefonul în timpul unei pauze publicitare. Dar nu a lăsat lucrurile așa. Producătorul lui Hannity, Eric Stanger, susține că, la câteva minute după ce i-a închis telefonul în nas lui Hannity, Spitzer l-a sunat. Furios, procurorul s-a plâns că Hannity a fost nepoliticos în emisiune și a amenințat că îl va face să plătească pentru asta: Iată cum povestește Stanger schimbul de replici:

SPLITZER: Am de gând să mă folosesc de puterea instituției pe care o conduc pentru a rezolva această situație.

STANGER: Aceasta e o amenințare, domnule?

SPLITZER: Poți s-o iei cum vrei. De fapt, nu, ce voiam să spun este că o să-mi sun toți prietenii din administrația locală și o să le spun să-ți boicoteze emisiunea.⁹⁷

Până și Ron Kuby, avocat radical pentru drepturile civile, a fost nevoit să admită că Spitzer depășise limita. Kuby – și el gazda unei emisiuni la WABC-NY – l-a acuzat pe Spitzer de un „scandalos abuz de autoritate”, sugerând că presupusa amenințare a lui Spitzer este „fără îndoială, o infracțiune penală, o infracțiune pasibilă de pedeapsă”.⁹⁸

Spitzer a jucat rolul pitbull-ului partizan și la Convenția Națională a democraților, care a avut loc la Boston, în 2004. În fața unei mulțimi entuziaste, Spitzer i-a avertizat pe republicani, după ce a observat că data următoarei convenții republicanilor a fost stabilită pentru 11 septembrie. „Îi vom auzi vorbind mult despre 11 septembrie. Dar vreau să transmit un lucru Partidului Republican: Cu tot respectul și considerația, nu îndrăzniți să folosiți 9/11 în scop politic ... nu intrați pe terenul acesta. Nu ar fi corect și cinstit, iar noi nu vă vom lăsa să faceți asta”.⁹⁹

Newyorkezii nu l-au ales pe Spitzer pentru a-i face campanie electorală lui Hillary Clinton, pentru a amenința realizatori de radio sau pentru a-i învăța pe republicani ce trebuie să spună sau să nu spună la propria convenție. Ei l-au ales ca să aplice legea. Alegațiile legate de fraudă, spălare de bani și ilegalitățile din jurul campaniei lui David Soares, orchestrate de Soros, erau ocazia perfectă pentru Spitzer să-și facă treaba pentru care fusese ales. Cu toate acestea, nu a fost interesat să ia măsuri.

Când vine vorba să acopere corupția Partidului din Umbră, pitbull-ul lui Hillary nu are colți. Probabil că asta are legătură cu faptul că destinele politice ale lui Soros și al lui Hillary sunt integrate.

CAPITOLUL 4

SOROS ȘI HILLARY

Conferința „Take Back America” (n. trad., Să luăm America înapoi) care a avut loc în 2004, la Washington, a fost un moment crucial. Hillary și Soros au apărut pentru prima dată împreună în public. Până pe 3 iunie 2004, cei doi au mers până în pânzele albe în încercarea de a-și ascunde colaborarea de ochii publicului. La conferința „Take Back America” s-au dat în vileag. Și-au afișat fără rezerve respectul și afecțiunea reciprocă.

Hillary l-a prezentat pe Soros publicului cu aceste cuvinte: „Printre oamenii care s-au ridicat și au spus: «Nu pot să asist nepăsător la ceea ce i întâmplă țării pe care o iubesc» se află și George Soros. Îl cunosc pe George Soros – (aplauze) – de mult timp, m-am familiarizat cu activitatea sa în timpul unei vizite oficiale, pe care am avut privilegiul să o fac, alături de soțul meu, în fosta Uniune Sovietică, în Estul Europei ... Avem nevoie de oameni ca George Soros, care sunt neînfricați și gata să se implice atunci când contează. Așa că să-l întâmpinăm cum se cuvine pe George Soros”.¹⁰⁰

Discursul lui Soros a atins mai multe teme, dar cele mai edificatoare au fost comentariile legate de abuzurile săvârșite în închisoarea Abu Ghraib, din Irak. „Cred că fotografia prizonierului torturat în Abu Ghraib, în închisoarea lui Saddam, a fost un moment al adevărului pentru noi ... Cred că aceste imagini ne-au lovit în același fel în care ne-a lovit atacul în sine (n. trad., referire la 9/11), nu cu aceeași violență, pentru că în atacul terorist au fost victime, dar în aceste fotografii noi suntem răufăcătorii, iar alții sunt victimele. Mă tem că există o legătură directă între aceste două evenimente, pentru că felul în care președintele Bush a purtat acest război împotriva terorismului ne-a transformat din victime în călăi”.¹⁰¹ Aceste cuvinte au fost primite cu ropote de aplauze¹⁰².

Soros și-a început discursul vorbind despre Hillary cu aceeași căldură și aceeași admirație, care păreau la fel de sincere ca ale ei. „Sunt foarte, foarte onorat să fiu prezentat de către Hillary. O admir foarte, foarte mult.

Am văzut-o la lucru. Am văzut-o ținând un discurs la Davos despre societatea deschisă și a explicat această problemă mai bine ca oricine. Am văzut-o în vizita din Asia Centrală, unde eu am fundații, unde a fost foarte eficientă, mai eficientă decât majoritatea oficialilor SUA în ce privește promovarea democrației, a libertății și a unei societăți deschise.”¹⁰³

Discursul lui Hillary de la Davos (Elveția), la care făcea referire Soros, a fost ținut în 1998, la o întâlnire a Forumului Economic Mondial, la care au participat amândoi. Pentru Hillary, ieșirea la Davos era o binevenită pauză, o oportunitate să evadeze din scandalul în care era implicată Administrația Clinton. Relația lui Hillary cu Soros a devenit mai strânsă în timpul acestei perioade stresante din viața ei. O sursă din cercul intim al lui Hillary a dezvăluit că Soros a vizitat-o pe Hillary la Casa Albă în perioada punerii sub acuzare a președintelui Clinton, o perioadă tensionată, în care ea îi primea în vizită doar pe cei mai intimi și de încredere prieteni¹⁰⁴. Evident, Hillary îl considera pe Soros un prieten apropiat la acel moment.

Nu există informații referitoare la începuturile prieteniei lor, deși este limpede că Hillary îl cunoștea „de mult timp” pe Soros, după cum a spus chiar ea. Hillary a declarat că l-a cunoscut pe Soros în 1994, prin prisma activităților pe care acesta le desfășura în fosta Uniune Sovietică. Pe 22 noiembrie 1994, familia Clinton l-a primit la Casa Albă pe noul președinte ucrainean Leonid Kucima. Articolele de presă au consemnat faptul că Soros a participat la dineul oficial. În noiembrie 1997, Hillary a mers în Asia Centrală, unde a vizitat mai multe state ex-sovietice. Printre orașele vizitate s-a aflat și Bișkek, capitala Kirghistanului, unde a tăiat panglica de inaugurare a Universității Americane din Kirghistan și a primit primul său titlu onorific. În discursul său, Hillary a lăudat activitatea Institutului pentru o Societate Deschisă, cel care finanțase universitatea.

În noiembrie 1998, Hillary a făcut și o vizită de două zile în Haiti, unde a făcut un tur al centrelor medicale finanțate de SUA, în compania a doi dintre sponsorii acestor centre, George Soros și William H. Gates Sr., tatăl fondatorului Microsoft, Bill Gates. Dincolo de aceste informații sumare, se știe prea puțin despre începuturile relației lor. Niciunul nu a socotit că este potrivit să scrie despre celălalt în cărțile sale, iar presa din Washington

a evitat, în cea mai mare parte, orice mențiune despre prietenia lor lungă și profundă.

O excepție de la această regulă a fost un reportaj din Newsweek, publicat pe 11 mai 1998, care lăsa să se înțeleagă că Soros i-ar fi oferit un post lui Hillary în rețeaua sa de fundații. „Apropiații visează că ea (Hillary) va deveni președinte al UNICEF sau chiar secretar general al Națiunilor Unite. Mai probabil: președinte al unei fundații globale, ajutată de prieteni precum omul de afaceri George Soros sau președintele Băncii Mondiale, James Wolfensohn”, a scris Howard Fineman¹⁰⁵. De ce credea Fineman că e „mai probabil” ca Hillary să accepte un post în rețeaua lui Soros decât unul la Națiunile Unite? Poate că făcea doar o presupunere. Se pare, însă, că Fineman a avut acces la surse deosebit de bune pentru reportajul lui. El a semnat articolul împreună cu reporterul Matthew Copper, a cărui soție, Mandy Grunwald, este prietenă apropiată și consilier al lui Hillary.

Nu știm dacă Hillary s-a gândit sau nu să lucreze pentru Soros, dar, dacă a avut de gând, ar fi găsit un climat ideologic familiar și agreabil în Institutul pentru o Societate Deschisă. Cu câteva excepții, cauzele pe care Soros le susține sunt foarte apropiate de sufletul lui Hillary, cum ar fi raționalizarea sistemului de sănătate, controlul armelor deținute de populație și acordarea dreptului la vot infractorilor condamnați.

Radicalismul lui Hillary este fundamental și are rădăcini adânci, purtând amprenta clară a primului ei mentor, Saul Alinsky. Hillary l-a cunoscut pe Alinsky, un radical din Chicago, printr-o organizație religioasă de stânga, pe care o frecventa în liceu¹⁰⁶. Au rămas în strânsă legătură până la moartea lui Alinsky. Teza ei de absolvire a Colegiului Wellesley, din 1969, este un tribut de 75 de pagini adus lui Alinsky.¹⁰⁷ Conținea extrase din cartea sa, „Rules for Radicals”, pe care Hillary primise permisiunea să o citească înainte de publicarea sa, în 1971. După absolvire, Hillary a primit o ofertă din partea lui Alinsky, de a lucra în cadrul grupului său de organizații, Industrial Areas Foundation. A refuzat doar pentru că Yale Law School părea să-i ofere șanse mai bune de a se infiltra în sistem.¹⁰⁸

Încercarea lui Hillary de a-și cultiva o imagine publică „moderată” sau „de centru” reflectă fidel învățăturile lui Alinsky. În cartea „Rules for Ra-

dicals", Alinsky critică aspru Noua Stângă din anii '60. Alinsky acuză Noua Stângă că, în loc să câștige încrederea maselor, a mers pe drumul ei, șocând și îndepărtând masele. El a condamnat actele de incendiere a drapelurilor, sloganurile maoiste și stilul vulgar al hipioților. „Un adevărat radical își taie părul, dacă vede că pletele îi pun o barieră psihologică în comunicare... Ca organizator, eu încep de acolo de unde se află lumea, nu de unde aş vrea eu să fie ... Asta înseamnă să lucrezi în sistem”, a dojenit el.¹⁰⁹

Alinsky a preconizat că activiștii albi, din clasa mijlocie, asemenea lui Hillary, vor juca un rol special, de potențiali emisari în inima Americii. „Chiar dacă toate categoriile de oameni cu venituri mici s-ar organiza – toți negrii, mexican-americanii, portoricanii, albi săraci din zona munților Apalași – dacă toți aceștia, printr-o organizare de geniu, s-ar grupa într-o coaliție, tot n-ar fi suficient de puternici pentru a face o schimbare necesară, fundamentală, semnificativă”, a avertizat Alinsky. Doar după ce vor câștiga sprijinul majorității albe, activiștii pot spera la o schimbare „fundamentală” în America. Alinsky a pledat pentru o încurajare a dezvoltării „organizațiilor din clasa de mijloc” și a „gherilelor din clasa de mijloc”¹¹⁰. Iată ce scria el:

„Organizarea se va concentra, acum și în următorul deceniu, pe clasa de mijloc albă din America. Acolo se află puterea...Rebelii noștri au respins cu dispreț stilul de viață și valorile clasei de mijloc...Uitarea trecutului este o slăbiciune inutilă pentru un activist. El ar trebui, în schimb, să realizeze valoarea de neprețuit a experienței sale în clasa mijlocie. Identitatea sa, cunoașterea valorilor și a problemelor clasei de mijloc, toate acestea sunt foarte valoroase pentru organizarea «propriului popor».”¹¹¹

Alinsky era un maestru al infiltrărilor. El privea revoluția ca pe un proces gradual, metodic, care poate fi dus la îndeplinire prin infiltrarea și apoi manipularea instituțiilor cu tradiție în comunitate, cum ar fi bisericile, syndicatele, organizațiile etnice și organizațiile locale de partid. În Chicago, orașul de baștină al lui Alinsky, puține instituții aveau o tradiție sau influență mai mare decât mafia. Pragmaticul Alinsky i-a curtat pe șefii mafiei cu aceeași ardoare cu care i-a curtat pe șefii închisorilor, pe episcopi sau pe

directorii de școli.

În mod ironic, orașul lui Al Capone este și orașul în care s-a născut știința modernă, „liberală”, care studiază criminalitatea și cauzele ei. Alinsky avea câte un picior în ambele lumi. Între 1930 și 1932, a făcut un master în criminologie la Universitatea din Chicago.¹¹² Sociologii radicalii din cadrul Universității Chicago îi apărau pe gangsteri, prezentându-i romanțat drept victime ale nedreptății sociale. Alinsky a mers și mai departe, făcând alianțe cu mafia. L-a ajutat personal pe Frank Nitti, locotenentul lui Capone. Nitti preluase conducerea în imperiul lui Capone, după ce mafiotul a intrat în închisoare, în 1931, pentru evaziune fiscală. Mai târziu, Alinsky se mândrea cu faptul că Nitti „m-a luat sub aripa lui. Îi spuneam Profesorul și am devenit discipolul lui”.¹¹³ În 1932, Alinsky s-a căsătorit cu fiica unui contrabandist renumit din Chicago.¹¹⁴ El a rămas în relații bune cu mafia până la sfârșitul vieții.¹¹⁵

Influența lui Alinsky nu venea, însă, din lumea subterană a criminalității, ci de pe Wall Street – mai precis, de la aristocrații bogați, „cu conștiință socială”, care îi finanțau activismul. Alinsky era un abil colecător de fonduri și a reușit să-i convingă pe unii dintre cei mai bogați filantropi ai Americii să finanțeze Industrial Areas Foundation, organizație care avea drept scop războiul de clasă. Se lăuda cu abilitatea sa de a se „folosi de puterea adversarului pentru a-l înfrânge” – strategie pe care o numea „jiu-jitsu în masă”¹¹⁶. „Cred că pot să conving un miliardar vineri să finanțeze o revoluție sâmbătă, revoluție din care el ar scoate un profit uriaș duminică, chiar dacă luni știe sigur că va fi executat”, a glumit el, la un moment dat.¹¹⁷

Printre primii săi binefăcători s-au numărat mogulul Marshall Field III, Adele Rosenwald Levy, moștenitoarea imperiului Sears Roebuck, și Gardiner Howland Shaw, secretar de stat adjunct în administrația Roosevelt.¹¹⁸ Abilitatea de a-i ademeni pe cei bogați l-a dus, în cele din urmă, în cercul restrâns al puterii din SUA, alături de dinastiile de pe Wall Street, a căror influență poate pune sau da jos președinți. O asemenea influență o avea Katharine Graham, prietenă a lui Alinsky, a cărei familie deținea Washington Post, ziar care, într-o bună zi, avea să-l dea jos pe Richard Nixon.¹¹⁹ Graham a moștenit ziarul de la părinții săi, Agnes și Eugene Meyer. Familia

Mayer i-au oferit lui Alinsky banii și publicitatea care l-au ajutat să devină vedetă națională, în 1945.¹²⁰

În 1944, Editura Universității din Chicago i-a solicitat lui Alinsky să scrie o carte despre viziunea sa asupra noului radicalism american. Cu șase luni înainte de publicarea cărții, Agnes Meyer, care era, alături de soțul său, co-proprietar al Washington Post, l-a făcut faimos pe Alinsky printr-o serie de șase articole publicate în acest ziar, pe care a numit-o „The Orderly Revolution”. Președintele Truman a comandat 100 de copii ale serialului publicat de Meyer.¹²¹ În momentul la care manifestul lui Alinsky, „Reveille for Radicals” a apărut în librării, în ianuarie 1946, el era deja faimos. Cartea a devenit bestseller național, iar Agnes Meyer a început finanțarea organizației lui Alinsky, Industrial Areas Foundation.

Alinsky și-a folosit discret puterea în afara radarului. În anii '60, trusturile de presă importante l-au ignorat, însă mâna ascunsă a lui Alinsky a coordonat unele dintre cele mai importante revolte ale deceniului. Birocrația „The War on Poverty” (n.trad., „Războiul împotriva sărăciei” a fost un program guvernamental american de asistență socială) era dominată de acoliții lui Alinsky. Infiltrarea începuse în 1961, când Robert Kennedy l-a desemnat pe Lloyd Ohlin, sociolog în cadrul Universității Columbia, să conducă nou-înființatul Birou pentru Delincvența Juvenilă. Ohlin învățase principiile revoluției ordonate ale lui Alinsky direct de la sursă, la departamentul de sociologie al Universității Columbia, unde își luase doctoratul. Ohlin a scris, împreună cu colegul său de la Universitatea Columbia, Richard Cloward, o carte influentă, care se numește „Delincvență și Oportunitate”. Publicată în 1960, cartea susținea că delincvența juvenilă este rezultatul lipsei de oportunități financiare și sugera că această problemă poate fi rezolvată doar printr-o schimbare socială radicală.

În 1964, președintele Johnson a declarat război împotriva sărăciei și l-a desemnat pe Sargent Shriver drept „țar al sărăciei”. Ohlin și colegii săi radicali s-au infiltrat confortabil în cadrul Office of Economic Opportunity (n. trad., Biroul pentru Oportunitate Economică), condus de Shriver și care finanța programe precum VISTA, Head Start, Job Corps și Community Action Program (CAP). De acum, acoliții lui Alinsky puseseră mâna pe pușculi-

ța de bani. Ohlin și colegii său au direcționat prima subvenție a Community Action Program către un program derulat la Universitatea Syracuse, prin care Alinsky însuși antrena activiști comuniști.¹²² Guvernul a cheltuit, doar în primii cinci ani, peste 300 de miliarde de dolari pe programe din cadrul Războiului împotriva Sărăciei. O mare parte a banilor a mers către radicalii din stradă, unul dintre ei fiind Alinsky.

În anii '60, influența subtilă a lui Alinsky era atât de mare că până și Bobby Kennedy i-a căzut drept pradă. După asasinarea fratelui său, Robert F. Kennedy a virat spre stânga, în căutarea unei baze pentru ambițiile sale prezidențiale. În 1966, l-a cunoscut pe Cesar Chavez, improvizând o alianță cu popularul lider sindical, pentru a obține capital politic.¹²³ Din întâmplare, Chavez era un protejat al lui Alinsky. Organizația lui Alinsky îl recrutase în 1952, contribuind mult la finanțarea și antrenarea lui din primii ani.¹²⁴ Astfel, prietenia cu Chavez l-a adus pe Robert F. Kennedy în cercul restrâns al lui Alinsky. În 1967, Alinsky a orchestrat un șantaj la adresa companiei Eastman Kodak din Rochester, New York, pe care a acuzat-o că nu angajează suficienți muncitori de culoare. Kennedy a tras sforile în favoarea lui Alinsky în acest caz. Mai târziu, Alinsky scria „Am avut o înțelegere cu răposatul senator Robert Kennedy, eu trebuia să-i spun când vom face următoarea mișcare (împotriva companiei Eastman Kodak). Din discuțiile cu Kennedy, mi-am dat seama că angajamentul lui nu era politic, ci uman. Era revoltat de condițiile din ghetoul din Rochester”.¹²⁵

E de prisos să speculăm cum ar fi continuat prietenia lui Alinsky cu Kennedy. Scurta lor alianță a fost curmată de glonțul unui criminal pe 5 iunie 1968. Lui Alinsky, însă, i-a fost hărăzit să mai facă o ultimă alianță înainte să moară, probabil cea mai importantă alianță din cariera sa, privind în retrospectivă. Este vorba despre alianța cu tânăra Hillary Rodham. Ea era cea care urma să ducă mai departe, în secolul XXI, torța „revoluției ordonate” a lui Alinsky.

Hillary a dus deja această torță în Senatul american. Viteza ei de ascensiune în ierarhia democrațiilor ne arată că va duce această torță mult mai departe. Nominalizarea lui Hillary drept candidat pentru funcția de senator al statului New York a fost neobișnuită pentru un nou-venit fără experien-

ță în campanii electorale. De regulă, partidele politice intră în competițiile electorale cu oameni experimentați, care au câștigat alegeri. Și mai neobișnuită a fost viteza cu care Hillary a ajuns în conducerea partidului, primind atribuții absolute în cadrul comitetului, care, în mod normal, ar fi trebuit date colegilor ei cu mai multă experiență.

De exemplu, în ianuarie 2003, Hillary a fost numită președinte al influentului Comitet Director și de Coordonare al Democraților din Senat. Această funcție îi dădea autoritatea de a păstra sau a recuza senatorii democrați din comisii, pentru că era cea care le aproba sau bloca misiunile. „Cealalți democrați nu o suportă. Dar sunt atât de slabi, iar slăbiciunea lor îi permite ei să crească”, a mărturisit un consilier din Senat.¹²⁶

Hillary și-a asigurat și controlul vistieriei democraților. Când omul ei de încredere, Terry McAuliffe, a candidat pentru președinția Comitetului Național Democrat, ceilalți candidați s-au retras și i-au cedat funcția lui McAuliffe, la presiunea familiei Clinton.¹²⁷ Astfel a ajuns McAuliffe – și, implicit, Hillary – să coordoneze strângerea de fonduri în Partidul Democrat. În februarie 2005, McAuliffe s-a retras și i-a cedat funcția lui Howard Dean. La acel moment, nici Dean, nici un alt democrat nu aveau puterea de se opune hegemoniei lui Hillary.

Hillary și-a asigurat și mai mult controlul în ceea ce privește strângerea de fonduri în Partidul Democrat în ianuarie 2001, când a înființat HillPAC. Acest comitet de acțiune politică, îngrozitor de bine organizat, i-a permis lui Hillary să-și finanțeze aliații politici. În 2002, atunci când Legea McCain-Feingold le-a interzis partidelor politice să primească donații de tipul „soft-money” – cu alte cuvinte, contribuții nelimitate, care nu sunt raportate la Comisia Electorală Federală – Hillary a pus umărul la crearea unei rețele de ONG-uri scutite de la plata impozitelor – ceea ce numim acum Partidul din Umbră – care puteau să colecteze donații nelimitate în afara structurilor oficiale de partid. Aceste grupuri erau independente doar cu numele, de vreme ce George Soros și Harold Ickes – aliați ai lui Hillary – le coordonau activitățile.

Astfel a reușit un senator începător din New York să pună stăpânire pe „pârghiile de control” ale Partidului Democrat, după cum nota Emmett

Tyrrell Jr, în cartea sa, „Madame Hillary”.¹²⁸ Viteza cu care a reușit să facă acest lucru este amețitoare. „Hillary Rodham Clinton a reușit să ... preia în totalitate grupul senatorilor democrați și partidul în sine – atât în interior, cât și în exterior – și asta în doi ani”, s-a minunat Tyrrell.¹²⁹ Hillary și partenerul ei, George Soros, țin secrete multe detalii ale colaborării lor, și pe bună dreptate. Un parteneriat politic între ei ar fi ilegal potrivit normelor de finanțare a campaniilor electorale, incluse în Legea McCain-Feingold.

Hillary și Soros au o fascinație comună pentru manipulare și subterfugii. Înclinația lui Hillary către intrigi bizantine se reflectă în formarea ei profesională. Această idee a fost tratată într-un articol publicat pe prima pagină a publicației New Republic și intitulat „Welcome to Hillaryland” (n. trad., „Bine ați venit în Republica Hillary”). Autorul articolului, Ryan Lizza, ne spune că „Hillaryland” este un nume de alint, pe care apropiații l-au dat mașinăriei politice a doamnei Clinton sau, după cum îl numește Ryan Lizza, „vastului ei imperiu politic ... fără rival în Partidul Democrat”. Lizza este un simpatizant al lui Hillary, iar în articol s-a străduit să o prezinte într-o lumină favorabilă. Dar, chiar și așa, caracterul machiavelic al așa-numitei Hillaryland re apare frecvent în articol.

„Persoana care conduce, de fapt, acest amplu mecanism este aproape necunoscută în cercurile politice”, a scris Lizza. „Vorbește foarte rar cu jurnaliștii ... și nu apare niciodată la televizor. De altfel, a refuzat să coopereze cu noi pentru realizarea acestui articol. Numele ei este Patricia Solis Doyle.”¹³⁰ A refuzat să coopereze? Asta chiar e o surpriză! Ryan Lizza este un jurnalist cu afinități de stânga, la o publicație a cărei poziție pro-democrată este bine-cunoscută. Refuzul lui Doyle de a coopera cu cel mai prietenos dintre jurnaliști ne indică un nivel de neobișnuit de paranoia. Și mai surprinzătoare este o întâmplare pe care Lizza a povestit-o în articol:

„Într-o zi, mergeam pe stradă și am dat peste un consilier de prim rang al lui Hillary. Am pălăvrăgit despre Hillaryland și mi-a dat de înțeles că Harold Ickes, unul din oamenii-cheie în campania pentru Senat din 2000 și om de încredere al ei, nu mai este un pion important. Asta părea o știe importantă. Când Hillary a decis să candideze pentru Senat, Ickes a fost acela care a stat cu ea, la reședința de la Casa

Albă, și, cu o hartă imensă a New York-ului pe masă, i-a explicat care sunt provocările care o așteaptă. Fără Ickes, Hillaryland nu ar fi putut exista. Ulterior, s-a dovedit că ceea ce aflasem în stradă (la propriu) nu era adevărat. Fusese un fel de dezinformare complicată, ceva des întâlnit în Hillaryland”.¹³¹

Sursa acestei „dezinformări complicate” este relevantă. Lizza fusese informată că Harold Ickes nu mai era în grațiile lui Hillary și că nu mai era un pion important în Hillaryland. În mod clar, sursa spera ca Lizza să preia această dezinformare în articolul său. Dar cu ce scop? Iată ce scrie Lizza:

„Experții Hillaryland cu care am vorbit mi-au dat două explicații contradictorii: fie sursa încerca să-l dea la o parte pe Ickes, un vechi rival de la Casa Albă, fie încerca să-l protejeze, în condițiile în care activitatea sa în cadrul ONG-urilor scutite de la plata impozitelor impunea o delimitare de Hillaryland. Dar, ca să fie clar, Ickes încă este un consilier influent. Ceea ce ne arată această povestioară cu Ickes este că, în Hillaryland, e un pic mai greu să obții răspunsuri la întrebări simple”.¹³²

Cu toate piedicile care i s-au pus în Hillaryland, Lizza tot a reușit să obțină o informație importantă. Unii „experți Hillaryland” i-au sugerat că sursa încerca să-l protejeze pe Ickes, propagând o informație falsă, potrivit căreia acesta ar fi căzut în dizgrația lui Hillary. Această informație l-ar proteja pe Ickes, întrucât „activitatea sa din cadrul organizațiilor independente de strângere de fonduri impune o delimitare de Hillaryland”. Altfel spus, legăturile complexe dintre Partidul Democrat și Partidul din Umbră trebuie să fie ascunse privurilor indiscrete.

Așa cum George Soros este președinte neoficial al Partidului din Umbră, așa este și Harold Ickes CEO neoficial al acestei structuri. Ickes coordonează organizațiile non-profit, excluse de la plata taxelor și delimitate potrivit secțiunilor 527, 501(c)3s și 501(c) din Codul de Administrare Fiscală al SUA. Toate aceste organizații private și grupuri non-profit au fost interconectate pentru a forma Partidul din Umbră. Legea le interzice acestor ONG-

uri să lucreze în folosul partidelor politice sau al candidaților partidelor, cum ar fi Hillary Clinton. Ickes facilitează legătura între aceste organizații și factorul politic, încălcând legea. Ceea ce Ryan Lizza ne spune în articolul său este că oamenii lui Hillary sunt suficient de îngrijorați de poziția pe care o are Ickes, astfel încât să-i ducă pe ziariști pe piste greșite, în încercarea de a convinge că acesta a fost exclus din cercul intim al lui Hillary, deși *nu* este așa. Bine ați venit în Hillaryland – și în Sorosville (n. trad., Orașul lui Soros)!

ÎN MINTEA LUI SOROS

George Soros nu a vorbit ca să se afle în treabă când a spus, în cadrul unui discurs la London School of Economics, că vrea „să spargă balonul de săpun al supremației americane”. Partidul din Umbră finanțează și sprijină un program amplu care urmărește atingerea acestui scop. Soros și echipa sa de vis au toate șansele să reușească acest lucru și să repete istoria de acum trei decenii, când au reușit să-l dea jos pe Nixon și să compromită intervenția militară a SUA în Vietnam. Acum ar fi momentul să punem întrebarea: ce are de câștigat Soros?

Potrivit lui Soros, toate acțiunile sale, politice și caritabile, au un singur scop – protejarea a ceea ce el numește „societate deschisă”. Termenul a fost inventat, în 1932, de filosoful francez Henri Louis Bergson. Acesta cataloga drept „închise” societățile care funcționează după un cod de moralitate eminentamente tribal și care se concentrează, în principal, pe binele tribului. Bergson a catalogat drept „deschise” acele societăți care se ghidează după principii de moralitate „universale”, care urmăresc binele omenirii. Urmând acest principiu, Bergson se convertise de la iudaism, religie despre care credea că este „închisă”, la catolicism, religie despre care spunea că este „deschisă”. Ulterior, filosoful vienez Karl Popper a dus conceptul lui Bergson mai departe. Popper a susținut că nici creștinismul nu este suficient de „deschis” întrucât îi exclude pe cei care nu-i împărtășesc dogma. Pentru a fi cu adevărat „deschisă”, o societate trebuie să acorde respect egal tuturor credințelor, fără părtinire. Un om cu adevărat deschis nu pleacă niciodată de la premisa că ar avea o credință superioară și nu uită niciodată că există posibilitatea să greșească. Cine pretinde că deține „adevărul absolut” este un „dușman” al societății deschise, scria Popper.

Popper a fugit din țara sa natală, Austria, din cauza prigoanei naziste împotriva evreilor, și, în urma experienței personale, a reflectat mult la conflictul dintre societatea democratică și cea totalitară, care a divizat în

mod tragic generația sa. Privea totalitarismul, în toate formele sale, ca pe o consecință implacabilă a gândirii „închise”, a neputinței de a respecta convingerile altor oameni. Popper și-a așternut viziunea într-o carte influentă, „Societatea deschisă și adversarii săi”, publicată în 1945. Soros s-a familiarizat cu termenul de societate „deschisă” și „închisă” în forma pe care Popper a dat-o. El a studiat la London School of Economics sub îndrumarea lui Popper pe care, mai târziu, l-a numit „mentorul meu spiritual”.¹³³ Ulterior, Soros își va modela rețeaua de fundații pe viziunea lui Popper. De altfel, Institutul pentru o Societate Deschisă și rețeaua internațională de fundații pentru o societate deschisă și-au primit numele de la conceptul lui Popper.

Încercările lui Soros de a aplica ideile lui Popper în lumea reală demonstrează imposibilitatea de a pune în practică aceste idei. În lumea reală, societățile care nu își apără valorile sunt subjgate de inamici care nu au astfel de inhibiții. Nu există societăți deschise în sensul globalist pe care îl dă Soros. Fiecare civilizație are anumite presupoziii despre ceea ce reprezintă comportament acceptabil și inacceptabil și nu există civilizație care să nu vrea să-și impună credințele.

Chiar și un sistem tolerant, deschis și „universal”, cum este democrația americană, nu poate exista după principiile lui Popper. Fondatorii Americii credeau în adevărurile incontestabile. Popper nu credea în acest concept. Părinții fondatori priveau libertatea ca pe un drept absolut, care vine din „de la Dumnezeu”, nu de la guvern. Drepturile consacrate în Declarația de Independență sunt numite „inalienabile” tocmai pentru că ele sunt văzute ca venind de la Dumnezeu. Încălcarea libertății indivizilor înseamnă încălcarea „Legilor Naturii”, după cum a scris Thomas Jefferson în Declarația de Independență. Popper nu avea astfel de convingeri. În viziunea sa, indivizii sunt condamnați să bâjbâie în căutarea adevărului. Și, oricât de tare ar încerca, nu-l vor găsi niciodată.

Programa anti-americană a lui Soros începe cu contestarea certificatului de naștere al Statelor Unite. În cartea „Supremația americană: un balon de săpun”, Soros susține că „Declarația de Independență poate fi supusă diferitelor interpretări”. Potrivit lui Soros, principiile cuprinse în Declarație „nu sunt adevăruri incontestabile, ci rânduieli impuse de o incapacitate in-

trinsecă de înțelegere”.¹³⁴ Întrucât aceste principii fondatoare nu au o sacralitate specială și nu reprezintă adevăruri atemporale, Soros le vede drept variabile. Ele pot fi schimbate după bunul plac, pentru a se potrivi cu tendințele radicale. Și, într-adevăr, modificarea Constituției se întâmplă să fie unul dintre proiectele de suflet ale lui Soros.

Yale Law School a găzduit, în perioada 8-10 aprilie 2005, conferința cu tema „Constituția în 2020”, al cărei scop declarat era acela de a veni cu „o viziune progresistă asupra modului în care ar trebui să arate Constituția”. Pe website-ul Yale Law School, Institutul pentru o Societate Deschisă apare ca unul dintre sponsorii conferinței.¹³⁵ De fapt, din cele cinci organizații care au găzduit evenimentul, trei erau beneficiare ale finanțărilor sorosiste.

Cei cinci sponsori au fost American Constitution Society, Yale Law School, Arthur Liman Public Interest Program, Institutul pentru o Societate Deschisă și Center for American Progress. American Constitution Society și Center for American Progress sunt organizații paravan ale Partidului din Umbră, cea din urmă fiind condusă de fostul șef de cabinet al administrației Clinton, John Podesta. Printre fondatorii acestei organizații se numără și Morton Halperin, directorul diviziei SUA a companiei de lobby a lui Soros și director executiv al Centrului de Politici pentru o Societate Deschisă. Potrivit CV-ului oficial, Halperin este un angajat cu ștate vechi în cadrul Centrului. Soros a contribuit la înființarea ambelor organizații, care au primit finanțări masive din partea Institutului pentru o Societate Deschisă.¹³⁶

Acolo unde este Soros, Hillary Clinton nu poate fi departe. Hillary a jucat un rol discret, dar semnificativ în fondarea American Constitution Society¹³⁷. În timp ce pe website-ul Societății nu poate fi găsită o afiliere formală cu Hillary, publicația National Law Journal a scris că ea face parte din Comitetul de Consilieri.¹³⁸ Presa a scris despre Hillary că este creierul din spatele Center for American Progress, organizație pe care o sursă din interior a calificat-o drept „think tank-ul oficial al lui Hillary”.¹³⁹

Soros nu a lăsat nimic la voia întâmplării și s-a asigurat că evenimentul său, „Constituția în 2020”, va fi promovat masiv în campusurile universitare. În acest scop, a lansat încă o subdiviziune a Partidului din Umbră, o organizație numită Campus Progress, al cărei website a promovat

evenimentul sub titlul: „Contribuie la proiectarea Constituției pentru 2020”. Această organizație, fondată în 2005, este o divizie a Center for American Progress, finanțat de Soros. Directorul său este David Halperin, omul care scria discursurile în cadrul Administrației Clinton și – deloc întâmplător – fiul lui Morton Halperin, cel care, după cum am spus anterior, este directorul diviziei SUA a companiei de lobby a lui Soros și directorul executiv al Centrului de Politici pentru o Societate Deschisă. Așa cum am menționat mai sus, Morton Halperin a fost și co-fondator al Center for American Progress.¹⁴⁰

Familia Halperin are rădăcini adânci în Partidul din Umbră al lui Soros. Mulți cititori își amintesc de faptul că Mark Halperin, directorul secției politice a ABC News, le-a transmis un memo reporterilor, în ultimele săptămâni ale campaniei din 2004, în care le spunea să întoarcă știrile în favoarea candidatului democrat, John Kerry. Mark Halperin este un alt fiu al lui Morton Halperin, iar Mark și David Halperin sunt frați.¹⁴¹ Pe lângă faptul că este cel care conduce organizația Campus Progress, David Halperin a fost și director executiv și membru fondator al Societății pentru Constituția Americană. A fost, de asemenea, co-fondator al companiei de internet Real Networks, împreună cu miliardarul de stânga, Rob Glaser, unul dintre fondatorii Partidului din Umbră.

Este evident, în acest moment, că Soros nu era doar unul dintre sponsorii conferinței „Constituția în 2020”. Structurile și organizațiile-paravan ale Partidului din Umbră au pus în scenă întreaga poveste, pe care o putem cataloga drept Convenția pentru Constituție a Partidului din Umbră.

Potrivit participanților la conferință, principalii vorbitori au făcut lobby pentru o „a doua Declarație a Drepturilor Omului”, pornind de la cele „Patru Libertăți” ale lui Franklin D. Roosevelt (libertatea de exprimare, libertatea de credință, libertatea voinței, libertatea de a nu-ți fi teamă). Nu este clar cum ar putea un guvern să elimine „voința” și „teama” din viața unui om, dar pentru un proiect de o asemenea amploare ar fi nevoie de o desfășurare de forțe ce nu poate fi imaginată într-o republică reprezentativă, cum este cea a noastră. Nu ar trebui să ne mire că Soros vrea să rescrie Constituția, având în vedere ambițiile sale, după cum n-ar trebui să ne mire nici faptul că

vorbitorii din cadrul Convenției pentru Constituție a Partidului din Umbră au perorat pe seama „caracterului evolutiv al Constituției”.¹⁴² Dar, înainte ca Soros să transforme Statele Unite într-o utopie socialistă, Constituția ar trebui să fie supusă multor schimbări „evolutive”. Referindu-se la evenimentul de la Yale, John Hinderaker scria, în publicația *Weekly Standard*:

„Stânga nu-și ascunde intențiile în ceea ce privește Constituția. Vrea să o schimbe într-un mod care nu are nicio legătură cu ceea ce scrie în document. Vrea o Constituție care să consacre propria agendă – scăpând, astfel, de obositoarea condiție a câștigării alegerile. Cum va fi schimbată Constituția? Printr-o convenție sau prin votul a două treimi din legislaturile statale? Bineînțeles că nu. Întreaga problemă, din perspectivă liberală, ține de faptul că ei nu le pot impune structurilor alese democratic să le legifereze agenda. După cum declara unul dintre participanții la conferința de la Yale: «Ne punem toate speranțele în justiție, nu avem altă variantă, cui altcuiva să ne adresăm? Noua Constituție, îmbunătățită, va fi posibilă printr-o reinterpretație juridică»”.¹⁴³

În încercarea sa de a dinamita fundația Americii și de a remodela societatea construită pe această fundație, Soros își depășește mentorul. Popper era, în definitiv, un admirator al Americii. Cu trei ani înainte de a muri, în 1991, Popper a scris: „Prima mea vizită în Statele Unite, în 1950, mi-a redat optimismul. M-a eliberat definitiv de acea depresie, cauzată de influența copleșitoare a marxismului în Europa postbelică. De atunci, am fost în America de 20, poate chiar 25 de ori, și de fiecare dată am fost și mai mult impresionat”.¹⁴⁴

Soros a venit în Statele Unite cu o atitudine diferită. După nouă ani petrecuți în Anglia, Soros a ajuns la New York, în 1956, împins de un singur motiv – să facă bani pe Wall Street. Nu intenționa să se stabilească în America. Mai mult chiar, și-a stabilit un termen-limită, de cinci ani, perioadă în care spera să pună deoparte 500.000 de dolari, după care voia să se întoarcă în Europa. „Acesta era planul meu pe cinci ani”, îi spunea Soros biografului său, Michael T. Kaufman. „La acea vreme, nu-mi plăceau, în mod special, Statele Unite. Aveam prejudecăți britanice; știi, că America e

comercială, grosolană și așa mai departe”.¹⁴⁵

Soros a ajuns să locuiască în Statele Unite și chiar a devenit cetățean american, în 1961. Cu toate acestea, însemnările sale recente arată că Soros nu a trecut niciodată peste disprețul său inițial față de SUA. Mai mult chiar, pare că inventează, de-a lungul anilor, alte și alte motive pentru a-și disprețui țara adoptivă. „Cine ar fi crezut, acum 60 de ani, când Karl Popper a scris *Societatea Deschisă și Adversarii Săi*, că chiar Statele Unite ar putea reprezenta o amenințare pentru societatea deschisă? Dar, chiar așa se întâmplă, atât pe plan intern, cât și extern”, a concluzionat Soros în volumul „Supremația Americană: Un Balon de Săpun”.¹⁴⁶

În încercarea de a demonstra că America, sub conducerea lui George Bush, este o „amenințare pentru societatea deschisă”, Soros îi răstălmăcește ideile lui Popper. Când Popper a vizitat pentru prima dată Statele Unite, în 1950, America era în plin Război Rece cu comunismul totalitar. La acel moment, președintele Truman era în toiul unei acțiuni agresive de înlăturare a comuniștilor din pozițiile guvernamentale. Ca rezultat al aplicării Ordinului Executiv al Administrației Truman, din 22 martie 1947 – așa-numitul „Loyalty Order” (n. trad., Ordinul de Loialitate) – peste șase milioane de oameni au fost anchetați, iar circa 500 de oameni și-au pierdut locurile de muncă din cadrul Guvernului, într-o perioadă de cinci ani. „Toată această operațiune s-a făcut cu probe secrete, cu martori secreți și, de multe ori, cu informatori plătiți, în nici un caz cu judecători sau jurați”, au scris Douglas T. Miller și Marion Nowak în cartea lor, *The Fifties: The Way We Really Were*.¹⁴⁷

Este greu de imaginat cum ar putut fi America de atunci, care l-a fascinat pe Popper în 1950 – cu Doctrina Truman, cu Loyalty Order, cu Joe McCarthy – să fie mai „deschisă”, în sensul dat de Popper, decât America lui George Bush, căreia Soros i-a declarat război total. „Nu aceasta este America pe care mi-am ales-o drept casă”, se plânga Soros, în 2004.¹⁴⁸

„Societatea deschisă înseamnă libertate, democrație, domnia legii, drepturile omului, justiție socială și responsabilitate socială ca idee universală”, spunea Soros în volumul *Open Society: Reforming Global Capitalism*.¹⁴⁹ Aceasta este cea mai bună definiție a ceea ce înseamnă pentru el „societate deschisă”. Asemenea lui Karl Marx și generațiilor de socialiști, Soros evită să

ofere o schiță a viitorului promis, chiar în timp ce demontează prezentul. „În rețeaua mea de fundații, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizația ar fi devenit mai rigidă; așa cum este, flexibilitatea este ceea ce o definește”.¹⁵⁰

Flexibilitate, într-adevăr. În timp ce America înfruntă culturi ostile, care caută să o distrugă, Soros susține că trebuie să respectăm gusturile culturale:

„Rațiunea pură și codul moral care îl pune în centru pe individ sunt invenții ale culturii occidentale; au o rezonanță mică în alte culturi ... tradiția intelectuală occidentală nu ar trebui impusă, fără deosebire, celorlalte culturi, în numele valorilor universale”.¹⁵¹

Aici, Soros ne expune o contradicție în viziunea sa despre „societatea deschisă”. Refuzul de a impune altora „societatea deschisă”, coroborat cu refuzul de a descrie viitorul pe care și-l imaginează, ne arată că aspectul „critic” – aspectul distructiv – este cel care îi motivează și îi definește misiunea, în timp ce aspectul pozitiv, idealist, este un teren virgin, pe care comanda-ul său progresist îl va defini, la un moment dat. Altfel spus, este, pur și simplu, o perdea de fum care maschează agende dorite de revoluționari. Soros recunoaște, cu o candoare neașteptată, că i se pare mai ușor să distrugi decât să creezi. Referindu-se la eforturile sale de „democratizare” a fostului bloc sovietic, Soros declara, pentru New York Times, în 1990: „Când scopul nostru a fost să deschidem un sistem închis, i-am sprijinit pe iconoclaști. Acum, scopul este să construim un sistem deschis. Este mult mai greu să faci asta ... și, într-un fel, este și mult mai plictisitor. Să construiești este mai greu decât să distrugi”.¹⁵²

Critica principală pe care Soros i-a adus-o președintelui Bush este legată de convingerea acestuia, împărtășită de cei mai mulți americani, că „modelul occidental de democrație reprezentativă” este cel mai bun model creat până acum și că celelalte națiuni ar avea de câștigat adoptându-l. Soros nu împărtășește această convingere. El condamnă administrația Bush pentru încercările de a impune „democrația reprezentativă” în Afganistan,

Irak sau alte țări islamice. În definitiv, cine suntem noi să spunem că ideile noastre sunt superioare altor idei? „Când președintele Bush spune – și o spune des – că «libertatea» va învinge, de fapt, el vrea să spună că America va învinge ... Într-o societate liberă și deschisă, însă, oamenii sunt cei care decid, pentru ei înșiși, ce înseamnă libertate, democrație, și nu trebuie să urmeze, pur și simplu, pilda Americii”.¹⁵³

În vreme ce îl condamnă pe George Bush pentru zelul evanghelic cu care răspândește democrația, Soros însuși este implicat într-o acțiune misionară, similară. Potrivit propriilor estimări, Soros a cheltuit mai mult de cinci miliarde de dolari, în ultimii 25 de ani, pentru a răspândi principiile „societății deschise” și pentru a le îngloba în organizații. Și totuși, dacă Institutul pentru o Societate Deschisă nu este clar definit, iar, pe de altă parte, nimeni nu are dreptul să-și impună varianta de societate deschisă asupra altcuiva, ce fac exact Soros și rețeaua de fundații ale Institutului?

Jurnalistul britanic Neil Clark dă un răspuns cinic la această întrebare. În opinia lui Clark, „societatea deschisă” înseamnă mai mult decât o frunză de smochin cu care Soros își ascunde lăcomia:

„Soros consideră că o societate este „deschisă” nu atunci când respectă drepturile omului și libertățile fundamentale, ci atunci când este „deschisă” pentru ca el și asociații săi să poată face bani. Și, într-adevăr, Soros a făcut bani în fiecare țară pe care a ajutat-o să se «deschidă». În Kosovo, de exemplu, el a investit 50 de milioane de dolari în încercarea de a prelua controlul asupra complexului minier Trepca, unde sunt rezerve imense de aur, argint, grafit și alte minereuri, estimate la aproximativ cinci miliarde de dolari. Și, astfel, a creat un model pe care l-a repetat, cu mare succes, în tot estul Europei: a promovat «terapia de șoc» și «reforma economică», pentru ca apoi să reușească, împreună cu asociații săi, apoi învârtindu-se cu asociații, să cumpere active de stat valoroase la prețuri foarte mici”.¹⁵⁴

Clark are dreptate când vine vorba de tendința lui Soros de a amesteca afacerile cu acțiunile politico-misionare și e greu să-ți dai seama unde se termină o activitate și unde începe cealaltă. Dar, deși, pe de o parte, Soros

este omul care nu lasă vreo oportunitate să îi scape, pe de altă parte, pare să aibă o părere mult prea bună despre el. Se consideră un misionar – un vizionar, un eliberator, un apostol al unei societăți neclar conturate, care o va înlocui pe cea în care trăim.

„Scopul meu este devin conștiința lumii”, se confesa Soros, fără modestie, biografului său, Michael Kaufman, într-un moment de candoare, care ar putea duce însăși ideea de megalomanie în derizoriu.¹⁵⁵ Enigmaticul miliardar s-a descris, de multe ori, drept un „filosof ratat”. În volumul „Societatea Deschisă: Reformarea Capitalismului global”, Soros scrie cu patetism: „Fiecare argument filozofic este predispus să ridice un număr nelimitat de noi întrebări ... Odată, mi-am petrecut trei ani din viață încercând să-mi dezleg filosofia și am sfârșit în punctul de unde plecasem”.¹⁵⁶

Soros se referă la perioada 1963-1966, când a lucrat pentru o casă de brokeraj anostă, de pe Wall Street, care îi oferea suficient timp să se dedice pasiunii sale pentru filosofie. Și-a dedicat trei ani scrierii unui tratat filosofic, pe care l-a numit „The Burden of Consciousness” (n. trad., „Povara Conștiinței”), în care a făcut un expozeu al caracterului societăților „deschise” și „închise”, dar pe care nu l-a terminat. Acest eșec a reprezentat sfârșitul visului său de a se reîntoarce în Anglia și de a se devota complet studierii filozofiei. În cartea sa, „Soros on Soros” (n. trad., „Soros despre Soros”), publicată în 1995, își amintește:

„A venit și ziua când, recitind ce scrisesem cu o zi înainte, am constatat că nu are niciun sens. Mi-am dat seama că mă învârtam în jurul cozii. Atunci am decis să reintru în afaceri. Credeam că am niște idei filosofice importante, pe care voiam să le exprim. Acum, îmi dau seama că nu făceam decât să reiau ideile lui Karl Popper. Dar nu am renunțat la iluzia că am ceva important și original de spus”.¹⁵⁷

Filosofia pare să-l facă pe Soros să se învârtă în jurul cozii, dar nu neapărat pentru că ar fi un filosof slab, ci pentru că și-a propus o misiune imposibilă: să raționalizeze o viață – pe a sa – lucru care sfidează însăși ideea de raționalizare.

Pe 5 noiembrie 2003, Soros a făcut vâlvă atunci când a apărut la

o întâlnire a Jewish Funders Network, o societate din New York, dedicată încurajării filantropiei în comunitatea evreiască. Disprețul lui Soros pentru umanitarismul evreiesc este bine-cunoscut, astfel că apariția sa bruscă la eveniment a ridicat multe semne de întrebare. Uriel Heilman, jurnalist la Jewish Telegraphic Agency, a scris:

„Membrii organizației au declarat că ... a fost pentru prima dată când miliardarul a participat la o reuniune evreiască sau a vorbit în fața unei adunări de evrei, cel puțin din câte știu ei. Prima donație, despre care se știe, făcută de Soros unui grup evreiesc, a fost în 1997, atunci când Fundația Emma Lazarus, din cadrul Institutului pentru o Societate Deschisă, a donat 1.3 milioane de dolari către Council of Jewish Federations, și când Soros a donat alte 1.3 milioane de dolari către Jewish Fund Of Justice, o organizație care luptă împotriva sărăciei”.¹⁵⁸

De fapt, Soros venise la această întâlnire pentru a strânge susținători în campania sa anti-Bush. În discursul său, a atins acest subiect într-o manieră ciudată, după cum s-au exprimat unii observatori. Soros a făcut un apel la confrății evrei să-și asume propria parte de vină în răspândirea antisemitismului în lume. „Antisemitismul a renăscut în Europa”, a spus el. „Politicile administrației Bush și ale administrației Sharon contribuie la acest lucru ... Dacă vom schimba această direcție, atunci și antisemitismul va scădea”.¹⁵⁹

Pentru a-și argumenta poziția, Soros a citat o declarație din 16 octombrie 2003, a premierului malaiezian, Mahathir Mohamad: „Evreii conduc lumea prin interpuși”.¹⁶⁰ Apoi, Soros a continuat să mediteze: „Mă preocupă foarte mult inclusiv propriul rol în această stare de fapt, în condițiile în care noul tip de antisemitism susține că evreii conduc lumea”. Atrăgând atenția asupra „propriului rol” în răspândirea antisemitismului, Soros părea să insinueze că unele dintre manevrele sale financiare ar fi putut contribui la alimentarea unui sentiment anti-evreiesc, în mod special în Malaiezia, acolo unde a fost acuzat că a provocat prăbușirea monedei naționale, în anul 1998.¹⁶¹

Afirmațiile făcute de Soros în cadrul acestei întâlniri i-au scanda-

lizat pe mulți evrei. „Un lucru trebuie înțeles cât se poate de clar: Antisemitismul nu este provocat de evrei, ci de antisemiți, a declarat Elan Steinberg, consilier în cadrul World Jewish Congress. Abraham Foxman, director al Anti-Defamation League, a comentat: „Dacă Soros consideră că, din poziția în care se află, contribuie la alimentarea antisemitismului, care este soluția pe care și-o aplică – renunță la avere? Își ține gura închisă?”.¹⁶²

Relația zbuciumată a lui Soros cu comunitatea evreiască, dar și cu religia de care s-a lepădat (și care s-a răsfrânt și asupra relației zbuciumate cu țara adoptivă) a început în urmă cu mulți ani. Soros s-a născut la Budapesta, pe 12 august 1930, și a primit, inițial, numele György Schwartz. Părinții săi erau evrei nepracticanți. Tatăl lui Soros, Tivadar, era avocat, însă, mariajul cu fiica unor comercianți prosperi i-a oferit suficient timp liber pentru a se dedica adevăratei sale pasiuni: promovarea Esperanto, limba artificială creată în anii 1880. Promotorii Esperanto sperau să distrugă naționalismul, convingând popoarele să renunțe la limba nativă și să vorbească, în schimb, Esperanto. Cuprins de această fantezie globalistă, Tivadar a învățat limba Esperanto și, în 1936, și-a schimbat numele de familie în Soros – un verb din limba Esperanto, la timpul viitor, care înseamnă „se va înălța”.

Când naziștii au ocupat Ungaria, în 1944, Tivadar și familia sa s-au ascuns. Și-au luat identități false, de creștini, și au supraviețuit, astfel, Holocaustului. Ulterior, Soros a scris că experiența traiului sub ocupație nazistă și comunistă i-a modelat caracterul în feluri neașteptate. Un efect al acestei experiențe a fost schimbarea atitudinii față de confrății evrei. Nu a uitat niciodată că Judenrat – un consiliu evreiesc din Ungaria, înființat de naziști – i-a trădat pe evrei pentru anumite privilegii.¹⁶³

La un moment dat, Judencrat l-a recrutat, alături de alți tineri evrei, pentru a împărți citații nominale, prin care evreei creduli erau păcăliți să se predea, pentru ca apoi să fie trimiși în lagărele de concentrare. Soros i-a arătat tatălui său o astfel de citație, în care destinatarului i se solicita să se prezinte la o anumită sinagogă, cu o pătură și mâncare pentru două zile. Tivadar l-a întrebat pe fiul său ce crede că înseamnă această citație.

„Pot să bănuiesc. Vor fi reținuți”, a răspuns băiatul de 13 ani.

Tivadar i-a spus fiului său să continue să transmită citațiile, dar să

avertizeze fiecare destinatar că aceea era o chemare la deportare. Ulterior, tatăl i-a spus tânărului Soros să nu mai facă comisioane pentru Judenrat. „George era entuziasmat de munca de curier, dar l-a ascultat pe tatăl său fără să comenteze”, notează Michael Kaufman, biograful lui Soros.¹⁶⁴ Având în vedere faptul că tânărul Soros înțelesese foarte clar ce face pentru Judenrat, este semnificativ faptul că îi plăcea atât de mult această slujbă. Și mai semnificativ este faptul că Soros va pomeni acest incident, mulți ani mai târziu, ca argument pentru disprețuirea confracților evrei. Pe ce temeii îi condamnă pe colaboratorii Judenrat pentru trădare, excluzându-se pe sine de la judecata morală? Fără discuție, Soros era doar un adolescent în acea perioadă, dar, în același timp, băieți de aceeași vârstă cu el luptau și mureau peste tot în Europa.

Tivadar și-a salvat familia despărțind-o. Le-a făcut rost tuturor membrilor familiei de documente false, de creștini, și a mituit familii de gentili pentru a-i primi pe ai săi în rândul lor. George Soros a primit numele de Sandor Kiss și s-a prezentat ca finul unui om pe nume Baumbach, un oficial din regimul fascist al Ungariei. Baumbach a fost desemnat să le transmită evreilor ordinele de deportare și să le confiște proprietățile. El îl va lua cu el și pe tânărul Soros.¹⁶⁵ Pe 15 aprilie 1993, într-o apariție la emisiunea „Adam Smith's Money World”, de la postul PBS, Soros a vorbit despre activitățile sale din timpul războiului: „Am fost adoptat de un oficial din Ministerul Agriculturii, a cărui sarcină era să preia proprietățile evreilor; deci am mers, efectiv, cu el și am luat în posesie aceste vaste proprietăți. Aceasta era identitatea mea. E o viață ciudată, foarte ciudată. Aveam 14 ani la acea vreme”.¹⁶⁶ Mai târziu, pe 20 decembrie 1998, a fost pus în fața unor întrebări mai dure de către Steve Kroft, în emisiunea „60 Minutes”.

KROFT: Sunteți un evreu ungur...

Mr. Soros: Ihi.

KROFT: ... care a scăpat de Holocaust...

Mr. Soros: Ihi.

KROFT: ... pretinzând că este creștin...

Mr. Soros: Exact.

KROFT: Și ați văzut cum mulți oameni erau deportați în la-

gărele de exterminare.

Mr. Soros: Exact. Aveam 14 ani. Aș putea spune că atunci mi s-a format caracterul.

KROFT: În ce sens?

Mr. Soros: În sensul că, în viață, trebuie să gândești în perspectivă. Trebuie să înțelegi și să anticipezi evenimentele atunci când ești amenințat. Era o amenințare imensă a răului. Ce vreau să spun este că a fost o experiență foarte personală cu răul.

KROFT: Înțeleg că mergeați alături de acest protector, care pretindea că sunteți finul său adoptat.

Mr. Soros: Da. Da.

Kroft: Cu alte cuvinte, ați mers cu el și ați ajutat la confiscarea proprietăților evreilor.

Mr. Soros: Da. E corect. Da.

Kroft: Pare genul de experiență care i-ar trimite pe unii ani buni la psihiatru. A fost greu?

Mr. Soros: Deloc. Deloc. Poate că, atunci când ești copil, nu vezi legătura. Dar nu mi-a ridicat nicio problemă.

Kroft: Aveți vreun sentiment de vinovăție?

Mr. Soros: Nu.¹⁶⁷

Această declarație vine de la omul care visează să fie „conștiința lumii”.

Ocuparea Ungariei de către comuniști l-a adus pe tânărul Soros în fața unei noi serii de provocări morale. Susține, până în ziua de astăzi, că l-a dezgustat comunismul, însă recunoaște că i-a spus tatălui său, în 1946: „Vreau să merg la Moscova, să învăț despre comunism. Acolo se află puterea. Aș vrea să știu mai multe despre comunism”.¹⁶⁸ Declarația „acolo se află puterea” rezumă busola după care și-a ghidat Soros viața mai mult decât oricare din idealurile sale morale, mai mult decât oricare din afirmațiile sale.

Tivadar și-a convins fiul să meargă în Anglia în schimb. Sfatul lui a venit șanc. În ianuarie 1947, Stalin l-a instalat pe dictatorul comunist Matyas Rákosi în Ungaria. Născut sub numele de Matthias Rosenberg, acesta era un evreu ungur, care trăise mult timp în URSS. Întorcându-se în Ungaria cu

Armata Roșie, Rákosi și-a aruncat țara natală într-o baie de sânge, cu procese publice, deportări în masă și execuții. Soros nu a spus niciodată ce efect a avut dictatorul evreu Rákosi asupra simțului său, oricum fragil, de „loialitate tribală”, ca să-i folosim expresia. Soros nu a spus niciodată nici dacă „universalismul” comunist, căruia i s-a dedicat Rákosi, este, în vreun fel, preferabil „tribalismului” căruia i s-au dedicat sioniștii. Oricare ar fi fost gândurile sale, Soros, care la acea vreme avea 17 ani, și-a părăsit țara natală, în august 1947, după șapte luni sub teroarea lui Rákosi.

Prin 1980, în timp ce lucra ca manager al unui fond de investiții de mare risc, și-a dat seama că vrea să schimbe lumea. Dar înstrăinarea de iudaism l-a făcut să bătăie în căutarea țelului. În cartea sa, „Underwriting Democracy”, publicată în 1991, a mărturisit: „În timp ce căutam în jur o cauză care să merite, m-am împotmolit. Nu făceam parte din nicio comunitate anume ... nu am devenit niciodată, cu adevărat, american. Am lăsat Ungaria în urmă, iar iudaismul meu nu s-a exprimat în sensul loialității tribale, care să mă determine să sprijin Israelul”.¹⁶⁹

În 1995, Soros a declarat pentru publicația New Yorker: „Nu cred că poți să combați antisemitismul, dacă ai o mentalitate de trib ... singura modalitate prin care poți să-l combați este renunțarea la tribalism”. Este exact regula prin care tânărul Soros a trăit – și a supraviețuit – ca un colaborator în Ungaria fascistă. Jurnaliștii de la New Yorker i-au replicat că atitudinea anti-tribalism implică o contradicție față de conceptul de stat evreu în sine. Soros a răspuns „iritat”: „Nu le neg evreilor dreptul la o existență națională – dar nu vreau să fiu parte din ea”.¹⁷⁰ Ca de obicei, însă, această afirmație este doar parțial adevărată, de vreme ce Soros susține politici care, dacă ar fi implementate, ar duce la destrămarea Israelului. „Presupun că organizația Hamas ar trebui să fie adusă la masa tratatelor pentru ca procesul de pace să aibă succes”, a scris el în cartea „Soros on Soros”¹⁷¹. El nu a reușit să explice cum ar putea o organizație teroristă, ar cărei principal scop este distrugerea Israelului – și uciderea evreilor pentru că sunt evrei – să rezolve cu succes procesul de pace arabo-israelian.

Soros a caracterizat crearea Israelului drept o reacție patologică a unor evrei obsedați să-i rivalizeze pe asupritorii lor națiști – „un proces în

care victimele devin călăi”, după cum spune chiar el în volumul „Supremația americană: un balon de săpun”, folosind o formulare care, în mod cinic, i se aplică și lui. Vorbind despre statisticile legate de criminalitate, Soros a scos în evidență faptul că „cei mai violenți criminali din închisorile americane” au fost abuzați atunci când erau tineri. „Un tânăr abuzat își alege drept model un infractor și începe să îl imite”, a explicat Soros. În acest fel, și evreii, victime ale naziștilor, încearcă să-și depășească asupritorii și devin asupritori ai palestinienilor.¹⁷²

„Când te uiți la modul în care evreii reacționează la persecuție, descoperi că au tendința să urmeze una dintre cele două căi de scăpare. Fie trec dincolo de problemă, apelând la ceva universal, fie se identifică cu asupritorul și încearcă să ajungă ca el. Provin dintr-o familie asimilaționistă și am ales prima cale. Cealaltă cale este sionismul, temelia unei națiuni în care evreii sunt majoritari”, a scris Soros, într-o altă carte.¹⁷³ Soros insinuează, prin urmare, că a scăpat din cercul „victimelor care se transformă în călăi” doar pentru că părinții săi și-au respins moștenirea iudaică. „Am crescut într-o casă de evrei antisemiți”, a glumit el la un moment dat.¹⁷⁴ Ce îi scapă lui Soros din vedere, în aceste perorații, este faptul că el a supraviețuit pentru că s-a integrat în nazism, o opțiune inacceptabilă pentru majoritatea oamenilor și, în realitate, o opțiune accesibilă doar pentru o mână de oameni.

În 1947, Soros a ajuns în Anglia, unde a reușit să intre la London School of Economics și l-a avut ca profesor pe Popper. L-a atras filosofia, dar lumea afacerilor i-a oferit o șansă de viitor, pe care el a acceptat-o. După ce a absolvit, în 1952, s-a angajat la Singer & Friedlander, o companie de brokeraj din Londra, unde a deprins arta obscură a speculațiilor financiare. În 1956, s-a mutat la New York și a început să lucreze pe bursă, ca broker. Ulterior, a primit o slujbă de manager de investiții la Arnhold & S. Bleichroeder Inc., o bancă de investiții originară din Berlin, cu tradiție din anul 1803 și care se ocupa de averile de familie. Printre clienții de prim rang ai băncii s-a aflat, la un moment dat, și „cancelarul de fier” al Germaniei, Otto von Bismarck. Cariera lui Soros a înflorit la New York, parțial datorită muncii și inteligenței sale, parțial datorită ajutorului și îndrumării date de investitorii internaționali, de prim-rang, pe care i-a curtat.

Deși reușise să intre în acest cerc de influență, nu a renunțat la aspirațiile sale filosofice. În timp ce era angajat la Arnhold & S. Bleichroeder Inc., a scris o mare parte a tratatului său, „The Burden of Consciousness”. Soros și-a ales un mediu propice pentru a scrie. În 1959, s-a mutat în Greenwich Village, pe strada Christopher, care, pe atunci, era o reședință neobișnuită pentru un finanțist. Acest cartier a devenit faimos, în anii '50, pentru cercurile de poezie, cluburile de jazz și pentru intelectualitatea „beatnic”. (n. trad., Generația Beat a fost o mișcare social-literară revoluționară, inițiată de un grup de scriitori americani, din anii 1950 și 1960). Când Soros a ajuns acolo, beatnici erau în plin proces de lansare a contraculturii anilor '60, iar Greenwich Village era un prim epicentru. Între timp, Soros s-a căsătorit, iar în 1961, s-a mutat, împreună cu soția, într-o altă zonă din Greenwich Village, în Piața Sheridan. În 1963, s-a născut primul lor copil, un băiat.¹⁷⁵ Soros a vorbit și a scris puțin despre această perioadă din viața lui, care, cu siguranță, l-a influențat în nenumărate feluri.

Nu știm în ce măsură a interacționat Soros cu intelectualii din Village, în perioada cât a locuit acolo, dar anumite tabieturi ale saloanelor și ale cafenelelor din zonă au avut, mai târziu, un impact asupra sa. De pildă, Michael Harrington, socialist marcant, era în centrul atenției, aproape în fiecare seară, în restaurantul White Horse Tavern, care se afla la câțiva pași de casa lui Soros, din Piața Sheridan. La începutul anilor '60, Harrington a fost în consiliul de administrație al Ligii pentru Democrație Industrială, alături de Aryeh Neier, cel pe care Soros îl va angaja, mai târziu, să-i conducă rețeaua de fundații.

În timp ce Soros lucra la tratatul „The Burden of Consciousness”, Harrington scria și el o carte. Volumul „The Other America”, publicat în 1962, susține că prosperitatea postbelică nu a eliminat sărăcia din America, că există o categorie „invizibilă”, de circa 50 de milioane de oameni, care trăiește într-o sărăcie lucie, și că trebuie făcut ceva.¹⁷⁶ Harrington a făcut apel la un „război împotriva sărăciei, dar a detaliat foarte sumar acest concept. „Nu are nici un sens să încercăm să proiectăm sau să detaliem mecanismele și instituțiile ce trebuie implicate într-un război împotriva sărăciei în Statele Unite”, a scris el. „Există suficiente informații pentru a acționa. Tot ce lipsește

este voința politică”.¹⁷⁷ Președintele Johnson i-a citit și i-a apreciat cartea lui Harrington. Volumul „The Other America” a fost strâns legat, de către mulți, de „Războiul împotriva Sărăciei” declanșat de Johnson – un program bine intenționat, dar, finalmente, dezastruos, ale cărui efecte perverse au contribuit la nașterea Partidului din Umbră al lui Soros.

O altă personalitate a acelor vremuri, din Greenwich Village, a ajuns să joace un rol mai degrabă personal în viața lui Soros. Poetul Allen Ginsberg frecventa adunările din Village în perioada în care Soros a locuit acolo. Ginsberg era un pui de comunist, care, în copilărie, își petrecea verile în tabăra Partidului Comunist, Nicht-Gedeiget, din Catskills, New York. Ulterior, a devenit un radical al noii stângi, iar în 1965 a fost inclus pe lista „extremiștilor periculoși”, alcătuită de FBI.¹⁷⁸ Deși nu există nicio dovadă că Soros s-ar fi întâlnit cu Ginsberg pe când locuia în Village, ei s-au întâlnit ulterior, undeva în jurul anului 1980. Ginsberg a devenit „prieten pe viață” cu Soros, potrivit lui Kaufman.¹⁷⁹ La mijlocul anilor '80, poetul era un oaspete frecvent al lui Soros, în somptuosul său apartament de pe Fifth Avenue, dar și la proprietatea El Mirador, pe care Soros o avea în Long Island.¹⁸⁰ Când István Eörsi, disident și scriitor maghiar, a vizitat New York, în 1981, s-a spus că Soros și Ginsberg i-au oferit o „aventură de neuitat” în oraș.¹⁸¹

Soros a avut puțini prieteni adevărați, iar răposatul Allen Ginsberg a fost, se pare, unul dintre ei. Acest lucru ridică semne de întrebare. Un alt prieten de-o viață de-ai lui Soros, Byron Wien, finanțist pe Wall Street, spune: „El (n. a. Soros) vrea să-și ducă anumite obiective la bun sfârșit – asta îi dă satisfacție, nu relațiile interumane. George are relații tranzacționale. Oamenii îi oferă ceva, el le oferă altceva”.¹⁸²

Ce și-au oferit Soros și Ginsberg? Pentru început, și-au consolidat, unul altuia, înclinațiile radicale. Ginsberg a fost unul dintre promotorii de seamă al marijuana, LSD și al altor surse chimice de „luminare”. Soros afirmă că Ginsberg l-a convins să lupte pentru legalizarea drogurilor.¹⁸³ Ginsberg a fost, de asemenea, un aprig susținător al cauze palestiniene. În 1983, a mers în Israel, unde a întocmit un dosar al cenzurii israeliene asupra mass-media din Palestina. În cadrul unui comitet de evrei pro-palestinieni din New York, din care mai făceau parte Arthur Miller, Norman Mailer, Erica Jong, Susan

Sontag și alții, Ginsberg s-a ocupat de semnarea și trimiterea unei scrisori formale, de protest, către guvernul israelian, în care solicita garantarea libertății de exprimare pentru jurnaliștii din Cisiordania și Fâșia Gaza. Scrisoarea a fost publicată în New York Times.¹⁸⁴ În mod clar, Soros și-a găsit un suflet pereche în ceea ce privește modul de aplicare selectivă a principiilor „societății deschise”.

Șederea lui Soros în Greenwich Village se încheie atunci când decide să se mute împreună cu familia care, între timp, se mărise – fiica lui s-a născut în 1965 – într-o locuință mult mai spațioasă și mai convențională din Central Park. S-a dedicat tranzacționării cu un entuziasm intens și, în 1969, împreună cu asociatul său, Jim Rogers, au dat lovitura pe cont propriu, punând bazele Quantum Fund care va deveni, ulterior, vaca de muls a imperiului său global.

S-a făcut remarcat pe Wall Street prin investițiile sale speculative, ciudat de vizionare. În 1972, când a cumpărat acțiuni pe piața de foraj petrolier, toată lumea a crezut că este nebun. Dar un an mai târziu, statele arabe au impus un embargo care a făcut ca prețurile să explodeze. Pe de altă parte, în 1975, nimeni nu auzise de un „câmp de luptă automatizat”. Soros a investit masiv în bombe „inteligente”, artilerie controlată prin laser și rachete computerizate – aceleași arme care, 16 ani mai târziu, îl înfrângeau pe Saddam Hussein în Războiul din Golf.¹⁸⁵

Între 1979 și 1981, valoarea de piață a Quantum Fund a crescut de patru ori, de la 100 de milioane de dolari, la 400 de milioane de dolari. În acel moment, revista *Institutional Investor* l-a numit pe Soros „cel mai mare manager de fonduri din lume”. Dar el de-abia își făcea încălzirea. În septembrie 1992, a devalorizat lira sterlină, după cum am arătat în primul capitol. Soros a pariat 10 miliarde de dolari că lira se va deprecia în fața mărcii germane, așa că a cumpărat mărci și a vândut lire sterline, în timp ce Banca Angliei încerca să-l contracareze făcând invers. După săptămâni întregi de manevre financiare, efortul de contracarare a sa a eșuat și britanicii au fost nevoiți să deprecieze lira cu 20 de procente. 16 septembrie a rămas cunoscută, pentru totdeauna, drept „Miercurea Neagră” printre brokerii londonezi.¹⁸⁶ Profitul lui Soros din prăbușirea lirei a fost de aproape două miliarde de dolari. În

ianie 1994, publicația Financial World l-a proclamat pe Soros drept cel mai important câștigător de pe Wall Street, arătând că, în 1993, profitul său „a depășit produsul intern brut al mai mult de 42 de state membre ale Națiunilor Unite”.¹⁸⁷ Noi perspective s-au arătat. Omul care ruinase Banca Angliei devenise un jucător, nu doar pe piețele financiare, dar și în lupta pentru putere și control dintre națiuni și imperii.

Din punct de vedere moral, Soros s-a definit atunci când și-a mutat afacerile în muribunda Uniune Sovietică. În calitate de așa-zis cruciat pentru Societatea Deschisă, el s-a trezit în ipostaza unică de a promova o democrație nouă peste ruinele comunismului sovietic, pornind de la premisa că acestea au fost prioritatea și proiectul său inițial. În schimb, Soros s-a folosit de această oportunitate la fel cum a făcut-o și în alte momente cruciale din viața sa – în special atunci când s-a confruntat, ca evreu, cu regimul nazist și, apoi, cu comunismul din Ungaria. S-a integrat în sistemul corupt, aflat în plină expansiune, și a făcut bani exploatând un popor vulnerabil. Această abordare s-a dovedit a fi mai atrăgătoare decât crearea unui viitor mai bun în Rusia post-comunistă. Alegerea pe care a făcut-o aduce aminte de replica pe care a avut-o, la 17 ani, într-o discuție avută cu tatăl său, despre Rusia lui Stalin. „Acolo se află puterea”.

Accesul lui Soros către putere s-a făcut, la acest moment, dar și cu alte ocazii, prin intermediul acțiunilor de binefacere. Motivele acțiunilor sale filantropice au fost puse adesea sub semnul întrebării. Publicația londoneză Sunday Times remarca, în anul 1995: „Fondul de investiții al lui Soros nu a plătit taxe în Statele Unite, între 1969 și 1986, bucurându-se, astfel, de o libertate care le-au adus lui Soros și investitorilor săi câștiguri nete de miliarde de dolari. Până la intrarea în vigoare, în 1986, a legii reformei fiscale, Quantum Fund s-a sustras, legal, de la plata taxelor. Jurnaliștii publicației au mers și mai departe și au observat că „toată activitatea caritabilă a lui Soros a început în 1987, adică primul an în care fondul său de investiții a trebuit să plătească taxe. Acțiunile caritabile sunt deductibile, iar Soros spune că scopul său este să doneze jumătate din ceea ce câștigă anual, adică maximum pe care îl poate deduce”.¹⁸⁸

Trebuie să fim corecți față de Soros și să spunem că a început să se

ocupe de acțiuni caritabile încă din 1979, iar în 1984 a lansat prima Fundație pentru o Societate Deschisă, în Ungaria. Dar, la fel de adevărat este faptul că, până în anul 1987, donațiile sale au fost modeste. În 1987, și-a deschis un birou la Moscova, iar, în scurt timp, donațiile sale au ajuns la proporțiile de-acum legendare. „Cheltuielile mele au crescut de la trei milioane de dolari, în 1987, la peste 300 de milioane de dolari pe an, în 1992”, a scris Soros.¹⁸⁹

Nu există nicio îndoială că Soros dă bani în stânga și în dreapta. Pe de altă parte, criticii săi susțin de mult că donațiile sale sunt „o perdea de fum pentru construirea imperiului său”, ca să folosim expresia lui Connie Bruck, de la publicația New Yorker. Soros a admis, într-un interviu cu Bruck, că acțiunile caritabile i-au deschis uși către obținerea influenței politice – influență care (nu a mai adăugat Soros) se traduce în profituri. Când a început să împartă bani în Europa Centrală, „oameni precum dictatorul din România, Iliescu, au fost, dintr-odată, foarte interesați să se întâlnească cu mine ... Influența mea a crescut”.¹⁹⁰

Ițele încurcate ale obiectivelor sale de filantrop, politician și speculant s-au accentuat în haosul din Rusia post-comunistă, unde tentațiile erau mai mari decât de obicei. În 1992, când familia Clinton a preluat administrația prezidențială, aceasta a preluat și misiunea istorică de a redefini relațiile SUA cu imperiul sovietic prăbușit și de sprijini reconstruirea unei societăți aflate în ruine. Politica familiei Clinton în privința Rusiei s-a dovedit a fi un eșec răsunător, în principal din cauza faptului că i-au mandat pe George Soros și pe alții ca el să implementeze această politică.

De la bun început, președintele Clinton a ales să discute cu Rusia și statele ex-sovietice prin mijloace neoficiale, eludând procedurile standard ale Departamentului de Stat. A desemnat așa-numita „troică”, respectiv trei persoane cărora le-a dat autoritate extraordinară în gestionarea relațiilor SUA-Rusia. Troica era formată din Strobe Talbott, de la Departamentul de Stat, Lawrence Summers, de la Trezorerie, și vicepreședintele Al Gore.¹⁹¹ Talbott fusese coleg de cameră cu Bill Clinton și bursier Rhodes, alături de acesta, la Oxford. El a fost primul desemnat în troică și lider al grupului. Pe 19 ianuarie 1993, Clinton a inventat o funcție nouă pentru Talbott, numindu-l ambasador special în Rusia și Noile State Independente. Zece săptămâni mai

târziu, Clinton i-a extins puterile lui Talbott, numindu-l președinte al Comitetului Steering în fosta Uniune Sovietică, denumit și „Supercomitetul”. Drept urmare, publicația Business Week l-a numit pe Talbott „țarul politicii ruse” din administrația Clinton.¹⁹²

Talbott a apelat la un afacerist cu experiență în regiune, pentru a-l ghida în meandrele statelor ex-sovietice: George Soros.

Referindu-se la abilitățile lui Soros de om de stat liber-profesionist, în acea perioadă, Talbott declara, în 1995, pentru publicația New Yorker: „Politica lui Soros nu este identică cu politica externă a guvernului american – dar este comparabilă. Este ca și cum ai lucra cu o entitate prietenoasă, aliată și independentă, dacă nu cu un guvern. Încercăm să ne sincronizăm abordarea față de fostele țări comuniste cu Germania, Franța, Marea Britanie - și cu George Soros”. Talbott a adăugat că îl consideră pe Soros „o resursă națională – ba chiar, o comoară națională”.¹⁹³

Anne Williamson, jurnalist specializat în problema Rusiei, a remarcat, într-un interviu: „Familia Clinton l-a întâmpinat pe Soros cu brațele deschise. Soros a făcut diverse servicii pentru familia Clinton și a primit, la schimb, libertatea de a-și derula speculațiile financiare în fostul bloc sovietic. Soros nu doar că și-a mărit averea sub administrația Clinton, dar s-a integrat în zeitgeist (spiritul vremurilor). Prin intermediul familiei Clinton, Soros a găsit o platformă publică pentru a-și urma politicile caraghioase. Cu Bush la putere, Soros nu a mai avut o astfel de influență. Iar acest lucru îl scoate din minți”.¹⁹⁴ Soros a savurat, cu siguranță, influența înaltă la care a avut acces în timpul administrației Clinton. În 1995, el a declarat, într-un interviu cu Charlie Rose, de la PBS: „Îmi place să influențez politica ... Nu am reușit să ajung la George Bush (Senior). Dar, acum, cred că am reușit ... am un acces considerabil în Administrația Clinton, fără îndoială.. De fapt, lucrăm împreună, ca o echipă”.¹⁹⁵ Perioada în care Soros a avut suzeranitate politică și financiară coincide cu perioada în care Rusia s-a prăbușit cu totul în corupție și anarhie. Potrivit jurnalistului David Ignatius, de la Washington Post, administrația Clinton a avut o mare parte din vină. „Este un fel de Russiagate”, a scris el, într-un articol publicat pe 25 august 1999, în care a vorbit despre „anarhia din Rusia contemporană” și despre faptul că „procesul de declin al

acestei țări s-a făcut cu consimțământul administrației Clinton". Ignatius a conchis: „Ceea ce face cazul Rusiei atât de trist este faptul că administrația Clinton a irosit unul dintre cele mai prețioase bunuri pe care ni le putem imagina – și anume, idealismul și bunăvoința poporului rus, abia ieșit de sub o dictatură comunistă, de 70 de ani. Prăbușirea Rusiei s-ar putea să ne bântuiască, generații după generații”.¹⁹⁶ Soros s-a afundat adânc în mlaștina de corupție, care a înghițit Rusia, în anii '90. După ani întregi de pregătire, și-a pus în lucru marele joc de putere în mai 1989, când i-a dat bani lui Jeffrey Sachs, un tânăr economist, absolvent de Harvard, pentru a construi un plan de reformă economică a Poloniei. Soros i-a plătit pe Sachs și echipa acestuia prin intermediul Fundației Stefan Báthory, pe care o înființase la Varșovia. Tânărul economist a ales varianta „terapii de șoc” – renunțare bruscă la controlul asupra prețurilor și asupra monedei, la restricții comerciale și la limitarea investițiilor. Toate acestea au împins instantaneu țara în apele reci ale competiției de pe piața liberă. Ideea era ca perioada de tranziție să fie cât mai puțin dureroasă. Polonia a implementat planul lui Sachs pe 1 ianuarie 1990. Hiperinflația a scăpat imediat de sub control.¹⁹⁷ „Măsurile au lovit dur în populație, dar oamenii păreau dispuși să se sacrifice pentru a vedea o schimbare reală”, a scris Soros, mai târziu.¹⁹⁸ În cele din urmă, big bang-ul polonez a fost considerat un succes.

Soros și Sachs au mers și la Moscova, dorind să-l convingă și pe Mihail Gorbaciov să încerce terapia de șoc în Uniunea Sovietică. Gorbaciov le-a refuzat planul, lucru care l-a înfuriat pe Soros. Mai târziu, atunci când Gorbaciov să facă un împrumut extern, Soros i-a pus piedici, atacându-l în presă și spunând că reformele sale vor eșua.¹⁹⁹ Atacurile lui Soros i-au afectat reputația lui Gorbaciov în Occident, împiedicându-l să obțină sprijin financiar extern.²⁰⁰ Pe măsură ce economia sovietică se clătina, slăbea și capacitatea lui Gorbaciov de a ține frâiele puterii. Extremiștii de la Kremlin au încercat o lovitură de stat în august 1991, punând la cale o serie de acțiuni cu reacție în lanț, care au dus la debarcarea lui Gorbaciov. Lovitura de stat, în sine, a eșuat, însă Uniunea Sovietică s-a destrămat, iar Gorbaciov a fost forțat să demisioneze. Boris Elțin s-a ridicat ca nou lider al Rusiei.

Elțin s-a dovedit a fi mai cooperant decât predecesorul său. Era

momentul ca Soros și Sachs să treacă, în sfârșit, la treabă și să-și implementeze terapia de șoc. Rusia a renunțat la controlul prețurilor, pe 2 ianuarie 1992. Economii de-o viață ale rușilor de rând s-au dus pe apa sâmbetei, pe măsură ce inflația a ajuns la 2.500%. Iar acesta era doar începutul. Ce a urmat a fost una dintre cele mai mari catastrofe economice din istorie.

În următorii patru ani, o clică de oficiali corupți și oameni de afaceri, americani și ruși, deopotrivă, și-au folosit relațiile guvernamentale pentru a deturna procesul de privatizare din Rusia în folos personal. Au cumpărat bijuteriile coroanei rusești pe sume derizorii, în licitații frauduloase, și au furat miliarde de dolari din împrumuturile externe, destinate proiectelor de redresare economică. Peter Reddaway, expert în Rusia, afirmă că, între 1992 și 1996, „deși 57% dintre firmele rusești au fost privatizate, bugetul de stat a primit doar 3-5 miliarde de dolari pentru ele, întrucât au fost vândute, la prețuri nominale, către cliici de corupți”.²⁰¹ Până în 1996, șapte oameni de afaceri ruși reușiseră să preia 60% din resursele naturale ale Rusiei, inclusiv rezervele prețioase de petrol și gaze. Prin jocuri de culise, acest grup a preluat *de facto* controlul asupra țării, motiv pentru care rușii i-au numit „oligarhi”.²⁰² Disprețul profund față de dominația corupt-oligarhică i-a determinat pe atât de mulți ruși să susțină politica pumnului de fier, dar și domnia legii, impuse de Vladimir Putin.

Sachs și Soros au avut o influență enormă în Rusia, de-a lungul anilor '90. Între 1995 și 1999, Sachs a condus Institutul pentru Dezvoltare Internațională, din cadrul Harvard, prin care Universitatea în cauză oferea sprijin pentru dezvoltarea economică în țările nevoiașe. Asemenea lui Strobe Talbott, care i-a delegat lui George Soros atribuții importante în gestionarea relațiilor SUA-Rusia, și Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională a delegat către Institutul Harvard sarcina de a superviza transformarea Rusiei într-o economie de piață. Această sarcină i-a adus pe Sachs și echipa sa în poziția de consilieri economici oficiali ai lui Boris Elțin, care reprezentau Guvernul Statelor Unite. Rușii i-au numit *Garvardniki* – băieții de la Harvard.²⁰³

Băieții de la Harvard puteau numi sau demite oficiali ruși prin simplul fapt că ei erau cei care decideau cine primește subvenții externe și cine

nu. Influența lor asupra lui Elțin era atât de mare încă, deseori, președintele a trecut peste Parlamentul Rus, emițând decrete prezidențiale pentru a pune în aplicare reformele echipei de la Harvard. Uneori, chiar băieții de la Harvard erau cei care concepeau decretele prezidențiale.²⁰⁴ Tot acest amestec în treburile interne ale Rusiei s-ar fi putut justifica și chiar ar fi putut fi lăudabil, dacă băieții de la Harvard s-ar fi dovedit consilieri chibzuți și de încredere. Însă, de prea multe ori, ei s-au folosit de influența pe care o aveau pentru a promova politici proaste din rațiuni egoiste. Operațiunile Institutului de la Harvard în Rusia au devenit, rapid, un focar de corupție, pe măsură ce reprezentanții săi se foloseau de intrările pe care le aveau la Elțin și la oligarhii ruși în interes personal.

Jeffrey Sachs nu a fost acuzat că ar fi beneficiat în nume propriu de aceste operațiuni. Totuși, controversale care au planat asupra Institutului, în timpul mandatului său, îl discreditează ca lider, cel puțin. Sachs și-a dat demisia din funcția de director al Institutului pe 25 mai 1999, chiar în timp ce Departamentul de Justiție American îi investiga operațiunile în Rusia.²⁰⁵ Harvard a închis Institutul în ianuarie 2000, dar nu suficient de rapid pentru a evita procesul intentat de Departamentul de Justiție angajaților Institutului, pentru delapidarea fondurilor Agenției Americane pentru Dezvoltare Internațională (USAID). Harvard a clasat cazul prin plata unei despăgubiri de 26 de milioane de dolari – o pedeapsă mai mult decât blândă, având în vedere prejudiciul pe care Institutul l-a adus economiei rusești și relațiilor SUA-Rusia.²⁰⁶ În mod bizar, scandalul nu i-a pătat reputația profesorului Sachs. După cum vom vedea în capitolul 11, cariera sa este, astăzi, mai înfloritoare ca oricând.

În anii '90, Soros a navigat în apele tulburi ale economiei rusești cu o dexteritate de campion, iar experiența i-a adus satisfacție și mulți bani. Un reporter de la publicația New Republic l-a întrebat pe Soros, în 1994, cum ar descrie, pentru cititorii săi, imensa putere și statutul de care s-a bucurat în statele ex-sovietice. Soros a răspuns: „Scrieți că fostul imperiu sovietic se numește acum Imperiul Soros”.²⁰⁷

Imperiul Soros a avut viață scurtă. În 1998, anchetatorii americani cercetau modul în care miliarde de dolari, din transferuri ilegale, au ieșit din

Rusia, prin Banca din New York și prin alte instituții financiare americane. Informațiile despre amploarea furtului au început să se scurgă în presa occidentală, așa că ajutoarele și investițiile externe s-au diminuat considerabil. Totul a culminat cu „Lunea Neagră”. Pe 17 august 1998, Rusia a fost forțată să-și deprecieze rubla și să-și amâne plata datoriilor externe. Președintele House Banking Committee, Jim Leach, a anunțat, pe 1 septembrie 1999, că acest caz s-ar putea transforma „într-unul dintre cele mai mari jafuri sociale din istoria omenirii”. În urma cercetărilor preliminare, Leach a declarat că este „foarte convins” că cel puțin 100 de miliarde de dolari au fost spălați din Rusia și că o parte din bani ar fi fost sustrași din împrumutul acordat de către Fondul Monetar Internațional, dar și din alte împrumuturi externe.²⁰⁸

Jurnalista Anne Williamson a fost audiată, pe 22 septembrie 1999, de House Banking Committee și a explicat congresmenilor care o ascultau uluiți, cum au putut să dispară atât de mulți bani în Rusia. Ea a declarat că familia Clinton pusese în funcțiune „un sistem clientelar internațional”. Deghizați în „consultanți”, oamenii acestui sistem solicitau și primeau împrumuturi, practic, după bunul plac, instituțiilor de profil precum Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională, Corporația pentru Investiții Private în Străinătate (OPIC) și Banca SUA de Import – Export. Foarte puțini și-au pus întrebări despre aceste împrumuturi în condițiile în care administrația Clinton declarase „privatizarea” Rusiei o prioritate de „securitate națională”. Mulți bani s-au evaporat în offshore-uri și pe Bursa de Valori din New York. Alți bani s-au dus în obligațiuni cu risc ridicat, licitații de privatizare și în alte scheme financiare profitabile. Câțiva băieți deștepți, americani și ruși, deopotrivă, s-au îmbogățit, în timp ce rușii de rând – ca să nu mai vorbim de contribuabilii americani – au fost escrocați.²⁰⁹

Soros insistă că investițiile sale în Rusia au fost curate ca lacrima. Acest aspect este discutabil. Intrările privilegiate la oficialii ruși și prietenii oligarhi l-au ajutat să încheie multe tranzacții. Anne Williamson remarcă faptul că Soros a investit în al doilea cel mai mare combinat siderurgic din Rusia, Novolipetsk Kombinat, și în rafinăria Sidanko.²¹⁰ Alături de Soros, în aceste tranzacții, s-a aflat Harvard Management Company, care gestionează

fondul de donații, de miliarde de dolari, al Universității Harvard. Soros și Harvard Management au cumpărat acțiuni la Novolipetsk și Sidank, în 1995, prin licitații false. Tehnic vorbind, licitațiile au fost închise pentru investitorii străini. Soros și Harvard Management au reușit să eludeze această regulă, realizând tranzacțiile prin Sputnik Fund – un fond de investiții strâns legat de oligarhul rus Vladimir Potanin.²¹¹

Numele Sidanko și Novolipetsk au apărut în timpul unei audieri a lui Soros din Congres, creându-i un disconfort evident. Pe 15 septembrie 1998, la fix un an după ce scandalul legat de Rusia a izbucnit în presă, Soros a apărut în fața House Banking Committee, în calitate de martor prietenos. Majoritatea întrebărilor care i-au fost adresate au fost curtenitoare, aproape lingușitoare. Dar, la un moment dat, republicanul Spencer Bacchus i-a pus o întrebare la obiect: „Domnule Soros, ați fost de acord cu ceea ce a spus președintele Leach, anume că una dintre principalele probleme în Rusia este capitalismul clientelar... Dar dumneavoastră nu puteți fi, oare, considerat unul dintre cei privilegiați, unul dintre acești cumetri ...?” Soros a negat. A declarat că a evitat, în Rusia, orice afacere cu iz de cumetrie și orice favoare specială. Dar Bacchus i-a amintit lui Soros că a cumpărat acțiuni la „o rafinărie mare ... cu rezerve mai mari decât cele ale Mobil Oil. Congresmenul Bacchus se referea la privatizarea rafinăriei Sidanko Oil. „Aș spune că aceasta a fost parte din afacerile de cumetrie care se făceau acolo”, a admis Soros.²¹² Comisia condusă de Leach nu a dat niciodată de cap îtelor încurcate ale scandalului din Rusia, care a fost expedit mai rapid și mai vehement decât orice alt scandal în care a fost implicată administrația Clinton.

Rusia nu a fost singura țară în care etica lui Soros în afaceri a fost pusă sub semnul întrebării. Un tribunal francez l-a condamnat pentru abuz de piață, în legătură cu o tentativă de a prelua Banca Société Générale. Soros era pasibil de doi ani de închisoare, însă Curtea de Apel din Paris a binevoit să închidă cazul pentru o amendă de 2.9 milioane de dolari, pe 24 mai 2005. Soros a pierdut cel de-al doilea apel, pe 14 iunie 2006.²¹³

Chiar și admiratorii lui Soros se chinuie să înțeleagă cum se împacă manevrele de prădător financiar ale lui Soros cu imaginea atent construită de filantrop și umanitarist. Soros susține că poate separa cele două laturi.

Conștiința plutește deasupra capului unui investitor, spune el. Așa că el o dă la o parte când joacă pe bursă. „Atunci când am mizat pe deprecierea lirei sterline, în 1992 ... de fapt, ceea ce am făcut eu a fost să iau banii din buzunarele contribuabililor britanici”, recunoaște el în cartea „The Crisis of Global Capitalism: Open Society Endangered”. „Dar, dacă aș fi luat în calcul consecințele sociale, mi-aș fi compromis estimările risc/câștig, iar profitul meu ar fi fost cu mult redus”.

Totul se curăță la un ciclu de spălare karmică fiindcă, susține Soros, dacă încheie o afacere și face bani, atunci poate să folosească acești bani spre binele umanității – așa cum și-l imaginează el. Soros a declarat, la un moment dat, pentru publicația britanică Observer: „Tânăr fiind, mi-am dat seama că banii sunt cei care fac lumea să se învârtă și m-am gândit că n-ar fi rău să fac bani ... dar, odată ce îi voi fi făcut, să mă dedic, apoi, preocupărilor mele sociale”.²¹⁴ Aceste preocupări sociale coincid, desigur, cu aspirațiile celui auto-proclamat „conștiința lumii” de a contribui la binele umanității.

STRATEGIE PENTRU SCHIMBAREA REGIMULUI

„ACEST PĂMÂNT ESTE FURAT!”
„PUTERE PENTRU CHICAGO!”
„DACĂ TU CREZI CĂ STAU AICI ILEGAL,
ÎNVAȚĂ ISTORIA ADEVĂRATĂ,
PENTRU CĂ SUNT ÎN ȚARA MEA”.
„NU NOI AM ÎNCĂLCAT GRANIȚA,
GRANIȚA NE-A ÎNCĂLCAT PE NOI”.

Acestea sunt doar câteva dintre sloganurile vânturate – împreună cu steagurile mexicane – de sute de mii de protestatari care au luat cu asalt străzile din toată America, pe 25 și 26 martie 2006. Doar în Los Angeles, nu mai puțin de 500.000 de protestatari au blocat străzile, oprind circulația în tot orașul. Unii dintre demonstranți au ars steagul american și câțiva au avut altercații cu poliția.

Aparent, pretextul principal al demonstrațiilor era o propunere legislativă, aflată în dezbaterile Congresului, împotriva imigrației ilegale. Miza era, de fapt, o solicitare, apărută din senin, de deschidere a granițelor, astfel încât străinii să aibă dreptul necondiționat de a traversa frontierele americane, de a lucra sau de a se stabili în SUA. Era o viziune a Societății Deschise fără sfârșit.

Joshua Hoyt, director executiv al Coaliției din Illinois pentru Drepturile Imigranților și ale Refugiaților, a declarat, pentru ziarul Los Angeles Times: „Este o mobilizare fără precedent a comunității imigranților. Au răbufnit. Acesta este începutul luptei de proporții pentru drepturile civile ale imigranților”.²¹⁵

Mai exact, era vorba de începutul unei operațiuni de proporții a Partidului din Umbră. Organizațiile-paravan și acoliții lui Soros au jucat un

rol central în organizarea acestor demonstrații. Potrivit informațiilor din presă, activiștii din sindicatul bugetar SEIU „s-au ocupat de pază” în timpul protestelor din Los Angeles și au asigurat transportul protestatarilor cu autobuzele.²¹⁶ Sindicatele din învățământ i-au încurajat pe liceeni să demonstreze și au închis ochii la zeci de mii de chiuluri de la școală. Următoarele organizații – toate finanțate de Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros – au pus umărul la organizarea protestelor:

Association of Community Organizations for Reform Now (ACORN) (n. trad., Asociația Organizațiilor Comunitare pentru Reformă Acum)

American Friends Service Committee (AFSC) (n. trad., Comitetul de Servicii al Prietenilor Americani)

Center for Community Change (CCC) (n. trad., Centrul pentru Schimbare Comunitară)

League of United Latin American Citizens (LULAC) (n. trad., Liga Americii Latine Unite)

Massachusetts Immigrant and Refugee Advocacy Coalition (MIRA Coalition) (n. trad., Coaliția de Sprijin din Massachusetts pentru Imigranți și Refugiați)

Mexican-American Legal Defense and Educational Fund (MALDEF) (n. trad., Fondul Mexicano-American pentru Apărare Legală și Educațională)

National Council of La Raza (n. trad., Consiliul Național La Raza)

The Gamaliel Foundation (n. trad., Fundația Gamaliel)²¹⁷

Institutul pentru o Societate Deschisă a donat 648.200 de dolari către MADELF. La Raza a primit peste 1.7 milioane de dolari. De departe, cei mai mulți bani au mers către Center for Community Change, organizație care a primit, în ultimii ani, peste 5.2 milioane de dolari de la Institutul lui Soros. Mai cunoscută sub acronimul CCC, organizația Center for Community Change este implicată în acțiuni de „organizare comunitară” în cartierele defavorizate, care au la bază tehnicile inventate de Saul Alinsky.

În luna de după protestele pro-imigrație, CCC a organizat un serviciu religios lângă Capitoliu, la care au participat aproximativ 300 de

clerici radicali, printre care călugărițe romano-catolice, preoți și călugări.²¹⁸ Folosirea bisericii într-un eveniment atât de mediatizat a fost inspirată de Alinsky.

Directorul executiv al organizației Center for Community Change este Deepak Bhargava, fost lider al ACORN care, în 2000, a colaborat cu Adrianna Huffington la organizarea Convențiilor din Umbră, finanțate de Soros. Bhargava este un pion important în rețeaua lui Soros.

Un personaj important printre mințile luminate care fac parte din consiliul de directori al lui Bhargava este Peter Edelman, soțul avocatei radicale pentru drepturi civile, Marian Wright Edelman. Amândoi sunt fideli familiei Clinton și au jucat, timp de 40 de ani, un rol special în viața politică a lui Hillary Clinton. Fost consilier al lui Robert F. Kennedy, Peter Edelman a contactat-o pe Hillary în 1969, la scurt timp după ce revista Life a dedicat principalul articol al ediției discursului ei de absolvire a Colegiului Wellesley, laudând activismul tinerilor.²¹⁹

Din acel moment, Peter și Marian Edelman au devenit tutorii carierei lui Hillary. Ei i-au recomandat lui Hillary, în 1974, pe când avea 26 de ani și tocmai intrase la Yale Law School, să se întâlnească cu echipa de anchetă a cazului Watergate, din cadrul House Judiciary Committee.²²⁰ Mai târziu, Hillary a fost avocat pentru Children Defense Fund (n. trad., Fondul pentru Protecția Copilului), înființat de Marian Wright Edelman.

Ce interes avea Partidul din Umbră în încurajarea imigrației masive? Unul dintre răspunsuri ține de datele demografice ale votanților. Cu cât intră mai mulți imigranți în țară, cu atât cresc posibilitățile ca stânga să câștige mai multe voturi. Sub conducerea lui George W. Bush, republicanii au câștigat surprinzător de multe voturi din partea comunității hispanice, însă imigranții în vârstă încă votează masiv cu democrații. Pentru majoritatea, aceasta nu este o alegere ideologică. În cazul imigranților, chiar și simpatizanții Partidului Republican votează adesea cu democrații din rațiuni practice. Mulți au rude care doresc să vină alături de familia lor în America și care știu că politicile democraților în privința imigrării vor fi întotdeauna mai flexibile.

Edward Klein, fost editor al publicației New York Times Magazine,

avertizează, în cartea sa, „The Truth About Hillary”, că oamenii lui Hillary au analizat deja cifrele în vederea unei victorii prezidențiale în 2008 și că datele demografice legate de etnie sunt cheia câștigării alegerilor. Până în 2008, datorită imigrației și a creșterii masive a natalității printre minorități, câteva state „roșii” (n. trad., state care votează cu republicanii) vor deveni „albastre” (n. trad., state care votează cu democrații). Democrații trebuie doar să-și conserve procente actuale de votanți hispanici și de culoare pentru ca Hillary să câștige cu o majoritate confortabilă. Potrivit lui Klein, cele patru state „roșii” care vor deveni „albastre” sunt Texas, Ohio, Iowa și Missouri. În Texas, începând de astăzi și până în 2008, comunitățile hispanice, de culoare, dar și alte minorități, vor crește de la 49.5%, până la 54% din totalul populației. Hillary speră, de asemenea, să câștige și în New York, California, Florida, New Jersey și Massachusetts, obținând, astfel, votul a 212 electori – fiind la 58 de voturi de o victorie. Dacă își asigură votul și în statele Michigan, Illinois și Pennsylvania, atunci va câștiga.²²¹

La o analiză mai profundă, sprijinul pe care Partidul din Umbră l-a dat protestelor pro-imigrație, din martie 2006, ne relevă utilitatea unor astfel de puneri în scenă pentru manipularea mentalului colectiv. Doleanțele fanteziste și acțiunile de stradă de mare anvergură reprezintă forța și combustibilul de care au nevoie mișcările progresiste. Îi ațâță pe oamenii de rând, invocând sciziuni revoluționare și tulburări în rândul civililor. Angoasa este solul în care schimbarea radicală prinde rădăcini. Instalarea unei astfel de angoase este condiția esențială pentru strategia Partidului din Umbră de schimbare a regimului.

Soros și tovarășii săi din Partidul din Umbră nu au inventat politica demagogiei și a separării rasiale. Ce fac ei este să exerseze – și să dezvolte – politici similare pe filiera stângistă a Partidului Democrat. Aduceți-vă aminte de reacția democraților la victoria lui Reagan, în 1981, și de apelul lui Reagan pentru o reducere a aparatului guvernamental. Au criticat bugetul propus de Reagan spunând că este un atac la adresa cetățenilor de culoare. În 1982, preziceau, deja, fără rezerve, că vor apărea violențe de stradă. Demagogii care făceau aceste amenințări nu voiau să iasă în stradă să se revolte. Ei doreau ca cetățenii de culoare să facă asta în locul lor.

„E aproape sigur că vor fi proteste de amploare în SUA”, au scris, la acea vreme, în publicația *The Nation*, Richard A. Cloward și Frances Fox Piven, sociologi și activiști progresiști. „Revolte sau bande de jefuitori – ne vor lovi orașele?”, a fost întrebarea din editorialul lui Neal Pierce, în ziarul *Washington Post*. Pe de altă parte, Felix Rohatyn, președinte al New York Municipal Assistance Corporation (n. trad., corporație independentă de supraveghere și asistență fiscală, aparținând municipalității), a prezis că va fi „o vară foarte fierbinte”, adăugând că „violența este sluga disperării”.

Juan Williams, pe atunci un tânăr editorialist afro-american la *Washington Post*, a scris, ca răspuns la această agitație: „Dacă liberalilor le trebuie revolte, să le facă albi. Trompetele mișcării progresiste bat monedă pe faptul că, vara aceasta, oamenii de culoare ar trebui să facă revolte ... ei bine, ca tânăr de culoare ce sunt, aș prefera să merg la plajă ... Revoltele ar însemna zile și nopți de teamă, ar însemna ca toate cartierele, care abia acum își revin după perioada anilor '60, să fie devastate din nou ... E prea mult să le ceri oamenilor de culoare să protesteze din nou”.²²²

După ce a arătat că „această țară nu a mai văzut o revoltă a albilor de ceva ani buni”, Williams a continuat: „Liberalii nu au nevoie să-i vadă pe oamenii de culoare, din nou, pe 14th Street. Ce au ei nevoie este să-i vadă pe oamenii de culoare, ca mine, alături de reporteri cu carnețele în mână, într-un cartier de albi”.

Williams vorbea în numele multor americani de culoare care hotărâseră că nu mai voiau să fie cei care pun paie pe focul rasist al stângii. Aceasta era o lovitură pentru strategii democrați. Trămbițele nu mai scoteau la suprafață luptătorii. Riposta lui Williams a fost, cu certitudine, o dezamăgire cruntă pentru cei doi sus-menționați sociologi, pe care jurnalistul i-a pomenit în articol, Richard A. Cloward și Frances Fox Piven, ambii pionieri importanți în rețeaua Partidului din Umbră.

Cloward și Piven sunt cei care, în anii '60, au inventat, practic, tehnica de exploatare a furiei oamenilor de culoare pentru a scoate în față tema „justiției sociale”. Metoda inventată de ei a primit chiar numele de strategie Cloward-Piven.

Pe 11 august 1965, cartierul Watts, din Los Angeles, locuit de oa-

meni de culoare, a fost scena unor acte de violență, după ce poliția a folosit bastoane pentru a-l pune la pământ pe un individ acuzat că a condus sub influența băuturilor alcoolice. Revoltele s-au desfășurat timp de șase zile, s-au întins în mai multe zone din oraș și s-au soldat cu 34 de morți. Democrații s-au folosit de această tragedie pentru a milita pentru sporirea asistenței sociale, pentru finanțarea unor programe guvernamentale pentru sprijinirea categoriilor defavorizate din orașe. La capătul radical al spectrului politic, Cloward și Piven au privit violența în creștere ca pe o oportunitate pentru revoluție.

La nici trei luni după ce incendiile din cartierul Watts s-au domolit, cei doi au început să circule, în privat, copii scoase la șapirograf, ale unui articol scris de ei, intitulat „Cum pot fi mobilizați săracii”. În viziunea lor, distrugerea poate fi o forță creativă. În timp ce liberalii finanțau programe de asistență socială, Cloward și Piven propuneau împovărarea sistemului social și, apoi, distrugerea lui.

Șase luni mai târziu, când strategia Cloward-Piven a fost publicată în presă, într-un articol din *The Nation*²²³, stânga s-a entuziasmat la culme. Activiștii erau exaltați de acest plan, care a fost numit în diferite feluri: „strategia de criză”, strategia „îngroșați-rândurile-asistaților, falimentați-orașele” sau, simplu, „strategia Cloward-Piven”. Ea va deveni ghidul radicalilor din Partidul din Umbră, în acțiunile lor de „schimbare a regimului”.

Cloward era, la aceea vreme, profesor de sociologie la Universitatea Columbia. Frances Piven era cercetător asociat la Școala de Studii Sociale din cadrul Universității Columbia (în prezent, ea deține titlul de profesor emerit în Științe Politice și Sociologie, al Universității din New York). În articolul pe care l-au scris împreună, cei doi susțin că factorii decizionali se folosesc de sistemul de asistență socială pentru a-i submina pe săraci și pentru a perpetua „sistemul”. Prin programele de asistență socială, bogații înlătură pericolul unor potențiale revolte. Radicalii Cloward și Piven voiau, însă, să pună paie pe foc.

Săracii pot progresa doar atunci când „celorlalți din societate le e frică de ei”, a explicat, ulterior, Cloward, pentru *New York Times*.²²⁴ În loc ca săracii să fie îmbunați cu pomeni guvernamentale, activiștii ar

trebui acționeze pentru a sabota și a distruge sistemul de asistență socială. Prăbușirea sistemului de asistență socială ar determina o criză politică și financiară care ar zdruncina temelia societății. Săracii s-ar revolta. Și doar atunci „ceilalți din societate” i-ar accepta doleanțele.

Revoltele pot fi stărnite dacă se demonstrează incapacitatea sistemului de asistență socială de a răspunde „nevoilor reale” ale săracilor. Strategia ar fi împovărarea sistemului de asistență socială cu și mai mulți asistați, lucru care duce la prăbușirea sistemului. Numărul americanilor care trăiesc din asistență socială – opt milioane la acel moment – reprezintă, probabil, mai puțin de jumătate din totalul celor eligibili să beneficieze de ea, au explicat autorii strategiei. Ei au propus „o campanie masivă de recrutare a săracilor pe listele de asistați sociali”. Cloward și Piven anticipau că doar și prin convingerea unei mici părți din potențialii beneficiari ai asistenței sociale se poate produce prăbușirea întregului sistem. Solicitățile ar ruina bugetul și ar produce un blocaj al mecanismului birocratic. Rezultatul ar fi o criză financiară și politică profundă, care ar lăsa cale liberă „...grupărilor puternice ... pentru o reformare economică majoră, la nivel național”.

Articolul milita pentru constituirea unor „cadre de organizatori agresivi” care să folosească „demonstrațiile pentru crearea unui climat de război”. Intimidați de violența cetățenilor cu culoare, politicienii ar cere ajutorul guvernului federal. Campaniile de presă, atent orchestrate și executate de jurnaliști-prieteni, ar scoate în evidență ideea unui „program federal de redistribuire a veniturilor”, prin introducerea unui venit garantat pentru toți, salariați și nesalariați, deopotrivă. Oficialii locali s-ar agăța de această idee asemenea celor care se înecă la mal. Vor pune presiune pe guvernul federal să implementeze această idee. Pe măsură ce orașele mari se vor afunda în haos, asemenea cartierului Watts, guvernul federal va trebui să acționeze.

Acest plan a fost detaliat în publicația Nation, pe 2 mai 1966. Strategia Cloward-Piven nu și-a atins scopul de a pune în practică o utopie marxistă, dar a oferit planul de bătaie pentru multe campanii paralele. Partidul din Umbră a adoptat formula Cloward-Piven, pe care a aplicat-o în prea multe sfere ale vieții publice, cu o eficiență devastatoare, pe care creatorii ei nu au preconizat-o.

Cloward și Piven au lansat Welfare Rights Movement (n. trad., Mișcarea pentru Drepturile Sociale) pornind de la planul lor inițial. Au plasat în fruntea Mișcării un organizator radical, de culoare, pe numele George Willey. Wiley nu a reușit să atragă atenția mass-media, așa cum au reușit alți militanți de culoare, contemporani cu el, precum Huey Newton și Angela Davis. Însă, el a reușit să aducă mai multe prejudicii statului decât a reușit orice alt reprezentant de seamă al politicii radicale. Secretul eficienței lui Wiley stătea în strategia concepută de Cloward și Piven.

Născut în New Jersey și crescut în Rhode Island, Willey a devenit profesor de chimie la Universitatea Syracuse, în 1960. Acolo a pus bazele CORE – Congress for Racial Equality (n. trad., Congresul pentru Egalitate Rasială) și a devenit primul său președinte. Radicalismul lui Wiley era alimentat, parțial, de soția sa, o femeie albă, cu numele de fată Wretha Frances Whittle, cu care s-a căsătorit în iunie 1961. Wretha Wiley era membră mai veche a organizației Students for a Democratic Society (SDS). De altfel, liderul SDS, Tom Hayden, a locuit la familia Wiley, în timpul vizitei pe care a făcut-o, în 1962, la în Syracuse.²²⁵

George Wiley a avansat rapid în Mișcarea pentru Egalitate Rasială. Și-a dat demisia de la Universitatea Syracuse în noiembrie 1964 și a fost numit director național asociat al CORE, devenind al doilea cel mai puternic om din organizație, după directorul național James Farmer. Farmer a fost un titan al mișcării pentru drepturile sociale, fiind cel care a organizat, în 1961, așa-numitele Freedom Rides. Angajamentul său pentru acțiuni non-violente a devenit, însă, desuet. În 1965, CORE primea în rândurile sale naționaliști de culoare, iar Farmer și-a anunțat retragerea. Wiley a încercat să-i ia locul, însă naționaliștii l-au împiedicat, ridiculizându-i stilul scorțos și viziunile integraționiste.

Văzând că nu mai are un viitor în CORE, Wiley a căutat alte variante. I-a cunoscut pe Cloward și Piven în ianuarie 1966, la o întâlnire din Syracuse a organizatorilor radicali, intitulată „Poor's People War Council on Poverty” (n. trad., Consiliul de război împotriva sărăciei al categoriilor defavorizate). Wiley le-a ascultat proiectul cu interes.²²⁶ A plecat din CORE în aceeași lună, lansându-și propriul grup activist – Poverty Rights Action

Center (n. trad., Centrul de acțiune pentru drepturile săracilor), cu sediul în Washington DC.²²⁷ Într-o demonstrație calculată de militantism, Wiley a renunțat la costume pentru cămășile africane dashiki, jeans, pantofi ponosiți și coafură afro.²²⁸

Cloward și Piven l-au curtat pe Wiley asiduu. Știau că planul lor ar putea declanșa o mișcare națională, dar le lipsea liderul potrivit. Aveau nevoie de un organizator experimentat, cu viziune, carismă și – cel mai important – cu priză la public. Wiley putea fi acel lider, s-au gândit ei. În mod ironic, însă, Wiley nu făcea parte dintr-o categorie defavorizată, ci din clasa de mijloc a oamenilor de culoare. Asemenea răposatului Stokeley Carmichael și a altor lideri ai mișcărilor de emancipare a oamenilor de culoare, din anii '60, care făceau parte din clasa de mijloc, Wiley putea vorbi pe limba oamenilor din stradă, atunci când era cazul.

Wiley a declarat, într-un discurs, referindu-se la strategia Cloward-Piven: „Când ne gândim la potențialul de aici, mulți dintre noi ne împiedicăm de faptul că avem un trecut în clasa de mijloc – și cred că majoritatea activiștilor au în spate un trecut în clasa mijlocie –, că ne-am ghidat după faptul că oamenii trebuie să muncească și că trebuie să scoatem cât mai mulți oameni din sistemul de asistență socială”. Apoi, Wiley a continuat: „Cred că această strategie (Cloward-Piven) va prinde și va deveni foarte importantă în perioada următoare”.²²⁹

După o serie de mitinguri și marșuri ale asistaților sociali, în iunie 1966, Wiley a anunțat „nașterea unei mișcări” – Welfare Rights Movement²³⁰. În vara lui 1967, Wiley a fondat National Welfare Rights Organization (NWRO) (n. trad., Organizația Națională pentru Drepturile Sociale) și a instalat-o în sediul său din Washington DC. Apoi, a început să lucreze la implementarea „strategiei de criză”. Procedeele folosite de el urmăreau îndeaproape recomandările cuprinse în articolul din ziarul Nation. Adepții lui Wiley au luat cu asalt sediile direcțiilor de asistență socială – de multe ori, prin violență – batjocorindu-i pe funcționari și cerând în gura mare fiecare ban care li se „cuvine”, potrivit legii. Până în 1969, NWRO a solicitat cotizații de la 22.500 de familii, având 523 de filiale în toată țara.²³¹

New York Times a realizat, în 1970, o sinteză a tacticilor lui Wiley,

explicând: „Au existat pichetări parlamentare, inclusiv o audiere în Comisia Senatului SUA, demonstrații ale câtorva mii de asistați, boicotări ale orelor de curs în școli, greve, polițiști călare, gaze lacrimogene, arestări – și, ocazional, aruncări cu pietre, uși sparte, bănci răsturnate, hârtii împrăștiate și telefoane publice vandalizate”.²³² Aceste metode s-au dovedit a fi eficiente. „Rândurile de asistați s-au îngroșat cu mult peste așteptările lui Wiley”, a scris Sol Stern, în publicația City Journal. „Între 1965 și 1974, numărul familiilor monoparentale înscrise în sistemul de asistență socială a crescut de la 4.3 milioane, la 10.8 milioane, în ciuda faptului că, în general, a fost o perioadă de creștere economică”.²³³

NWRO a făcut presiuni pentru „un venit garantat”, conform instrucțiunilor lui Cloward și Piven, propunând, în 1968, un venit de 5.500 de dolari pe an pentru fiecare familie cu patru copii. Wiley s-a alăturat strigătului de luptă. „5.500 de dolari sau la luptă!” pentru ca, în anul următor, să ridice miza la „6.500 de dolari sau la luptă!”. Wiley a reușit să avanseze cu cererea sa pentru un venit garantat. Cu toate acestea, zecile de miliarde de dolari alocate ajutoarelor sociale, pe care el și adepții săi au reușit să le stoarcă de la guvernele locale și statale, au adus economia în pragul colapsului, exact așa cum au prezis Cloward și Piven.

Cloward și Piven au dat o atenție specială New York-ului, în articolul lor publicat în 1966. Categoriile defavorizate, intelectualitatea de stânga și politicienii cu mână largă din acest oraș îl făceau extrem de vulnerabil la strategia propusă de ei. Pornind de la faptul că autoritățile urmau să scoată din buzunar 500 de milioane de dolari pentru plata ajutoarelor sociale către cei 500.000 de oameni, care, în 1966, erau înscrși în listele de asistați, ei au făcut următorul calcul: „O creștere cu 20% a numărului de asistați va costa municipalitatea, și așa împovărată, undeva la 100 de milioane de dolari pe an”. O astfel de creștere era la îndemână. Putea fi realizată nu doar prin intrarea unor noi asistați în sistem, dar și prin încurajarea celor deja înscrși să ceară bani în plus, de pildă „indemnizații speciale” pentru îmbrăcăminte, aparatură electrocasnică și mobilă. La acea vreme, agențiile municipale de asistență socială plăteau circa 20 de milioane de dolari anual pentru „indemnizații speciale”. Cloward și Piven estimau că „aceste cheltuieli se pot înzeci,

dacă nu și mai mult” și pot stoarce încă 180 de milioane de dolari pe an din vistieria orașului.²³⁴

Cloward și Piven și-au ales cu cap ținta. George Wiley și radicalii săi i-au terorizat pe funcționari în orașele din toată țara, dar cel mai mare succes a fost raportat la New York. Primarul ultra-liberal al New York-ului, John Lindsay, proaspăt ales în noiembrie 1966, a cedat în fața fiecărei doleanțe a lui Wiley. Strategia preferată a naivului Lindsay era să potolească tensiunile rasiale prin „plimbări la pas” prin Harlem, Bedford-Stuyvesant și alte zone agitate din oraș. Strategia a dat bine în fotografii, dar nu a reușit să domolească armata lui Wiley și masele mobilizate de el, care voiau bani. „Violența mișcării (pentru drepturile sociale) a fost înfricoșătoare”, și-a amintit consilierul lui Lindsay pe probleme de buget, Charles Morris.²³⁵ Militanții de culoare au asediat Primăria, afișând pancarte pe care scria „No Money, No Peace” (n. trad., „Nu ne dați bani, nu va fi pace”). A devenit faimos episodul în care una dintre mamele beneficiare ale sistemului a strigat către primarul Lindsay: „E treaba mea să am copii, domnule primar, și e treaba dumneavoastră să aveți grijă de ei”.²³⁶

Lindsay a răspuns acestor provocări cu programe și mai generoase de conciliere, sub forma banilor băgați în asistență socială. La scurt timp după investirea sa, în 1966, l-a numit pe Mitchell Ginsberg în funcția de responsabil pe probleme sociale. Ginsberg era decan asociat la Școala de Studii Sociale de la Universitatea Columbia și împărtășea viziunile radicale ale colegilor săi de la Universitate, Cloward și Piven. Ginsberg s-a înconjurat de activiști din domeniul protecției sociale și a început să lucreze la un plan de eliminare a fiecărei proceduri de verificare (și eventuală descalificare) a solicitanților de asistență socială. Rata de respingere a solicitărilor a scăzut, de la 40%, în 1963, la 23%, în 1968. Publicația Daily News l-a poreclit pe noul responsabil pe probleme sociale „Come-and-Get-It” Ginsberg.²³⁷

Numărul asistaților sociali începuse să crească cu 12% anual chiar înainte ca Lindsay să preia primăria, pentru ca, în 1966, să ajungă la 50%.²³⁸ În timpul primului mandat al lui Lindsay, cheltuielile cu ajutoarele sociale în New York au crescut cu mai mult de jumătate, de la 400 de milioane de dolari, la un miliard de dolari anual.²³⁹ „La nivelul anului 1970, aceste chel-

tuieli reprezentau 28% din bugetul oraşului. La începutul anilor '70, exista un asistat social la fiecare doi angajaţi în mediul privat", a scris Sol Stern, în publicaţia City Journal.²⁴⁰

Munca în echipă a simpatizanţilor radicali, infiltraţi în guvernul federal, a fost esenţială pentru succesul lui Wiley. Hulbert James, unul dintre organizatorii lui Wiley, a admis că radicalii din guvern au contribuit la mişcarea lui Wiley cu subvenţii, instruire şi asistenţă logistică, prin intermediul programelor federale din cadrul planului „War on Poverty”, precum VISTA. „Organizaţiile pentru drepturile sociale din această ţară au fost dezvoltate, cu precădere, de către VISTA”, a recunoscut James, în 1969.²⁴¹ Printre alte beneficii, gruparea NWRO a primit asistenţă legală gratuită şi sediu gratuit din partea cunoscutei divizii Legal Services (n. trad., Servicii Juridice), de orientare stângistă, din cadrul Biroului pentru Oportunitate Economică. De altfel, administraţia Johnson i-a oferit grupării NWRO, în 1968, un contract de 435.000 de dolari.²⁴²

Odată cu alegerea lui Richard Nixon, însă, direcţia a început să se schimbe, iar subvenţiile guvernamentale primite de Wiley au început să se evapore. La fel a dispărut şi răbdarea publicului, sătul de tacticile violente, promovate de Wiley. Constrânşi financiar, liderii NWRO au început să se atace unii pe alţii. Activiştii albi au fost înlăturaţi din poziţiile de conducere de către activiştii naţionalişti negri. Istoria lui Wiley de la CORE s-a repetat, astfel că el însuşi a ajuns ţinta atacurilor, motivul fiind că provenea din clasa de mijloc. O organizaţie pentru apărarea săracilor ar trebui să fie condusă de cei săraci, au proclamat insurgenţii. S-au făcut presiuni din ce în ce mai mari ca fiecare poziţie de conducere să fie ocupată de către beneficiari ai sistemului de asistenţă socială, şi nu de către activişti profesionişti proveniţi din NWRO.

În decembrie 1971, Wiley a aruncat prosopul şi şi-a anunţat demisia într-un interviu pentru New York Times. A anunţat, totodată, crearea unei noi grupări, numite The Movement for Economic Justice. Noua organizaţie nu a mai apucat să funcţioneze. Wiley a murit într-un accident nautic, pe 8 august 1973, şi, odată cu el, au murit şi mişcările pentru drepturile sociale.

Gruparea NWRO a dispărut odată cu Wiley, iar, în 1972 şi-a închis

definitiv porțile. Istoria sa furtunoasă și marcantă a durat doar șase ani. Mișcarea lui Wiley a fost un dezastru economic pentru contribuabilii americani și o catastrofă socială pentru milioane de americani care luptau cu sărăcia și care, „grație” lui Wiley, au devenit dependenți de asistența socială. Dezastrul produs de Wiley ar putea fi (și a fost) privit drept un succes, prin prisma geniului său de revoluționar. O consecință directă a supraincercării listelor de asistați sociali în New York – capitala financiară a lumii – a fost falimentul orașului, declanșat în 1975. Odată cu orașul, s-a scufundat întregul stat New York. Radicalii și-au savurat victoria. Strategia Cloward-Piven își dovedise eficiența.

Până în ziua de astăzi, cei mai mulți americani nu au auzit de Richard Cloward și Frances Fox Piven. Dar orașul New York nu le-a uitat niciodată reușita. În 1998, primarul Rudolph Giuliani a analizat efectele strategiei, fără a-i pomeni pe autorii săi. Giuliani a arătat că numărul asistaților sociali din New York a urcat, de la 200.000, la aproape un milion, între 1960 și 1970, și a spus: „Acesta nu a fost un accident, nu a fost o chestie căzută din cer, supranaturală. A fost rezultatul unor politici, al unor alegeri, a fost o filosofie adoptată în anii '60 și, ulterior, susținută cu entuziasm în New York... Acesta este rezultatul politicilor și al programelor concepute pentru a include cât mai mulți oameni în sistemul de asistență socială”²⁴³

Cotidianul New York Times a dezvăluit că o variantă anterioară a declarației lui Giuliani conținea numele lui Cloward și Piven, însă, numele lor au fost scoase din discursul final. Publicația s-a grăbit să-i apere pe cei doi radicali, într-o reeditare de 9800 de cuvinte a poveștii lor, în ediția de duminică, și să atace reformele lui Giuliani în domeniul asistenței sociale.

„Într-o versiune anterioară a declarației sale, Giuliani și-a completat expunerea, menționând doi profesori de la Universitatea Columbia, a căror contribuție îndrăzneată în expansiunea protecției sociale nu a fost nicidecum uitată. Prin strategia pe care au numit-o „flood-the-rolls-bankrupt-the-cities”, Richard A. Cloward și Frances Fox Piven și-au propus, practic, să distrugă programele locale de asistență socială. Ei sperau ca, odată ce orașele vor fi îngropate în dosare ale potențialilor beneficiari și în cheltuieli, să obțină sprijin pentru o altă soluție, mai

generoasă, de preferat un venit garantat. Un alt lucru care nu s-a uitat până astăzi este acela că strategia aproape că a funcționat”.²⁴⁴

Nici presa de stânga, nici cea mainstream nu au mai menționat vreodată strategia Cloward-Piven. Dar nici Cloward și Piven nu și-au mai expus intențiile la fel de franc și fățiș, așa cum au făcut-o în articolul din 1966, din publicația Nation. Au învățat să-și ajusteze mesajul pentru o epocă mai conservatoare. Între timp, activismul lor a continuat și, odată cu el, și strategia lor de supraîncărcare a „sistemului” în speranța distrugerii lui. Cloward și Piven nu au jeli sfârșitul asistenței sociale. Cu aplomb profesionist, ei au ridicat corturile și s-au mutat pe următorul câmp de bătaie, în căutarea unor noi întrebări pentru strategia lor de criză. Consecvența lor a dat roade. Soros și Partidul lui din Umbră așteptau cu nerăbdare expertiza aparte a celor doi.

CAPITOLUL 7

LA ATAC

Următorul proiect căruia i s-au dedicat Richard Cloward și Frances Fox Piven a fost lansarea Voting Rights Movement (n. trad., Mișcarea pentru Dreptul la Vot). Era o situație ironică, în condițiile în care Cloward și Piven nu credeau în vot. Ei disprețuiau sistemul electoral american după cum disprețuiau și sistemul de protecție socială, în mare, din același motiv. Cei doi credeau că ajutoarele sociale și dreptul la vot sunt doar niște oase aruncate săracilor pentru a-i face obedienți. Săracii nu aveau nevoie de ajutoare sociale și buletine de vot, argumentau ei. Săracii aveau nevoie de revoluție.

În cartea lor, *Poor People's Movements: Why They Succeed, How They Fail*, publicată în 1977, Cloward și Piven au studiat mișcarea radicală în ansamblu, analizând succesul important, dar temporar al mișcărilor pentru drepturile muncitorilor din industrie, al mișcărilor pentru drepturile șomerilor, al mișcărilor pentru drepturile civile și al mișcărilor pentru drepturile sociale, încercând să demonstreze care tactică a funcționat și care a dat greș. Concluzia lor a fost, după cum a sintetizat un analist în publicația *Nation*, că „săracii nu se pot baza nici pe organizare, nici pe buletinul de vot pentru a-și promova interesele; singura cale pe care o au pentru garantarea justiției este protestul distrugător ... Refuzul de a plăti chirii, infracțiunile, rupturile sociale sunt politicile săracilor”²⁴⁵

Nu doar că votul a fost inefficient în promovarea schimbării radicale, dar șarada „procesului electoral” a servit, de fapt, intereselor claselor conducătoare, au subliniat autorii. Votul a oferit o supapă de siguranță pentru revărsarea furiei săracilor. Le-a distras atenția de la metode mai utile de acțiune politică. „Instituțiile politice electorale canalizează protestele în direcția activității votanților americani și chiar le poate limita în această zonă ... dacă sistemul electoral pare receptiv la asta ...”, au susținut Cloward și Piven.²⁴⁶ Acest lucru ar fi fost regretabil, au continuat autorii, pentru că „atât timp cât categoriile defavorizate se supun regulilor din sistemul electoral reprezentativ, au o influență mică ... De obicei, atunci când tulburarea din sânul cla-

selor defavorizate sparge limitările impuse de procedurile electorale, săracii pot avea influență mai mare”; de exemplu, atunci când categoriile defavorizate se implică în „greve”, „proteste”, „infrațiuni”, „incendieri”, „absenteism masiv de la cursuri”, „absenteism de la locul de muncă”, „neplata chiriilor” și alte forme de „sfidare în masă” și „perturbare instituțională”.²⁴⁷

Categoriile defavorizate pierd puterea atunci când „liderii lor încearcă să transforme mișcările pentru drepturile sociale în organizații electorale”, au scris Cloward și Piven, în 1981. Acest lucru se întâmplă deoarece capacitatea săracilor de a produce schimbare stă în „vulnerabilitatea instituțiilor la perturbări, și nu în predispoziția acestor instituții de a se schimba prin votul săracilor”. A transforma mișcările de protest în mișcări electorale este o formă de a te asimila clasei conducătoare, au spus autorii. „Acest lucru duce la o amuțire și, în cele din urmă, la dispariția puterii politice a săracilor”.²⁴⁸

Dintre cele două partide importante, Partidul Democrat reprezenta un pericol mai mare de asimilaționism, au insinuat autorii, de vreme ce democrații au pretins că sunt reprezentanții categoriilor defavorizate. Atât timp cât aceste categorii credeau că pot obține ce vor votându-i pe democrați, energia ar fi fost canalizată în „activități electorale” inutile, și nu în greve, revolte, „incendieri” și alte asemenea. Păstrând iluzia unei schimbări prin intermediul sistemului, politicienii democrați i-ar fi putut aduce pe săraci la stadiul de blazare.

Ce era de făcut pentru radicali?

Cloward și Piven au căutat răspunsul în propria experiență. Cu zece ani înainte, atunci când stabiliseră că statul social reprezenta o supapă de siguranță pentru establishment, au reușit să distrugă statul social. Metoda de distrugere aleasă a fost extrasă din învățăturile lui Saul Alinsky.²⁴⁹ „Faceți-l pe dușman să funcționeze după propriile reguli”, a scris Alinsky.²⁵⁰ Și așa s-a și întâmplat, statul social fiind provocat să plătească și ultimul bănuț fiecărei persoane îndreptățite, teoretic, să-l primească. Alinsky a numit această tactică „jiu-jitsu în masă” – a te folosi de „puterea adversarului pentru a-l înfrânge”.²⁵¹

Concluzia lui Cloward și Piven era că și Partidul Democrat a ac-

ționat ca o supapă de siguranță pentru establishment. Cum putea fi aplicată Partidului Democrat tactica „jiu-jitsu în masă”? Simplu. Prin forțarea Partidului Democrat să funcționeze după propriile reguli. Dacă democrații spun că îi reprezintă pe săraci, să fie lăsați să demonstreze asta. Cloward și Piven nu credeau că democrații vor putea să facă asta. De teama unor revolte violente, în stilul McGovern, „oligarhii” democrați erau circumspecți în a mobiliza noi votanți, care ar fi putut să fie nestatornici. Confrunțați cu un nou bloc militant de votanți săraci, democrații s-ar putea opune, au prezis Cloward și Piven. Și atunci ar putea fi dați în vileag ca fiind complici ai bogaților.

Cloward și Piven și-au prezentat planul în decembrie 1982, în articolul „A Movement Strategy to Transform the Democratic Party” (n. trad., O mișcare strategică de transformare a Partidului democrat), publicat pentru prima dată în buletinul radical „Ideas for Action” (n. trad. Idei de acțiune) și, ulterior, în publicația de stânga Social Policy. Odată în plus, Cloward și Piven au produs rumoare în zona stângii. Publicația Nation a scris, în mod tendențios: „Cloward și Piven propun o versiune progresistă a mecanismului de înregistrare a votanților – o strategie care pare (și este) la fel de patriotică ca Liga Femeilor cu Drept de Vot și Organizația Băieților Cercetași”.²⁵² Aspectul util al strategiei este înșelător, însă. Cloward și Piven ar fi vrut să facă din sistemul electoral ceea ce au făcut și din sistemul de asistență socială. Să supraaglomereze listele de alegători cu milioane de votanți noi, scoși din rândurile înverșunate ale categoriilor defavorizate, care și-ar cere brutal dreptul la vot. Potrivit previziunilor făcute de către autori, rezultatul ar fi o dereglare a sistemului electoral american.

Autorii sperau ca noul val de votanți să provoace un recul din partea democraților și a republicanilor deopotrivă, care și-ar uni forțele pentru a priva de drepturi gloatele dezordonate, prin metode vechi cum ar fi eliminarea votanților valizi din listele electorale, introducerea unor proceduri de înregistrare anevoioase, îngreunarea procedurilor de obținere a rezidenței și așa mai departe. Campania de reprimare a votanților ar declanșa „o furtună politică pentru drepturile democratice”, au scris cei doi. Activiștii pentru dreptul la vot ar lua cu asalt comisiile electorale și secțiile de votare, la fel

cum luptătorii lui George Wiley pentru drepturile sociale au descins în sediile asistenței sociale. „Prin organizarea de marșuri, demonstrații și pichetări ... pentru orice restricție nouă în procesul de înregistrare a votanților, o mișcare de protest poate dramatiza conflictul ...”, au scris Cloward și Piven. „Prin conflict, mișcarea pentru înregistrare va transforma înregistrarea și votarea în acte semnificative de protest colectiv”.²⁵³

În același timp, conflictul anticipat ar devoala și ipocrizia Partidului Democrat care „s-ar rupe și s-ar transforma”, au prezis autorii.²⁵⁴ Un partid nou s-ar naște din cenușa celui vechi. Aparent, s-ar păstra structurile și simbolurile vechiului Partid Democrat, dar noii democrați i-ar susține cu sinceritate pe săraci, s-ar dedica luptei de clasă. Aceasta era viziunea radicală după care se ghida Mișcarea pentru Dreptul la Vot.

Cloward și Piven i-au contactat pe mulți dintre tovarășii lor din Mișcarea pentru Drepturile Sociale pentru a li se alătura în noul proiect. Mulți dintre foștii activiști ai lui George Wiley lucrau acum pentru o grupare numită ACORN, desprinsă din Organizația Națională pentru Drepturile Sociale (NWRO). Fondatorul ACORN, Wade Rathke, fusese un protejat al lui Wiley.

Născut și crescut în New Orleans, Rathke a urmat cursurile Colegiului Williams din Massachusetts timp de doi ani, perioadă în care s-a alăturat grupării Students for a Democratic Society (SDS). Ulterior, a renunțat la școală pentru a fi activist cu normă întreagă. În iunie 1969, un organizator instruit de Alinsky, pe nume Bill Pastreich, l-a angajat pe Rathke pentru a lansa o nouă filială a NWRO în Springfield, Massachusetts.²⁵⁵ Rathke și Pastreich au fost arestați la scurt timp pentru incitare la revoltă, după ce au orchestrat, în Springfield, o demonstrație a mamelor incluse în sistemul de asistență socială, care a degenerat într-o încăierare cu aruncări de pietre și sticle.²⁵⁶

George Wiley a remarcat talentele speciale ale lui Rathke și, în scurt timp, le-a găsit o întrebuințare. În iunie 1970, Wiley l-a trimis să organizeze lucrurile în Little Rock, capitala statului Arkansas, fiind plătit de NWRO.²⁵⁷ Între timp, naționaliștii negri din organizația lui Wiley începuseră deja să-i hărțuiască și să-i marginalizeze pe albi precum Rathke, iar Wiley simțea deja

că zilele sale în grupare sunt numărate. „Experimentul Arkansas” a fost o încercare a lui Wiley de a o lua de la capăt, într-o nouă rețea de organizare comunitară, care îi țintea pe albi, negri, săraci și muncitori laolaltă. Arkansas a fost ales pentru că era un stat sărac, în care 35% din populație erau negri, un stat în care guvernatorul liberal Winthrop Rockefeller reușise să aducă o sumă generoasă de bani din programul War on Poverty, prin intermediul Biroului pentru Oportunitate Economică.²⁵⁸

Noul grup s-a numit Arkansas Community Organizations for Reform Now (n. trad., Organizațiile Comunitare din Arkansas pentru Reformă Acum) sau ACORN. Mai târziu, după ce a deschis mai multe filiale în alte state, Rathke a schimbat numele grupării în Asociația Organizațiilor Comunitare pentru Reformă ACUM. Datorită sprijinului material masiv, primit prin VISTA și alte programe federale, ACORN s-a dezvoltat masiv. În decurs de șase ani, a deschis filiale în 20 de state.²⁵⁹

Încă de la început, ACORN a lăsat-o mai moale cu drepturile sociale și s-a concentrat pe chestiuni de interes mai larg, cum ar fi lupta pentru „salarii decente”. A făcut lobby în guvernele locale și statale pentru adoptarea unui venit minim garantat, considerabil mai mare decât cel stabilit de guvernul federal.

Toți fondatorii și organizatorii-cheie ai ACORN proveneau, practic, din gruparea NWRO. Erau discipoli ai lui George Wiley și Saul Alinsky, temeinic instruiți în ceea ce privește strategia Cloward-Piven, pe care o numeau „breaking the bank” (n. trad., Spargerea băncii). Strategia Cloward și Piven a fost fundamentul multor programe ale ACORN. În anii care au urmat, organizația s-a implicat în acțiuni extrem de diverse, de la ocuparea și renovarea clădirilor abandonate, la organizări sindicale, organizarea și coordonarea de partide politice, consilierea băncilor cu privire la modul în care trebuie să se alinieze la cerințele federale de a face investiții în cartierele defavorizate, și așa mai departe. Firul comun care leagă fiecare program ACORN sunt banii și puterea. Programele sunt menite să aducă bani și să crească puterea ACORN.

În prezent, aproximativ 175.000 de familii sunt înscrise în ACORN și plătesc cotizații, iar organizația are peste 850 de filiale în 75 de orașe ame-

ricane.²⁶⁰ „Mergeți cam prin orice oraș din țară și aveți toate șansele să dați peste un birou ACORN, animat de tineri care muncesc 12 ore pe zi pentru «a-i organiza pe săraci» și pentru a produce «schimbare socială». ACORN, cel mai mare grup radical din țară, ... se laudă cu două posturi de radio, o companie imobiliară, un birou de avocatură și relații de afiliere cu o mulțime de sindicate locale. Gruparea nu este doar mare, este și eficientă, reușind performanța remarcabilă de a convinge municipalitățile și legislativele locale să le transforme obiectivele politice radicale în legi.”²⁶¹

După o întâlnire, la New York, cu directorii Citigroup, în care s-au pus la punct detaliile unui contract de consultanță, pe termen lung, pentru împrumuturile imobiliare, între ACORN și CityBank, Wade Rathke a scris, pe blogul său: „A fost greu să nu mă gândesc la faptul că, acum vreo 12 ani, am fost în aceeași clădire cu 1200 de membri ACORN; am mărșăluit ... spre clădirea de pe Park Avenue pentru a protesta, întrucât nu reușeam sub nicio formă să-i determinăm pe cei de la CityBank să facă ce trebuie... Cumva, printr-un cumul miraculos, extraordinar, de planificare, execuție, disciplină și curaj, totul s-a legat, am reușit să trecem de pază și de poliție, să-i ducem pe toți angajații băncii la parter, iar pe câțiva la etaj, pentru a negocia o întâlnire, mult timp refuzată, cu conducerea Citibank.”²⁶²

Rathke evoluase mult de atunci. Nu mai era nevoie să intre cu forța în birouri pentru a avea întâlniri cu directorii din Top 100 ai revistei Fortune. Acum, el putea intra pe ușa din față. O altă dovadă a ascensiunii ACORN a fost faptul că prima subvenție acordată de Fundația Bill Clinton, pe 3 februarie 2006, a mers către organizația lui Rathke. Clinton a donat 250.000 de dolari către ACORN pentru a-i ajuta pe refugiații din calea uraganului Katrina să obțină beneficii guvernamentale precum deducerile fiscale.²⁶³

Fondatorul ACORN, Wade Rathke, joacă un rol special în Partidul din Umbră, fiind un liant între multe din operațiunile cruciale ale acestuia. Este lider sindical, lobbyist politic, organizator de comunități și director de rețea, toate acestea într-o singură persoană. Pe lângă faptul că este organizator principal al ACORN, Rathke este puternic implicat în sindicatul bugetar SEIU, condus de radicalul Andrew Stern, una dintre vacile de muls importante ale Partidului din Umbră. Este președinte și co-fondator al cartelului

sudic al SEIU, membru în consiliul executiv al SEIU și fondator al sindicatului Local 100 al SEIU, în New Orleans.

Rathke este, de asemenea, co-fondator al Fundației Tides, împreună cu Drummond Pike, și membru în consiliul de administrație. În prezent, este și președinte al Centrului Tides, organizație înfrățită cu Fundația Tides. „Familia” de organizații Tides este un centru de comandă al activității radicale a Partidului din Umbră. George Soros a alocat peste 17 milioane de dolari Centrului Tides, începând cu 1999.

Unul dintre colegii lui Rathke în consiliul de administrație al Tides este Maya Wiley, avocat de drepturi civile și fiică a lui George Wiley. Anterior, ea a fost consilier al directorului de programe în Statele Unite al Institutului pentru o Societate Deschisă și consultant al Fundațiilor pentru o Societate Deschisă în Africa de Sud. Este co-fondatoare și șefă a Centrului pentru Incluziune Socială, o organizație finanțată de Soros, care luptă împotriva „rasismului structural”. Centrul pentru Incluziune Socială se recomandă drept „un proiect al Centrului Tides”.

Având în vedere rețeaua extraordinar de puternică a lui Rathke și rădăcinile sale adânci în mișcarea pentru drepturile sociale, era firesc ca Cloward și Piven să apeleze la el atunci când au demarat mișcarea pentru „dreptul la vot”, în 1982. În același an, au luat ființă două noi organizații. Una dintre ele, Project Vote, era un paravan al ACORN, fiind lansată de Zach Polett, fostul organizator din NWRO și lider al ACORN. Cealaltă se numea Human SERVE și fost fondată chiar de Cloward și Piven, împreună cu un fost organizator NWRO pe nume Hulbert James. Împreună cu ACORN, aceste organizații vor forma avangarda Mișcării pentru Dreptul la Vot.

Cele trei organizații au demarat o acțiune de lobby intensă pentru așa-numita lege Motor Voter (n. trad., Votantul mobil; lege care permitea potențialilor alegători să se înregistreze în listele electorale în momentul obținerii sau reinnoirii permisului de conducere), pe care Bill Clinton a semnat-o, în cele din urmă, în 1993. Pe 20 mai 1993, atunci când a avut loc ceremonia de semnare a actului normativ, cu denumirea oficială National Voter Registration Act (n. trad., Actul de Înregistrare Națională a Alegătorilor), Cloward și Piven au stat, la loc de cinste, în spatele președintelui.

Odată ce acest obiectiv a fost atins, Cloward și Pive au dizolvat organizația Human SERVE. George Soros a preluat, însă, torța mișcării pentru „dreptul la vot”, înființând, în 1994, Institutul Național pentru Dreptul la Vot, condus de John Bonifaz.

Legea Motor-Voter a eliminat multe din controalele pentru prevenirea fraudei la vot, a facilitat maniera de înregistrare în listele electorale, dar a îngreunat verificarea validității noilor înregistrări. Potrivit noii legi, statele erau obligate să creeze condiții pentru a se înregistra fiecărei persoane care solicita reinnoirea permisului de conducere sau care depunea un dosar de șomaj. „Inspectorii erau instruiți să nu ceară nimănui actul de identitate”, scrie editorialistul Wall Street Journal, John Fund, în cartea sa, „Stealing Election” (n. trad., Fraudarea alegerilor). „Statele acceptau, de asemenea, înregistrările prin corespondență, lucru care permitea oricui să se înregistreze fără vreun contact direct cu un funcționar. Mai mult, statele erau limitate și în ceea ce privește curățarea listelor de «uscăciuni» – adică oamenii care au murit, s-au mutat sau au fost condamnați”.²⁶⁴

Așa cum au năvălit în birourile americane de asistență socială, în anii '60, oamenii lui Cloward și Piven au încercat, de această dată, să copleșească un sistem electoral prost organizat și cu personal insuficient. Legea a condus rapid la ceea ce John Fund a numit „o explozie a votanților-fantomă”.²⁶⁵

Activiștii de stânga au năpădit listele electorale cu înregistrări fictive. Oficialii electorali care îndrăzneau să se plângă erau amenințați cu procese și acuzați de „rasism”.²⁶⁶ Richard Cloward a apărut haosul pe care l-a creat, declarând la CBS News, în 1996: „E mai bine să existe puțină fraudă decât să-i lași în afara listelor electorale pe oamenii care trebuie să fie acolo”.²⁶⁷

În timpul anilor '60, alegerile electorale din SUA s-au afundat și mai mult într-o vâltoare de confuzie și haos, care a culminat, în 2000, cu criza renumărării voturilor din Florida. În pragul alegerilor din 2000, doar în Indiana, oficialii au descoperit că unul din cinci votanți înregistrați erau decedați, înscriși în mai mult de o listă electorală sau inapți, sub o altă formă, să voteze.²⁶⁸ Nu s-a contorizat niciodată cum a fost afectat votul final în fiecare stat de această întocmire de mântuială a listelor, însă valul de confuzie

din jurul alegerilor a servit agitatorilor de stânga. „Bush a ajuns președinte fără un mandat clar”, a declarat George Soros. „A fost ales președinte cu un singur vot în Curtea Supremă”.²⁶⁹ O dată în plus, strategia „flood-the-rolls” și-a făcut treaba. Cloward, Piven și discipolii lor au instituit un grad de teamă, tensiune și presentiment în alegerile din SUA, întâlnit, până acum, mai ales în țările din lumea a treia.

UȘI DESCHISE

Nimeni nu știe când i-a venit lui George Soros ideea de a crea Partidul din Umbră. Știm, însă, că anumite detalii importante ale planului au prins contur în 1994. Acesta a fost un an prost pentru democrați – anul Revoluției Gingrich. Alegerile intermediare din acel an au răsturnat masiv balanța în favoarea republicanilor. Pentru prima dată din 1946, republicanii au obținut, concomitent, majoritatea în Camera Reprezentanților (230 versus 204) și în Senat (52 versus 48). Newt Gingrich a devenit președinte al Camerei Reprezentanților cu un program în zece puncte, numit „Contract with America” (n. trad., Contractul cu America), care propunea consolidarea apărării naționale, reducerea risipei guvernamentale, micșorarea taxelor și echilibrarea bugetului. Începuse Revoluția Republicană.

Mulți strategii democrați de la acea vreme au pus eșecul pe seama publicității televizate. I-au acuzat pe republicani că au ticsit posturile de știri cu spoturi „agresive” și că au făcut cea mai „murdară” campanie din istoria recentă. „Cu toții avem nevoie să facem un duș după aceste alegeri”, a scris jurnalista Ellen Goodman, de la Boston Globe. Ea i-a acuzat pe republicani de organizarea unei „campanii de propagandă de 350 de milioane de dolari”, bazate pe „meschinărie”, „negativism”, „ostilitate” și „spoturi agresive”²⁷⁰. Cele mai eficiente „spoturi negative” ale republicanilor nu îi vizau neapărat pe candidații democrați, cât pe liderii lor, Hillary și Bill Clinton. Niciunul dintre ei nu a candidat în acel an, însă moștenirea Clinton – în special, planul cvasi-socialist al lui Hillary în privința sistemului de sănătate – îi hăitua pe toți candidații democrați. Alegerile intermediare s-au transformat într-un referendum care viza virajul la stânga al Administrației Clinton și pe cei doi oameni responsabili de acest lucru.

În competițiile locale din țară, republicanii au rulat spoturi TV care foloseau noua tehnologie „slow motion”. De pildă, în imagine apărea un candidat democrat local, pentru ca, apoi, fața lui să se transforme cu in-

cetinitorul în fața lui Bill Clinton. Această găselniță nu făcea altceva decât să le reamintească votanților că toți candidații democrați locali făceau parte din același partid cu președintele Clinton. Acesta a fost unul dintre mesaje „murdare” care au avut un efect devastator asupra candidaților democrați din toată țara. Și mai eficient s-a dovedit a fi arsenalul de spoturi care o vizau pe Hillary și planul ei de sănătate. Consilierul lui Clinton, Sidney Blumenthal, a pus victoria republicanilor, din 1994, în principal pe seama forței pe care au avut-o aceste mesaje anti-Hillary. În cartea sa de memorii, „The Clinton Wars”, el scrie:

„Legea lui Hillary în domeniul sănătății a ajuns în Congres într-o perioadă pervers de periculoasă a mandatului acestuia ... foarte aproape de alegerile pentru Congres ... iar atunci când legea a picat, vina a căzut direct pe familia Clinton ... Confrunțați cu niște adversari extrem de bine finanțați, care dominau publicitatea în media, răspunsul politic al celor doi Clinton a fost slab și nearticulat ... Eșecul reformei sistemului de sănătate a umbrat administrația lui Clinton”.²⁷¹

În vreme ce bătălia media asupra planului de sănătate al lui Hillary devenea tot mai aprigă în vara anului 1994, Partidul din Umbră – sau, cel puțin, anumite grupuri de activiști care vor deveni, ulterior, proeminente în Partidul din Umbră – pune în mișcare prima acțiune coordonată de echilibrare a balanței, prin intermediul grupărilor-paravan care pozau în organizații academice sau de servicii publice, „echidistante”.

În iulie 1994, trei astfel de grupări-paravan au dat publicității studii, la câteva zile distanță unele de altele, care se pretindeau a fi „echidistante”, dar apărau, la unison, planul de sănătate al lui Hillary și insinuuau că publicitatea politică a devenit o amenințare la adresa democrației.²⁷² Primul studiu a fost făcut public pe 18 iulie, de către Citizen Action, organizația lui Ralph Nader, și susținea că grupurile de presiune din domeniul sănătății și al asigurărilor au cheltuit 26 de milioane de dolari, între ianuarie 1993 și mai 1994, pentru discreditarea planului de sănătate al lui Hillary. „Grupurile de presiune din sănătate și-au concentrat fondurile pe împiedicarea, întârzierea, slăbirea și, de altfel, sabotarea unei reforme ample”, s-a plâns directorul

Pe 23 iulie, adică o săptămână mai târziu, organizația Center for Public Integrity a dat publicității un studiu care susținea că grupurile de presiune au cheltuit 100 de milioane de dolari, în decurs de 18 luni, în încercarea de a influența, într-un fel sau altul, dezbaterile din jurul planului de sănătate al lui Hillary. Fondurile pentru realizarea acestui studiu au fost oferite de sindicatul bugetar AFSCME – American Federation of State, County and Municipal Employers – condusă de radicalul Gerald McEntee.²⁷⁴ Două zile mai târziu, Annenberg Public Policy Center (n. trad., Centrul de Politici Publice Annenberg), organizație care funcționează în cadrul Universității Pennsylvania și care a fost înființată chiar în acel an, a dat publicității un al treilea studiu, care stabilea că peste 50 de milioane de dolari au fost cheltuite fie pentru promovarea, fie pentru defăimarea planului de sănătate al lui Hillary. „Asistăm la cea mai amplă și mai susținută campanie de dirijare a unei decizii de politici publice”, a declarat Kathleen Hall Jamieson, reprezentantă a Centrului Annenberg.²⁷⁵ Studiul Annenberg a fost finanțat de către Fundația Robert Wood Johnson, despre care vom spune mai multe imediat.²⁷⁶

Furia și frustrarea răzbăteau din rândurile acestor studii „echidistante”. Vreme de luni bune, principalele televiziuni au vorbit despre planul de sănătate al lui Hillary în jurnalele de știri, în dezbateri și în emisiuni de interes public, oferindu-i o reclamă gratuită colosală. Democrații s-au bazat extrem de mult pe acest tip de ajutor voluntar, oferit de simpatizanții lor din televiziuni. Au fost furioși să descopere că o companie privată de asigurări de sănătate le poate da peste cap toată munca printr-o singură campanie, care a costat 14 milioane de dolari. Serialul „Harry and Louise” îi informa pe votanții americani, prin parodii simple, că planul guvernului este să-i priveze de multe drepturi importante, cum ar fi dreptul de a-și alege singuri doctorul.

Prin cumpărarea propriilor timpi de antenă și prin concentrarea mesajului direct pe oamenii obișnuiți, adversarii lui Hillary au demonstrat că pot contracara influența producătorilor de televiziune. Trebuia făcut ceva.

Intră în scenă George Soros. La doar trei săptămâni după alegerile pentru Congres, Soros a vorbit în fața unei adunări de 200 de oameni,

majoritatea doctori, la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Columbia.²⁷⁷ Aparent, discursul său a fost apolitic. A vorbit, în principal, despre noua sa inițiativă, pe care urma să o lanseze, numită Project on Death in America. În stilul caracteristic lui Soros, acest proiect avea două obiective: unul declarat și altul ascuns.

Obiectivul declarat era să-i ajute pe bătrâni și pe bolnavii în stare terminală să aibă o moarte cât mai liniștită, oferindu-le cazare în aziluri, soluții de atenuare a durerii și alte tratamente paliative care nu îi vindecau, ci doar îi ajutau să se destindă, să se simtă mai bine și să accepte inevitabilul. Scopul era acela de a economisi bugetul sănătății – mai ales prin refuzul de le a acorda tratamente costisitoare celor considerați nevindecabili sau celor a căror viață nu se aprecia că merită salvată, dintr-un motiv sau altul. Potrivit proiectului lui Soros, mulți oameni grav bolnavi ar fi primit tratamente paliative, mult mai ieftine, în locul tratamentelor adevărate. Iată cum a explicat Soros:

„Ne putem permite să îi îngrijim așa cum se cuvine pe cei aflați pe patul de moarte? În prezent, în Statele Unite, sunt 2.2 milioane de muribunzi anual. Creșterea incidenței cazurilor de cancer și SIDA, dar și îmbătrânirea generației „baby-boomer” (n. trad., generație născută după Al Doilea Război Mondial, când s-a înregistrat o creștere a natalității) vor face ca acest număr să crească mai repede decât rata natalității ... Există teama că moartea celor vârstnici va ruina vistieria națională ... dar intervențiile agresive, de prelungire a vieții, care, de multe ori, sunt împotriva voinței pacientului, sunt mult mai costisitoare decât o îngrijire adecvată a muribunzilor.”²⁷⁸

Proiectul lui Hillary Clinton de reformă în domeniul sănătății cuprindea un plan similar de raționalizare a tratamentelor pentru vârstnici.²⁷⁹ Impresia generală – și bine întemeiată – a fost că planul lui Hillary va reduce, mai degrabă, numărul tratamentelor accesibile populației și a făcut, cu siguranță, ca acest proiect să fie respins de către public. Din această perspectivă, proiectul lui Soros, Death on America, poate fi văzut ca un efort de culise pentru salvarea unui punct esențial din planul lui Hillary. Pe parcursul ur-

mătorilor zece ani, Institutul pentru o Societate Deschisă și Fundația Robert Wood Johnson – cea care a finanțat studiul Centrului Annenberg – au băgat 200 de milioane de dolari în proiectul *Death in America*.

Discursul lui Soros la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Columbia a arătat foarte clar că susține viziunea lui Hillary în privința raționalizării tratamentelor. Fără îndoială că împărtășea și îngrijorarea lui Sidney Blumenthal cu privire la ușurința cu care reușiseră adversarii lui Hillary să-i distrugă proiectul pe sănătate prin reclamă televizată. Poate de aceea a hotărât să-și încheie intervenția printr-o schimbare aparent ciudată a temei discursului. Soros a anunțat publicul că intenționează „să facă ceva” în privința „vicierei procesului nostru electoral prin folosirea excesivă a publicității TV”.²⁸⁰

De regulă, este bine să-l iei în serios pe Soros atunci când anunță o nouă inițiativă. Are banii, voința și resursele necesare pentru a-și pune planul în aplicare. Soros a vorbit serios în discursul său de la universitatea Columbia. Nu după mult timp, promisiunea sa de limitare a „folosirii publicității TV” în alegerile din SUA s-a și îndeplinit. Iar datorită acestui efort, Partidul din Umbră, așa cum îl știm astăzi, intrat în plină forță în viața publică.

La doar opt luni după discursul lui Soros, Senatorul republican John McCain și senatorul democrat Russ Feingold și-au unit forțele pentru a propune o rezoluție de tip „sense of the Senate” (n. trad., rezoluție adoptată în Congresul american – sau doar în Senat ori Camera Reprezentanților – care conține, de regulă, opinia formală a respectivei camere pe teme de interes național. Nu are valoare de lege). Rezoluția pleda pentru „o reformă legislativă generală în privința finanțării campaniilor electorale”.²⁸¹ Astfel, cei doi au pus în mișcare puternica mașinărie care va duce, în cele din urmă, la Legea McCain-Feingold, din 27 martie 2002.

Încă de la început, legea McCain-Feingold a fost un cal troian politic. Scopul său inițial nu era același cu cel actual. Scopul inițial era să curețe scena politică prin reglementarea strictă a sumelor pe care partidele politice și candidații le puteau primi sub formă de donații. Scopul actual, ca să folosim cuvintele lui Soros, era să limiteze „folosirea publicității

TV” în politica americană. „Publicitatea TV este înșelătoare: pe de o parte, înlocuiește mesajele oneste cu frânturi de discurs negative, care induc în eroare, și, pe de altă parte, este plătită din banii donatorilor (a se citi: grupuri de presiune), a scris Soros, în cartea sa „Open Society: Reforming Global Capitalism”, apărută în anul 2000²⁸².

Orice dubii legate de intențiile legii McCain-Feingold au fost spulberate de rezultatele concrete ale actului normativ. După cum vom vedea, limitele de cheltuieli impuse de legea McCain-Feingold au fost încălcate la scară largă, de multe ori chiar de către politicienii care le-au susținut cel mai asiduu. În loc să limiteze sumele de bani primite de partidele politice, legea McCain-Fiendolg a provocat o creștere record a contribuțiilor politice. Această creștere i-a făcut pe principalii susținători ai „reformei finanțării electorale”, infiltrați în multele și tot mai numeroasele organizații-paravan ale lui Soros, să ridice din umeri.

Efectual real al legii McCain-Feingold a fost acela de a regla discursul politic, mai degrabă decât finanțele. Și încă cum. Legea le interzice organizațiilor private – asociații, corporații și ONG-uri – să facă reclamă, pozitivă sau negativă, unui candidat, pe posturile de radio sau TV, cu 60 de zile înainte de alegerile generale și cu 30 de zile înainte de alegerile primare. Doar partidele politice pot face „lobby formal” pentru sau împotriva unui candidat în timpul perioadei de prohibiție. Legea face, totuși, o excepție pentru posturile importante de televiziune și radio (simpatizante ale democraților). Spre deosebire de cetățenii de rând, marile posturi TV și radio pot spune ce vor despre orice candidat în jurnale de știri și în dezbateri, în timpul perioadei prohibite de 60, respectiv 30 de zile. Astfel, legea oferă câtorva organizații media echivalentul unui monopol guvernamental impus asupra discursului politic în timpul campaniei electorale.

Mulți au crezut că legea McCain-Fengold va pica la Curtea Supremă. Dar s-a dovedit că s-au înșelat. Printr-o schemă care a uluit ONG-urile pentru libertăți civile, Curtea Supremă a aprobat legea McCain-Feingold pe 10 decembrie 2003, la diferență de un vot.²⁸³ Judecătorul Antonin Scalia, care s-a opus legii, a scris:

„Cine și-ar fi putut imagina că aceeași Curte care, în ultimii patru ani, a dezaprobat categoric restricțiile impuse unor forme de expresie triviale, precum pornografia infantilă, publicitatea la tutun, difuzarea interceptărilor ilegale și conținutul sexual explicit din programele TV, va privi cu ochi buni o lege care lovește în esența primului amendament: dreptul de a critica guvernul?”²⁸⁴

În varianta sa originală, legea McCain-Feingold reglementa discursul politic doar pe posturile TV și radio. Internetul rămânea liber pentru moment. Judecătorul districtual Collen Kollar-Kotelly a eliminat această lacună pe 18 septembrie 2004 când a cerut Comisiei Electorale Federale să extindă aplicabilitatea legii și asupra internetului. Inspectorii Comisiei au fost conștiincioși – au creat reguli și regulamente de control al discursului politic pe internet, inclusiv pe blogurile personale. Inspectorul Bradley Smith s-a împotrivit, avertizând că „este pusă în pericol activitatea cea mai de bază de pe Internet”.

Comisia Electorală Federală a numit șase inspectori pentru această misiune: trei democrați și trei republicani. Cei trei republicani, printre care și Smith, au vrut să facă apel la decizia judecătorului Kollar-Kottely de cenzurare a internetului, în condițiile în care Comisia avea dreptul să facă asta. Cei trei democrați s-au împotrivit acestei inițiative, însă. Ca atare, Comisia Electorală Federală a continuat cu planul de reglementare a internetului. Într-un interviu acordat CNET.com, Smith a avertizat că, în aceste condiții, Comisia poate reglementa, practic „pe oricine decide să pună un link pe website-ul personal, pe oricine își face un blog, pe oricine trimite email-uri colective sau face orice altă activitate pe internet”. Ceea ce propuneau, de fapt, colegii lui Smith era să se calculeze valoarea în numerar a activității bloggerilor în favoarea unui partid sau a unui candidat iar, apoi, să se reglementeze această activitate asemenea contribuțiilor în natură. Neraportarea articolelor politice era considerată infracțiune.

„Un link către website-ul unui candidat e o problemă? Dacă cineva face trimitere, de pe website-ul personal, la website-ul politician-

nului preferat, se consideră contribuție? ... Cum le evaluăm? Ca onorarii de design sau ce? În anii '90, Comisia Electorală Federală a dat un aviz consultativ, potrivit căruia, dacă deții un computer, trebuie să calculezi ce procent din activitatea pe acel calculator și cât curent electric a folosit acel computer pentru lobby politic. Pare absurd, dar ... aceasta este direcția spre care vrea judecătorul Kollar-Kotelly să ne îndreptăm.”²⁸⁵

A urmat un val de indignare din partea bloggerilor. „Voi continua să pun link-uri către website-urile de campanie după bunul plac ... Dacă mă bagă la închisoare pentru acest lucru, asta e”, a declarat bloggerul Roger L. Simon. La rândul său, bloggerul Tom Smith a declarat: „Ne vor împiedica să mai scriem atunci când ne vor smulge degetele reci, fără viață, de pe taste”. Comisia Electorală Federală a cedat în fața presiunii publice, și-a retras propunerea și a venit cu o directivă care părea să-i excepteze pe bloggери de la dispozițiile legale.²⁸⁶ Totuși, profesorul UCLA, Eugene Volokh, avertizează că dispozițiile sunt complicate și echivoce. Mai mult, o eventuală decizie judecătorească le poate anula.²⁸⁷

Acestea sunt implicațiile nefaste ale legii McCain-Feingold. Întrebarea care se pune este cum a reușit o lege atât de ne-democratică să prindă contur și să treacă de Congresul american din capul locului? Ei bine, aici intervine George Soros cu al lui Partid din Umbră.

Partidul din Umbră a ieșit din butoiul de corupție cunoscut sub numele de scandalul Pewgate. Cei mai mulți americani nu au auzit niciodată de Pewgate și, cu toate acestea, toți pătimesc de pe urma lui.

Ryan Sager, jurnalist la New York Post, a dezvăluit cazul Pewgate, pe 17 martie 2005. Potrivit informațiilor publicate în ziar, legea McCain-Feingold – cunoscută oficial sub numele Bi-Partisan Campaign Reform Act (n. trad., Actul Bipartid de Reformă a Campaniilor Electorale) – a trecut de Congres în mod ilegal. Sager a scris că, începând cu 1994, sau poate chiar mai devreme, un grup de fundații a început să finanțeze „experți” și organizații-paravan cu scopul de a convinge Congresul că milioane de americani vor „o reformă a finanțării campaniilor electorale – ceea ce nu era adevărat.”²⁸⁸

Potrivit informațiilor publicate de Sager, un fost angajat al Pew Charitable Trusts (n. trad., Fondurile Caritabile Pew), pe nume Sean P. Treglia, a susținut că el fost cel care a pus la cale acest plan. Treglia s-a lăudat cu această realizare în timpul unei conferințe înregistrate, din martie 2004, care a avut loc la Annenberg School for Communication (n. trad., Facultatea de Comunicare Annenberg), instituție condusă de un fost oficial al administrației Clinton și finanțată de Institutul lui Soros pentru o Societate Deschisă, din cadrul Universității Columbia. Treglia lucra la Annenberg din septembrie 2003, având funcția de „consilier principal pe inițiative democratice”. Din această poziție, îi instruia pe jurnaliști să scrie despre subiecte de finanțare electorale. Pe 12 martie 2004, Treglia a ținut un discurs cu tema „Filantropie și activități non-profit după 9/11”, în fața unui public prietenos, format din jurnaliști, academicieni și ați experți. Reporterul Ryan Sager a reușit să obțină o înregistrare video a acestui discurs.

„Vă voi povesti un lucru pe care nu l-am mai spus nimănui. Acum că au trecut câteva luni de la povestea Pew și avem o reformă a finanțării electorale, vă pot spune acest lucru”. Potrivit lui Treglia, partizanii „reformei finanțării electorale” s-au lovit de o problemă – americanii nu voiau „reforma” propusă de ei. Mișcarea „își pierduse legitimitatea la Washington pentru că nu exista un bloc electoral care să sancționeze Congresul în cazul în care ar fi votat împotriva reformei”, a explicat Treglia. Așa că s-a gândit la un plan.

Întrucât „reformiștii” nu aveau un bloc electoral, trebuie creat unul – sau, mai degrabă, trebuia creată iluzia că există un astfel de bloc. În acest sens, s-au folosit de banii fundațiilor pentru a plăti „experți” și organizații-paravan din toată țara, care să vorbească în gura mare despre „reforma finanțării electorale”. Unele dintre organizațiile-paravan au fost create de la zero. În alte cazuri, ONG-uri deja existente au fost plătite cu bani frumoși pentru a se alătura taberei reformiștilor. Ametește de banii primiți de la fundații, aceste organizații-paravan s-au bătut cu pumnul în piept pentru „reformarea finanțării electorale”, punând în scenă un spectacol impresionant pentru un public mic, de 100 de senatori și 435 de membri ai Congresului. „Publicul-țintă al acestei acțiuni au fost 535 de oameni din Washington. Planul era acela de a crea impresia că se pregătește o mișcare de masă – că

oriunde s-ar fi uitat, în instituții academice, în mediul de afaceri, în grupurile religioase sau etnice, peste tot, oamenii vorbesc despre reformă”, a scris Treglia.²⁸⁹

Potrivit informațiilor publicate în New York Post, între 1994 și 2004, Pew Charitable Trusts și aliații au cheltuit 140 de milioane de dolari pentru a promova „reforma” finanțării campaniilor electorale. 88% din acești bani – adică 123 de milioane de dolari – proveneau de la următoarele opt fundații:

Pew Charitable Trusts – 40.1 milioane de dolari

Bill Moyers' Schumann Center for Media and Democracy – 17.6 milioane de dolari

Carnegie Corporation of New York – 14.1 milioane de dolari

Joyce Foundation – 13.5 milioane de dolari

George Soros' Open Society Institute – 12.6 milioane de dolari

Jerome Kohlberg Trust – 11.3 milioane de dolari

Ford Foundation – 8.8 milioane de dolari

John D. and Catherine T. MacArthur Foundation – 5.2 milioane de dolari

Total – 123.2 milioane de dolari

Sursa: The New York Post²⁹⁰

Printre beneficiarii de seamă ai fondurilor din scandalul Pewgate se numără organizații care pretind că sunt „câini de pază” ai conduitei guvernamentale. Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros a donat 1.7 milioane de dolari către organizația Center for Public Integrity, 1.3 milioane către organizația Public Campaign, 650.000 de dolari către Alliance for Better Campaigns, 625.000 de dolari către organizația Common Cause, 300.000 de dolari către organizația Democracy 21, 275.000 de dolari către Public Citizen și 75.000 de dolari către Center for Responsive Politics.²⁹¹ Dar și alte fundații implicate în Pewgate au făcut donații către acești auto-proclamați „câini de pază”. Mai mult decât atât, un procent semnificativ din banii care s-au învârtit în scandalul Pewgate au mers către instituții academice cum ar

fi Centrele Annenberg din cadrul Universității Pennsylvania și al Universității California, dar și către Centrul pentru Justiție William J. Brennan din cadrul Universității New York. Doar Institutul pentru o Societate Deschisă a donat 3.3 milioane de dolari Centrului Brennan, în perioada 1999-2003.

O parte din fondurile Pewgate au fost folosite pentru cumpărarea de spațiu în media. Potrivit lui Sager, Carnegie Corporation a plătit 132.000 de dolari revistei *American Prospect* pentru a publica o ediție specială de promovare a reformei finanțării campaniilor. Postul public de radio a cheltuit peste 860.000 de dolari din fondurile Pewgate pe emisiuni care evidențiau rolul banilor în politică.²⁹² Vedeta PBS Bill Moyers a dus manipularea media la rangul de artă în demersul său de a susține cauza Pewgate. În calitate de președinte al Centrului Shumann pentru Media și Democrație, funcție pe care o deținea din 1990, Moyers însuși s-a clasat pe locul doi în topul finanțatorilor Pewgate. Pe de altă parte, pentru că era jurnalist, Moyers a și primit fonduri Pewgate și a promovat, totodată, organizațiile-paravan finanțate de fundațiile Pewgate.

Prin intermediul companiei sale, Public Affairs Television, Moyers realizează documentare pentru emisiuni ale PBS, cum ar fi *Frontline*. Pentru activitatea sa de agent al Pewgate, relațiile speciale ale lui Moyers cu PBS s-au dovedit a fi o platformă excelentă pentru transmiterea mesajului de susținere a reformei finanțării electorale. Deontologia jurnalistică a făcut un pas în spate în favoarea cauzei politice. În iunie 1999, într-o ediție specială la postul PBS, cu titlul „Libertatea de exprimare, la vânzare”, Moyers i-a intervievat pe trei dintre susținătorii reformei finanțării campaniilor – Bert Neuborne, de la Centrul Brennan, Charles Lewis, de la Centrul pentru Integritate Publică, și Bob Hall, de la organizația Democracy South –

fără a dezvălui că toate cele trei organizații erau finanțate de Centrul Schumann, deținut de Moyers însuși.²⁹³ Până la acel moment, Moyers realizase opt ore de programe, în care promova reforma finanțării campaniilor electorale.

O parte din banii circulați în Pewgate au ajuns în buzunarele politicianilor, în special la senatorul de Arizona John McCain, co-autorul republican al legii McCain-Feingold. Organizația Reform Institute for Campaign

and Election Issues (n. trad., Institutul de Reformă a Campaniilor și Alegerilor), deținut de McCain, a primit donații considerabile din partea mai multor fundații implicate în Pewgate, inclusiv de la Corporația Carnegie din New York, de la Jerome Kohlberg, Jr. Revocable Trust și de la Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros. Institutul lui McCain a primit finanțare și din surse ultra-stângiste precum Fundația Tides, Fondul Proteus, Echosphere și Educational Foundation of America. Website-ul Institutului dezvăluie, într-adevăr, că majoritatea donațiilor mai mari de 50.000 de dolari provin de la fundații de stânga.²⁹⁴

Tentaculele Pewgate au ajuns până în Curtea Supremă a Statelor Unite. Multe dintre argumentele legale, pe care curtea și-a bazat decizia luată pe 10 decembrie 2003, de a susține legea McCain-Feingold, au provenit din date scornite de Centrul Brennan, din cadrul Universității New York, fondat de Soros. „Aproape jumătate din notele de subsol invocate de Curtea Supremă în susținerea legii McCain-Feingold sunt studii finanțate de Pew Charitable Trusts”, s-a lăudat Treglia, în discursul său înregistrat.²⁹⁵

După cum am arătat mai sus, Centrul Brennan a primit peste 3.3 milioane de dolari de la Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros. A primit, de asemenea, 1.4 milioane de dolari de la Carnegie Corporation, 1 milion de dolari de la Fundația Ford și 600.000 de dolari de la Pew Charitable Trusts. Pe parcursul celor trei ani de bătălie legală asupra legii McCain-Feingold în Curtea Supremă, susținătorii legii și-au bazat o mare parte din apărare pe cercetarea furnizată de Centrul Brennan – cercetare care s-a dovedit că a fost „falsificată în mod deliberat”, după cum s-a exprimat editorul David Tell, de la publicația Weekly Standard.²⁹⁶

Cercetarea falsificată încerca să justifice reglementările actului McCain-Feingold în privința publicității politice – aspect pe care patru din cinci judecători ai Curții Supreme l-au repudiat, considerând că este o violare a dreptului la liberă exprimare. Era vorba de așa-numitul amendament Snowe-Jeffords – aflat, astăzi, în vigoare – care le interzice corporațiilor, asociațiilor și ONG-urilor să folosească fonduri politice nereglementate pentru a cumpăra spațiu publicitar pe radio sau TV cu 30 de zile înainte de alegerile primare și cu 60 de zile înainte de alegerile generale.

În timpul dezbaterilor din Curtea Supremă, analiștii Centrului Brennan au susținut că amendamentul Snowe-Jeffords nu va pune restricții nejustificate pe discursul politic legitim, ci va viza doar „publicitatea înșelătoare”. Este vorba de acel tip de publicitate care încearcă să-i convingă de privitori să voteze cu un anumit candidat fără să folosească vreunul dintre cuvintele magice: „Votați cu Joe Schmo!” sau „Votați împotriva lui John Schmo!”. Un spot care folosește cuvintele magice face „lobby formal”. Potrivit legii, spoturile care fac „lobby formal” se cumpără cu „bani gri” – mai precis cu fonduri politice, care se raportează Comisiei Electorale Federale și intră sub incidența reglementărilor și limitelor impuse de Comisie.

Agenții politici care au strâns sume mari de bani nereglementați – adică fonduri care nu sunt raportate Comisiei Electorale și nu fac subiectul limitelor impuse de Comisie – intră într-un impas. Nu pot folosi bani nereglementați pentru a cumpăra spoturi de „lobby formal”. Așa că se folosesc de planul B. Cumpără spațiu publicitar și fac spoturi în care evită „cuvintele magice”, dar în care perorează pe subiecte politice în așa fel încât îi încurajează pe oameni să voteze într-o anumită direcție.

Analiștii cataloghează aceste spoturi drept „publicitate înșelătoare”. Bunul-simț pare să dicteze că „publicitatea înșelătoare” are la fel de multă legitimitate ca orice fel de publicitate politică și are dreptul la aceeași protecție, oferită de Primul Amendament. Lobby-ul neîncetat al apărătorilor „interesului public”, finanțati de Pewgate, a reușit, însă, să convingă mulți juriști și jurnaliști că „publicitatea înșelătoare” este un lucru abominabil în sine. Pornind de la premisa că această publicitate este nocivă și, prin urmare, nu merită protecția Primului Amendament, Centrul Brennan a început să lucreze pentru a demonstra, prin intermediul cercetării „științifice”, că amendamentul Snowe-Jeffords nu va afecta decât un număr mic de spoturi publicitare „adevărate” sau „legitime”, însă va bloca masiv difuzarea spoturilor cu „publicitate înșelătoare”.

Jurnalistul David Tell a analizat cercetarea realizată de Centrul Brennan într-un articol apărut pe 26 mai 2003, în publicația Weekly Standard. Printre alte aspecte revoltătoare, Tell a dezvăluit și faptul că Jonathan Krasno, politolog în cadrul Centrului Brennan, a recunoscut clar, în scri-

soarea către Pew Charitable Trusts, prin care solicita finanțarea studiului, că scopul cercetării în cauză este unul politic, nu științific, și a precizat că studiul va fi distrus în cazul în care nu va duce la rezultatele dorite. Tell a scris că documentul lui Krasno, intitulat „Despre lobby: Cum construim argumentele pentru reformă», din 19 februarie 1999, arăta că «scopul cercetării nu este acela de a oferi informație, de dragul informației, ci de a impulsiona o campanie susținută, complexă, de propulsare a reformei finanțării campaniilor». Pentru că nu avea de gând să facă o cercetare academică serioasă, Centrul Brennan s-a angajat să-și înăbușe studiul în fașă, înainte de a-l publica, dacă cifrele nu vor ieși așa cum trebuie. «Vom trece în faza a doua a studiului, doar dacă vom considera că datele adunate sunt suficient de puternice pentru a impulsiona proiectul reformei.»²⁹⁷

Tell a susținut că cercetătorii Centrului Brennan „au falsificat în mod deliberat” rezultatele, prin măsluirea, răstălmăcirea, modificarea și manipularea sistematică a datelor pentru a fi în acord cu nevoile lor. De exemplu, datele brute arătau că, din totalul spoturilor publicitare pe care legea McCain-Feingold le-ar bloca, 38.5-40% ar fi spoturi legitime. În raportul final, însă, procentul a scăzut până la 7%.

Apărătorii Centrului Brennan susțin că inadverențele din cercetare au fost evidențiate și corectate înainte de a putea influența în vreun fel decizia Curții în cazul legii McCain-Feingold. E posibil să fie așa, dar este clar că agenda politică a cercetătorilor a influențat rezultatele studiului. Mai mult decât atât, mass media nu a relatat mare lucru despre conduita scandalosă a Centrului Brennan, iar reputația academică, pe care Centrul a pus-o în slujba mișcării pentru reforma finanțării electorale, a contribuit din plin la adoptarea legii McCain-Feingold.

Este greu de crezut că o operațiune atât de vastă și complexă, cum a fost Pewgate, putea să reușească fără un lider puternic în frunte. George Soros ar fi de acord, fără îndoială, cu acest enunț. În mai multe ocazii, el a scris cu vână despre importanța autorității. De pildă, după ce Mihail Gorbaciov a demisionat din funcția de președinte al muribundeii Uniuni Sovietice, Soros l-a desființat pentru eșecul de a-și impune autoritatea. În cartea sa, „Underwriting Democracy” (1991), Soros a scris:

„Gorbaciov credea cu naivitate în democrație: lasă-i pe oameni să ia singuri deciziile și vor lua deciziile corecte. Dar afacerile nu se fac prin consens. În fiecare organizație, trebuie să existe un sistem bine definit de comandă. În lipsa unor companii autonome, trebuie să existe, de asemenea, o rețea de comandă a economiei, în ansamblu. Dacă economia trebuie restructurată, cineva trebuie să preia frâiele acestei restructurări. Nu a existat nicio inițiativă de numire a unei autorități pentru acest scop”.²⁹⁶

Potrivit lui Soros, „cineva trebuie să fie la butonul de comandă” și trebuie să existe „o rețea bine definită de comandă”. Doar așa, un lider poate coordona mai multe organizații care conlucrează pentru un scop comun. Având în vedere părerile ferme ale lui Soros pe acest subiect, este probabil ca el să nu fi vrut să colaboreze cu alte fundații din cazul Pewgate, fără să aibă convingerea că efortul este bine coordonat și bine organizat. Soros nu ar fi investit bani și timp într-o operațiune despre care credea că nu este bine coordonată, că nu are lider și că merge în derivă. Atunci cine era liderul?

După cum am văzut deja, agentul Pew, Sean Treglia, își arogă această calitate. Treglia se laudă că a condus campania din poziția pe care o are în Pew Charitable Trusts. Ne îndoiim, însă, că ar fi așa. Treglia a fost și rămâne la baza piramidei, poziție care se explică prin faptul că are gura mare. Singura persoană din Pew, care ar fi putut să conducă o mișcare de amploare națională, cu implicarea a cel puțin opt dintre fundațiile importante și cu cheltuieli de aproximativ 140 de milioane de dolari, în decurs de 10 ani, ar fi putut fi șefa lui Treglia, Rebecca W. Rimel, care a devenit președinte și CEO al Pew Charitable Trusts în 1994.

Până și Rimel părea, însă, o variantă slabă pentru a conduce operațiunea Pewgate. Fostă asistentă medicală, care a ajuns, ulterior, profesor asistent de neurochirurgie, Rimel s-a specializat în problematica sistemului de sănătate la Pew. Este, mai degrabă, o adeptă a birocrăției decât a antreprenoriatului. Se auto-proclamă drept „feministă militantă” și se opune, cu argumente filozofice, unui management autoritar, ierarhizat. „Majoritatea celorlalte organizații au o structură piramidală, pe când noi funcționăm după

o structură pe orizontală”, a declarat Rebecca W. Rimel, în anul 2000, pentru revista feministă IRIS.²⁹⁹

Al doilea cel mai important finanțator al operațiunii Pewgate a fost Schumann Center for Media Democracy, condus, începând cu 1990, de jurnalistul PBS Bill Moyers. Este posibil ca Moyers să fi fost, de fapt, creierul operațiunii? Probabil că nu. Moyers este jurnalist ca formare și experiență. Ca și în cazul lui Rimel, nimic din activitatea sa profesională nu sugerează că ar avea abilitățile de lider sau tupeul antreprenorial de a coordona un proiect de o asemenea amploare, complexitate și îndrăzneală uluitoare cum a fost Pewgate. E drept, însă, că are o relație apropiată și veche cu un alt lider de fundație, ale cărui abilități corespund descrierii de mai sus: George Soros. Moyers a fost membru în consiliul de administrație al Institutului pentru o Societate Deschisă și este un aliat apropiat al lui Soros. Pe măsură ce planul Pewgate a ieșit la iveală, a devenit din ce în ce mai clar că Soros a jucat un rol mult mai important în operațiune decât ar putea să sugereze modesta sa contribuție de 12.6 milioane de dolari.

În noiembrie 2000, Soros a anunțat că a elaborat un master plan pentru salvarea lumii. Anunțul a fost făcut într-un epilog scurt al cărții sale „Open Society: Reforming Global Capitalism”. Dar, Soros a spus că nu poate să divulge acest plan. Trebuie să rămână secret o perioadă. Dacă l-ar dezvălui, a sugerat el, ar fi ca și cum și-ar devoala intențiile înaintea unei operațiuni importante pe bursă, acolo unde, dacă îți arăți cărțile, pierzi jocul. Cu toate acestea, Soros nu s-a putut abține să nu-i stârnească pe cititori și a dat un mic indiciu. „Știu clar care este misiunea rețelei mele de fundații. Nu o voi spune cu subiect și predicat pentru că ar interfera cu flexibilitatea mea de a o pune în practică – se poate face, aici, o paralelă cu subiectul antepunonțărilor din perioada în care eram implicat activ în tranzacții financiare – dar o pot formula în termeni generali: *dezvoltarea componentei de societate civilă a Open Society Alliance* (n. trad., Alianța pentru o Societate Deschisă)”. (subliniere adăugată)³⁰⁰

Ce fel de indiciu era acesta? Cum intenționa Soros să salveze lumea prin „dezvoltarea componentei de societate civilă” a rețelei sale globale? Soros folosea limbajul ONG-ist. Pentru oamenii de rând, cuvintele sale

erau un nonsens. Însă, pentru activiștii globali, implicați în „comunitatea” internațională a „organizațiilor non-guvernamentale” (ONG), afiliate Națiunilor Unite, termenul „societate civilă” este familiar și la modă. În sensul său literal, termenul „societate civilă” se referă la acele elemente, independente de ocârmuire, necesare pentru o societate corectă și omenoasă. La un nivel mai profund, termenul se referă la fantezia ciudată a comunității ONG-urilor, care se văd a fi conștiința lumii, care cred că rețeaua de organizații non-profit, afiliate ONU, sunt veritabile bastioane de civilizație, care stau, asemenea unui Fort Apache, la o frontieră barbară, unde rasismul, sexismul, homofobia, teocrația, lăcomia corporațiilor și intoleranța culturală scapă de sub control.

Comparația cu Fort Apache nu este deplasată pentru că intenția evidentă a comunității ONG este de a coloniza și civiliza națiunile ignorante din lume. De multe ori, acest lucru înseamnă confruntarea guvernelor care nu reușesc să se ridice la înălțimea standardelor sale de conduită aprobate de Națiunile Unite. Tragerea la „răspundere” a guvernelor este un aspect foarte important al activității ONG-urilor și multe dintre ele nu se sfiesc să încurajeze o opoziție activă împotriva guvernelor despre care cred că violează normele „justiției sociale” – noul termen leitmotiv al agendei politice de stânga.

În anul 2000, George Soros era încă o figură obscură în Statele Unite. Majoritatea americanilor nu auzise de el, mai ales dacă nu urmăreau știrile financiare. Totuși, în acel an, notorietatea lui Soros a crescut brusc.

În timpul alegerilor din 2000, el a început să cocheteze cu strângerea fondurilor politice prin intermediul „comisiilor 527”. Vom vorbi mai mult despre aceste comisii mai târziu, într-un alt capitol. Deocamdată, vom aminti doar faptul că, timp de mulți ani, o lacună din legea electorală a făcut ca astfel de comisii să fie utile în strângerea fondurilor politice cu mult peste limitele legale, iar reforma McCain-Feingold nu a făcut nimic pentru a schimba această situație.

În timpul alegerilor din 2000, Soros a organizat o echipă de finanțatori democrați bogați pentru a-l ajuta să promoveze două dintre temele sale preferate – controlul armelor și legalizarea marijuanei. A strâns banii prin intermediul comisiilor 527. Una dintre aceste comisii era o orga-

nizație care milita pentru interzicerea armelor, numită The Campaign for a Progressive Future. Aceasta urmărea să neutralizeze influența Asociației Naționale a Armelor luându-i în vizor pe candidații pe care Asociația îi susținea. Tot această organizație a finanțat spoturi publicitare și campanii publicitare prin corespondență de sprijinire a inițiativelor legislative statale în favoarea verificărilor de fond în cadrul expozițiilor de arme.

Democrații abandonaseră tema controlului armelor la momentul la care candidatul lor, Al Gore, aflase că 40% din familiile de sindicaliști dețineau arme. Dar Soros nu era vreun democrat ordonat de partid. El a alimentat, personal, gruparea The Campaign for a Progressive Future cu 500.000 de dolari.³⁰¹ De asemenea, în timpul alegerilor din anul 2000, Soros și asociații săi au pompat bani în acțiuni pro-marijuana, care s-au văzut în voturile exprimate în acel an în diferite state.³⁰²

Tot în timpul alegerilor din 2000 Soros a făcut cea mai spectaculoasă mișcare pentru a obține sprijin pentru Legea McCain-Feingold. A finanțat așa-numitele „Shadows Conventions” (n.trad., „Convenții din Umbră”). Organizate de scriitoarea, jurnalista și vedeta Arianna Huffington, Convențiile din Umbră erau evenimente contra-culturale, care le ofereau adversarilor radicali (majoritatea de stânga) ai sistemului electoral mainstream, posibilitatea de a fi în centrul atenției.

În încercarea de a-i ține pe jurnaliști departe de convențiile naționale ale partidelor, Huffington organiza Convențiile din Umbră în același timp și în aceleași orașe în care le organizau republicanii și democrații, respectiv în Philadelphia și Los Angeles. Huffington era nou-venită în tabăra stângii. Până la momentul la care soțul ei a pierdut șansa de a candida din partea republicanilor pentru un loc de senator de California, ea era o figură conservatoare importantă, care îl idolatriza pe Newt Gingrich cu o înflăcărare de sectant, ceea ce provoca râsete înfundate printre cunoscători. În cadrul Convențiilor din Umbră, noua Arianna le-a declarat jurnaliștilor: „M-am radicalizat”.³⁰³

Unii jurnaliști mergeau la Convențiile din Umbră ca să se distreze. Dar sarabanda acestor convenții a sprijinit o agendă radicală serioasă, pe care, evident, Soros o susținea. Convențiile din Umbră promovau ideea

că nici democrații, nici republicanii nu reprezintă interesele americanilor. America avea nevoie de o a treia forță pentru a ieși din impas. Printre subiectele evidențiate în cadrul Convențiilor din Umbră se aflau grupurile de interese speciale, legalizarea marijuanei, dominația corporațiilor asupra societății americane și presupusa concentrare a averilor. Majoritatea vorbitorilor și a delegaților din cadrul Convențiilor din Umbră urmau o direcție de extremă stânga. Ideile lor rezonau cu lozincile „Free Mumia”, care se scanda periodic din sală, și cu acuzațiile incendiare ale lui Jesse Jackson cum că republicanii ar fi rasiști. Comedianul activist Al Franken asigura partea de distracție.

În ciuda multitudinii de subiecte abordate, ambele Convenții din Umbră aveau o temă clară, dominantă, și anume reforma finanțării campaniilor electorale. Principalul vorbitor în cadrul convenției din Los Angeles a fost senatorul Feingold, iar principalul vorbitor al convenției din Philadelphia a fost senatorul McCain.

Amândoi au vorbit despre o nevoie stringentă de adoptare a legii care urma să devină Legea McCain-Feingold. „Mă aflu în Los Angeles, în calitate de delegat al Partidului Democrat, cu un scop și mă bucură eforturile pe care partidul meu le face pentru a câștiga alegerile din această toamnă. Dar, vă mărturisesc, prieteni, că, ieri, în timp ce veneam spre L.A., am avut un sentiment de dezamăgire legat de ceea ce se întâmplă cu convențiile noastre, cu guvernul nostru și cu democrația noastră. Pare că acea convenție, care are loc la de doi pași de acest loc, este doar despre bani și, în special, despre banii corporațiilor. Acesta este motivul pentru care există Convenții din Umbră. Acesta este motivul pentru care cred că au loc proteste de amploare în cadrul ambelor convenții naționale”, a declarat Feingold.³⁰⁴

În realitate, după cum senatorul Feingold știa foarte bine, Convențiile din Umbră nu aveau nicio legătură cu nemulțumirea populară pe tema banilor în politică. Dimpotrivă. Asemenea mișcării de reformare a finanțării campaniilor electorale, și Convențiile din Umbră erau o *manifestare* a banilor în politică. Fără o finanțare din partea Institutului pentru o Societate Deschisă al lui Soros și a altor fundații implicate în Pewgate, Convențiile din Umbră nu ar fi putut să aibă loc și nu ar fi avut loc, la fel cum nici actul

McCain-Feingold nu s-ar fi transformat în lege.

De altfel, la niciunul dintre evenimente nu s-au văzut indicii ale zelului populist de susținere a reformei finanțării campaniilor. Atunci când senatorul John McCain a vorbit în cadrul Convenției din Umbră din Philadelphia, aproape că a fost scos de pe scenă de agitatori furioși că a girat Actul de Relocare Navajo-Hopi, care a alungat multe familii de indieni de pe pământurile lor. În timpul discursului său, s-au auzit scandări de genul „ucigaș de indieni”.³⁰⁵ Ziaristul Matt Labash, care a participat la eveniment, a scris: „În cea de-a doua zi, oamenii din umbră au trecut la treburile mai serioase, adică la reforma finanțării campaniilor. Foarte serioase, de fapt. Atât de serioase încât nimeni nu a vrut, de fapt, să vină, așa că organizatorii au încercuit locurile din spate cu bandă adezivă, forțându-i pe participanți să se așeze în față pentru a nu compromite fotografiile oficiale ale evenimentului”.³⁰⁶

Apatia publică față de reforma finanțării campaniilor, larg răspândită, de altfel, nu a împiedicat adoptarea legii McCain-Feingold ca act normativ general valabil. Legea McCain-Feingold a fost adoptată nu pentru că poporul american a vrut asta, ci pentru că George Soros și aliații săi din Pewgate au vrut asta.

Potrivit Arianei Huffington, printre finanțatorii importanți ai Convențiilor din Umbră s-au numărat Institutul pentru o Societate Deschisă, Fondurile Caritabile Pew, Fundația Carnegie și Fundația Arc.³⁰⁷ Conform revistei Time, cel mai mare finanțator al Convențiilor din Umbră a fost Institutul pentru o Societate Deschisă al lui Soros, care a contribuit cu aproximativ o treime din costurile totale de organizare.³⁰⁸ La acel moment, puțini jurnaliști știau cine este George Soros. Dar editorialistul Robert Novak știa și l-a criticat aspru pe John McCain pentru că a apărut la evenimentul pe care el l-a numit „Convenția Soros”.³⁰⁹

Dacă facem o analiză post-factum, Convențiile din Umbră erau acțiuni simbolice. Ele nu reprezentau vreun partid și nu nominalizau candidați. Dar erau un semnal pentru SUA că o a treia forță a intrat în arena politică. Acea forță era George Soros.

LEGĂTURA

Harold Ickes evită publicitatea. Nu îi plac ziariștii și nu are încredere în ei. Chiar și jurnaliștii care îi simpatizează opiniile de stânga îl consideră evaziv, ostil și necooperant. În timpul campaniei prezidențiale din 2004, Ickes i-a acordat un interviu lui Michael Crowley, jurnalist la New York Magazine. Nefericitul ziarist a pus un reportofon pe masă, între el și Ickes. Potrivit lui Crowley, Ickes s-a uitat la dispozitiv „cu sarcasm” și apoi a spus: „Grozavă jucărioară ai acolo. Doamne!” Această abordare i s-a părut lui Crowley „dezarmant de prietenoasă”. Dar, dintr-odată, vocea lui Ickes a devenit gravă și „ochii săi pătrunzători, întunecați” i-au întâlnit pe cei ai lui Crowley. „De obicei, vorbesc off the record”, a spus Ickes. „Așa că nu are niciun sens să pornești chestia aia de rahat”.³¹⁰

Astăzi, Ickes trebuie să se expună public mai mult decât ar fi acceptat în trecut. Poziția de CEO neoficial al Partidului din Umbră deținut de George Soros l-a adus în prim-planul unei bătălii istorice pentru putere. Acum, indiferent dacă este sau nu sezon electoral, orice mișcare a lui Ickes atrage atenția presei. După ce John Kerry a câștigat competiția din interiorul Partidului Democrat și a fost desemnat candidat al partidului la alegerile prezidențiale din 2004, strategul democrat Howard Wolfson a sugerat că, exceptând oamenii din campania oficială a lui Kerry, Ickes „este, astăzi, cel mai important om din Partidul Democrat”.³¹¹ Întrucât Kerry a ieșit din peisaj, Wolfson poate repeta, astăzi, această afirmație necondiționat și fără rezerve. Ickes este, indiscutabil și de departe, „cel mai important om din Partidul Democrat”. Ca întotdeauna de-a lungul carierei sale, importanța lui Ickes stă, primordial, în disponibilitatea sa de a face lucruri care celorlalți le e frică să le facă.

În calitate de liant între Partidul din Umbră al lui Soros și „Hillaryland” – termenul folosit în interior pentru a defini mașinăria politică a lui Hillary – Ickes acționează într-o zonă gri a legii, în care aproape orice

face poate fi interpretat ca o încălcare a Legii McCain-Feingold. El le furnizează lui Soros și Hillary – cu alte cuvinte, Partidului din Umbră și Partidului Democrat – coordonarea de care aceste rețele aliate au nevoie cu disperare, dar care le este interzisă prin lege. Acesta este lucrul la care Ickes se pricepe cel mai bine. Ca agent politic, el a acționat întotdeauna la limita legii. Acesta este un teren familiar pentru el.

Ca cei mai mulți dintre liderii Partidului din Umbră, Ickes și-a început cariera politica în stânga anilor '60. A fost recrutat, în 1964, de profesorul Allard Lowenstein, de la Universitatea Stanford, un activist democrat, căruia abilitatea de a atrage tinerii în cauze radicale i-a adus porecla de „Pied Piper” (n. trad., Fluierul Fermecat). Sub îndrumarea lui Lowenstein, și-a făcut apariția în orice bătălie politică notabilă, din anii '60 și începutul anilor '70. A fost activist al mișcării Freedom Riders în Deep South (n. trad., extremitatea de sud a Statelor Unite) înregistrând votanții de culoare pentru organizația Student Non-Violent Coordinating Committee (SNCC). În 1965, Ickes a mers în Republica Dominicană unde a acordat asistență unei *junte* de colonei stângiști, care voiau să înlăture guvernul aflat în funcție. Unii dintre rebeli aveau un grad îngrijorător de simpatie față de revoluția lui Castro. Planul a fost dejucat în momentul în care președintele Johnson a trimis 20.000 de soldați marini pe această insulă.³¹²

Ickes l-a urmat pe Lowenstein la New York, acolo unde au început să lucreze pentru organizarea unei mișcări de rezistență împotriva Războiului din Vietnam. Furios că Johnson purta acest război, Lowenstein începuse o campanie de „înlăturare a lui Johnson”, care s-a dovedit a fi extraordinar de populară printre democrații stângiști. Proiectul lui Lowenstein a prins contur, în cele din urmă, în jurul candidaturii senatorului Eugene McCarthy, un pacifist radical care solicita retragerea necondiționată a Statelor Unite din Vietnam. În timp ce Lowenstein trăgea sforile în spatele ușilor închise, Ickes era co-manager al campaniei prezidențiale a lui McCarthy în New York.³¹³ Ulterior, Ickes a lucrat și pentru un alt candidat cu o poziție anti-război, George McGovern, care a candidat, în 1972, cu sloganul „Bring America Home”.

Grație implicării sale în mișcarea de proteste împotriva războiului

lui din Vietnam, Ickes a ajuns să-l cunoască pe Bill Clinton. Amândoi erau implicați în operațiunea „Purse Strings” în 1972. Era vorba de o campanie de lobby de la firul ierbii, care avea scopul de a pune presiune pe Congres pentru a tăia fondurile alocate pentru Cambodgia și Vietnamul de Sud¹⁴. În cele din urmă, campania și-a atins scopul și ambele guverne au căzut, cu consecințe catastrofale pentru cambodgieni și vietnamezi.

Activitatea de avocat al muncitorilor și-a pus cel mai mult amprenta asupra caracterului său. În perioada în care Ickes își câștiga pâinea ca avocat al sindicaliştilor, multe dintre sindicate erau controlate și influențate de cele „cinci familii” din New York – grupările mafiotе Gambino, Colombo, Lucchese, Genovese și Bonanno. Acești capi ai grupărilor mafiotе au detur-nat cotizațiile sindicaliştilor, au jefuit fondurile de pensii, și-au pus prietenii și asociații în funcții „fantomă”, dar bănoase, pe statele de plată ale sindi-catelor, au măsluit licitații, au pretins bani sub amenințarea grevelor. Marii perdanți ai acestei escrocherii au fost sindicaliștii de rând. Șefii lor mafioți au devenit și mai bogați ca urmare a mitei și recompenselor, dar înțelegerile călduțe pe care sindicaliștii le-au făcut cu aceștia i-au vulnerabilizat. Sindi-calishii care protestau împotriva corupției mafiotе erau amenințați, bătuți și, dacă era necesar, omorâți.

Astăzi, mișcarea sindicală rămâne la fel de coruptă cum a găsit-o Ickes, în anii '70. Este adevărat, crima organizată și afacerile sale sindicale au încasat o ciomăgeală de la Departamentul de Justiție din mandatul lui Reagan, în anii '80, dar – ca să-l parafrăzăm pe Mark Twain – știrile despre dispariția crimei organizate au fost mult exagerate. Procurorii federali au trimis la închisoare mulți șefi mafioți, dar alții le-au luat locul. În timpul mandatului lui Clinton, o nouă generație de escroci ai secolului XXI și-a în-tins tentaculele de pe Wall Street până în Silicon Valley. Aceasta este o lume foarte familiară lui Harold Ickes.

Ickes a absolvit, în 1971, Facultatea de Drept de la Universitatea Columbia, iar în 1977, Ickes a intrat în firma de avocatură Meyer, Suozzi, English & Klein, din Mineola, Long Island. Firma este o rotiță importantă în mașinăria democrată din New York. A fost fondată, în 1960, de răposatul John Francis English, care a fost toată viața agent democrat și consilier

apropiat al celor trei frați Kennedy: John, Robert și Teddy. English l-a sfătuit pe Robert Kennedy să candideze pentru un post de senator de New York, în 1964. A fost atât strategul lui John K. Kennedy, cât și al lui Robert F. Kennedy, în campaniile prezidențiale. Când English a murit din cauza cancerului la ficat, în 1987, senatorul Tedd Kennedy i-a adus un elogiu, spunând că a fost „un erou” pentru familia Kennedy. „Au fost doi Jacks în viața mea și acum s-au dus amândoi”, s-a tânguit Kennedy³¹⁵.

English l-a cunoscut pe Harold Ickes în 1968. I-a apreciat munca în campania McCarthy. Fără îndoială că English a fost impresionat, în egală măsură, și de arborele genealogic al lui Ickes. Tatăl lui Ickes, pe care îl chema tot Harold, fusese ministru de Interne în mandatul lui Franklin Delano Roosevelt și Harry Truman, din 1933, până în 1946.

Reprezentarea sindicaliștilor în instanță a adus controverse asupra firmei Meyer Suozzi, având în vedere activitatea îndelungată a acesteia în apărarea sindicatelor corupte, aflate sub controlul mafiei. De aici, i-a venit și porecla, deloc flatantă, dată de avocații newyorkezi, „The Firm” (n. trad. Firma) – referire la filmul cu același nume, din 1993, cu Tom Cruise și Gene Hackman care joacă rolul unor avocați prinși într-o firmă de top, care îi reprezenta pe capii mafiei.³¹⁶

Ickes și-a început activitatea în cadrul firmei ca asociat, în 1977, a devenit partener în 1980 și a condus departamentul care se ocupa cu reprezentarea sindicatelor din 1982 până în decembrie 1993, coordonând nouă avocați cu peste 200 de clienți sindicaliști.

Ca șef al departamentului, Ickes a reprezentat numeroși clienți care aveau legături cu familiile mafioate din New York.³¹⁷ Ickes își justifică activitatea din acei ani susținând că sindicatele au nevoie să fie reprezentate și că interacțiunea cu sindicatele înseamnă, de multe ori, să interacționezi și cu mafia. El a declarat, pentru Washington Post, în 1993: „Este foarte important pentru firmele de avocatură, cum este a mea, care sunt recunoscute pentru integritatea lor, să ofere reprezentare legală onestă și competentă sindicatelor și membrilor acestora. Dacă ne-am abandona clienții din cauza unor presupuse acuzații de corupție, i-am lăsa pe membrii sindicatelor la mila unor avocați corupți”.³¹⁸

Aceasta este o minciună, în cel mai bun caz. Dacă Ickes ar fi vrut să ajute sindicatele, le-ar fi ajutat să iasă de sub controlul mafiei, așa cum a făcut Bobby Kennedy în perioada în care a fost Procuror General. De prea multe ori, Ickes a făcut exact contrariul. A reprezentat, și, astfel, a protejat, fix pe aceia care corupeau sindicatele și îi terorizau pe muncitorii cinstiți. Cel puțin o dată, acțiunile sale în beneficiul șefilor de sindicate cu conexiuni în lumea mafiei i-au determinat pe oficialii federali să acuze firma Meyer Suozzi că obstrucționează aplicarea legii.

Acuzația avea legătură cu munca lui Ickes pentru sindicatul Teamsters. Ickes a reprezentat mai multe filiale ale Teamsters, pe care procurorii federali le aveau de mult în observație, suspectându-le că sunt un paravan pentru escrocherii mafioate. Printre acestea, se aflau organizațiile Teamsters Local 295 și 851, care îi reprezintă pe muncitorii din transportul aerian de mărfuri, din cadrul aeroporturilor din New York, considerate responsabile pentru afacerile dubioase care au avut loc în acest domeniu, în New York. Ambele sindicate se aflau sub controlul mafiei de zeci de ani, potrivit anchetatorilor federali.³¹⁹ Departamentul de Justiție american a încercat să curețe aceste sindicate punându-le sub control federal, printr-un mecanism cunoscut sub numele de tutelă.

După ce liderul sindicatului 295, Anthony Calanga – asociat al familiei mafioate Lucchese – a fost condamnat, în 1992, pentru extorcare, un judecător federal a plasat sindicatul sub tutela lui Thomas P. Puccio (un fost procuror federal) și a lui Michael J. Moroney (un fost anchetator din cadrul Departamentului de Stat al Muncii). Cei doi i-au identificat rapid pe Harold Ickes și firma sa de avocatură ca fiind obstacole în încercarea lor de a curăța sindicatul 295. Ei au declarat în instanță că firma Meyer Suozzi s-a arătat „ostilă față de tutelă” și a solicitat ca această companie să nu mai reprezinte legal sindicatele Teamsters Local 295 și 851, invocând „serviciile anterioare” și „lipsa de independență” a avocaților față de mafie.

Un alt client al lui Ickes a fost sindicatul Teamsters Local 560, din Union City, New Jersey, faimos pentru faptul că se afla sub controlul familiei mafioate Genovese. Acest sindicat joacă un rol sumbru în povestea Teamsters. În 1975, când președintele de la acea vreme al Teamsters, Jimmy Hoffa,

a încercat să recâștige controlul sindicatului, mafia i-a opus rezistență. În încercarea de a găsi aliați, Hoffa a stabilit o întâlnire, la Detroit, cu unul dintre principalii săi adversari, Anthony „Tony Pro” Provenzano, pentru a cădea la pace. Acesta conducea sindicatul Teamsters Local 560 încă din anii '50. Ca să folosim cuvintele unui procuror cu state vechi din Newark, Provenzano era „unul dintre cei mai cunoscuți și bine cotați membri ai familiei [mafioze] Genoveze”.³²⁰

Când Hoffa a ajuns la locul întâlnirii, Provenzano nu era acolo. Era acasă, în New Jersey. Hoffa nu s-a mai întors niciodată de la întâlnire. Procurorii nu au reușit să lege dispariția lui Hoffa de Provenzano. Au reușit, totuși, să-l condamne, în cele din urmă, pentru șantaj, escrocarea sindicatelor și pentru ordonarea asasinării rivalului său din Teamsters, Anthony Castellito, strangulat cu un cablu de pian. El a fost încarcerat pe 18 noiembrie 1980 și a murit în închisoare, pe 12 decembrie 1988. Căderea lui Provenzano nu a însemnat sfârșitul dominației mafioze asupra sindicatului Teamsters Local 560, iar familia Genoveze a rămas la butoanele de comandă în toată perioada în care Harold Ickes și firma Meyer Suozzi l-au reprezentat legal.

Cel mai cunoscut client al lui Ickes a fost, probabil, Arthur Armand Coia, care a devenit președinte al sindicatului Laborers International Union of North America (n. trad., Sindicatul Internațional al Muncitorilor din America de Nord), în februarie 1993. Coia a condus sindicatul cu o mână de fier, sub stricta supraveghere a adevăraților șefi, familia mafiotă Patriarcha, din Providence, Rhode Island. Într-o plângere de escrocherie civilă, formulată în 1994, anchetatorii Departamentului de Justiție l-au acuzat pe Coia că este „asociat, controlat și influențat de membri ai crimei organizate”. Documentul mai arăta că liderul sindical „s-a folosit de forță, violență și amenințări, a indus o stare de teamă fizică, dar și în ceea ce privește siguranța locului de muncă...” pentru a-i supune pe membrii de sindicat. La comanda lui Coia, membrii sindicatului din nordul statului New York au fost obligați să plătească tribut șefilor mafiei din Buffalo.³²¹

Ickes a reprezentat și sindicatul Teamsters Local 100, al muncitorilor din industria Horeca, identificat de anchetatori ca un fief al mafiei, aflat sub controlul comun al familiilor Colombo și Gambino. Înainte să fie im-

pușcat, în 1985, anchetatorii l-au înregistrat pe șeful familiei Gambino, Paul Castellano, spunând că Local 100 este „sindicatul meu și nu vreau să i se întâmple nimic”.

Activitatea de avocat l-a adus pe Ickes foarte aproape de acuzare, dar, când simțea pericolul, făcea întotdeauna o magie pentru a scăpa de autorități. „Există mai mulți procurori în acest oraș care cred că singurul lucru care îl desparte pe Harold Ickes de celălă este abilitatea sa de a-și păstra cum-pătul și tăcerea în fața întrebărilor dificile”, a scris editorialistul New York Post, Mike McAlary, în 1993.³²²

Ronald Reagan a dus un război acerb împotriva corupției din sin-dicate. Grupul său operativ împotriva criminalității organizate i-a lovit pe șefii mafiei și pe gangsterii sindicali cu o serie de procese în temeiul actului Racketeer Influenced and Corrupt Organizations (n. trad., Actul privind or-ganizațiile corupte și controlate de mafie). În 1985, James Harmon, oficial al Comisiei Prezidențiale anti-Crimă Organizată, a anunțat că „aproximativ 10% din forța totală a mafiei se află sub rechizitoriu”.³²³ George Bush Sr. a continuat asaltul.

Din păcate, forțele de corupție urmau să lanseze, în curând, un contraatac. Iar atunci când au făcut asta, niciun Ronald Reagan nu a putut să le stea în cale. Bill și Hillary Clinton au avut o abordare cu totul diferită asu-pra mafiei din sindicate față de toți predecesorii de la Casa Albă, inclusiv față de democrați, cum ar fi frații Kennedy. În schimbul donațiilor de campanie record, primite de la sindicate, Clinton a îngropat, efectiv, efortul de curățare a sindicatelor. Fostul anchetator din cadrul Departamentului de Stat al Mun-cii, Michael Moroney, care acuzase firma Meyer, Suozzi, English & Klein de complicitatea cu mafia, a scris, în 1999: „Comisia lui Reagan împotriva crimei organizate a dorit ca justiția să aplice legile din acest domeniu pentru a curăța sindicatele Teamsters, iar Departamentul de Justiție din timpul lui George Bush a pornit această campanie. Însă administrația Clinton privește legile împotriva mafiei sindicale ca pe un mijloc de profit politic...”.³²⁴

În timpul administrației Clinton, mafioții au revenit în forță. La fel au făcut și activiștii de stânga, a căror influență nu-și mai făcuse simțită prezența în sindicate din anii '40. Între radicalii din sindicate și șefii mafiei

s-a instaurat un mariaj, ale cărui efecte distrugătoare au redus mișcarea sindicală la ceva asemănător cu un imens ATM, care oferea sume nelimitate de bani trezoriерilor democrați și cauzelor de stânga.

Radicalii politici au preluat controlul asupra mișcării sindicale în 1995, când John Sweeney l-a înlăturat din funcție, printr-o așa-numită „lovitură de palat”, pe Lane Kirkland, președintele celei mari federații sindicale americane, AFL-CIO. Kirkland a înțeles că cea mai mare amenințare la adresa sindicatelor venea din partea forțelor – de crimă organizată și radicali politici – care subminau mișcarea din interior. Când muncitorii polonezi de pe șantierele navale, aparținând de sindicatul Solidaritatea, conduși de Lech Walesa, au declanșat un val de proteste împotriva opresiunii comuniste, în 1980, Kirkland a pus resursele formidabile ale AFL-CIO chiar în spatele lui Walesa, pompând bani în mișcarea sa și făcând, probabil, mai multe pentru doborârea Imperiului Sovietic decât a făcut orice altă individ privat.

Stânga politică îl detesta pe Kirkland pentru poziția sa anti-comunistă, iar mafia nu l-a iertat niciodată pentru faptul că a colaborat cu grupul operativ anti-crimă organizată, înființat de Reagan. Aici se află rădăcinile coaliției care va pune capăt domniei lui Kirkland.

Coaliția anti-Kirkland a acționat în ianuarie 1994. Articole plantate în presă citau surse anonime din cadrul AFL-CIO, care îl făceau pe Kirkland responsabil pentru scăderea numărului de sindicaliști. Procentul membrilor de sindicat în rândurile muncitorilor americani scăzuse de la 31%, în 1960, la 15%, în 1994. În realitate, reducerea pe termen lung a numărului de sindicaliști era, îndeosebi, rezultatul reușitei sindicatelor în a obține cele mai mari salarii din lume pentru muncitorii din industria americană – mai mari, în medie, decât ale salariaților din așa-numita categorie a „gulerelor albe”. Prosperitatea înlăturase conflictul din sânul clasei muncitoare americane. Mai mult, multe state adoptaseră legi privind dreptul la muncă, ce puneau capăt practicii comune în multe întreprinderi sindicalizate de a forța muncitorii să intre în sindicat, condiționându-le angajarea de aderare.

Kirkland nu era responsabil pentru condițiile macro-economice date, dar rebelii aveau nevoie de un țap ispășitor, iar Kirkland – aflat, la vârsta de 73 de ani, aproape de retragere și fără nicio tragere de inimă să mai ducă

o bătălie – a fost o țintă ușoară. Liderii sindicali militanți au pus presiune pe Kirkland să demisioneze, strigându-și nemulțumirile în gura mare, într-o manieră gândită deliberat pentru a-l umili pe venerabilul sindicalist. Într-o încercare de a-i păcăli pe adversari, Kirkland a acceptat să demisioneze în favoarea lui Thomas R. Donahue, mâna sa dreaptă, în care avea încredere că îi va continua politicile. Dar Donahue nu avea autoritatea lui Kirkland. A fost înfrânt, fără prea mare efort, în alegerile din 31 octombrie 1995, de președintele Sindicatului Internațional al Angajaților din Servicii, John Sweeney. Acesta a devenit președintele unei federații sindicale cu 13 milioane de membri. De atunci, Sweeney și insurgenții care au aderat la platforma sa, „New Voice”, au dominat activitatea sindicală.

Numele platformei „New Voice” a fost extras dintr-un manifest publicat, în iunie 1995, de președintele sindicatului United Mine Workers, Richard Trumka. În acest manifest, Trumka pleda pentru „o nouă conducere”, care „să transforme AFL-CIO într-o nouă și puternică voce pentru muncitorii americani”. Ce înțelegea Trumka printr-o „nouă voce”? Reiese clar din viziunea sa de stânga și din numărul de foști membri ai grupării Students for a Democratic Society (SDS) pe care îi pusese pe statele de plată ale sindicatului. Mișcarea „New Voice” este, în sine, o coaliție pestriță de militanți de stânga, șefi mafioți de modă veche și alții – asemenea lui Sweeney – care creează o punte de legătură între primele două categorii.

Președinții celor mai mari trei sindicate din AFL-CIO au condus insurgența anti-Kirkland. Este vorba despre Ron Carey, liderul sindicatului International Brotherhood of Teamsters, cu 2.3 milioane de membri; Gerald W. McEntee, președinte al sindicatului American Federation of State, County and Municipal Employees (AFSCME), cu 1.2 milioane de membri, și Sweeney, care, înainte de a ajunge președinte al AFL-CIO, a condus un alt sindicat, Service Employees International Union (SEIU), cu 1.1 milioane de membri. Socotind și sindicatele mai mici care li s-au alăturat, insurgenții controlau mai mult de jumătate din cei 13.3 milioane de membri ai AFL-CIO.

Multe s-au întâmplat din cauza radicalismului politic al lui Sweeney. Membru cu acte în regulă al organizației Democratic Socialists of Ame-

rica (n. trad. Socialiștii Democrați din America), Sweeney a deschis uşile AFL-CIO pentru agenţii Partidului Comunist. Pentru prima dată după anii '50, i-a lăsat pe comunişti să-şi distribuie literatura de partid la convenţiile AFL-CIO şi să recruteze muncitori pentru cauzele partidului. Ca organizator, aproape că a abandonat sectorul privat, a cărui bază industrială în regres oferea prea puţin spaţiu pentru creşterea mişcării. Mişcarea „New Voice” ţinteşte salariaţii din sindicatele publice, cum ar fi AFSCME sau SEIU, al căror model de activitate se bazează pe un cerc vicios pervers, care recompensează financiar sindicatele cu cât se înclină mai mult spre stânga.

Sindicate precum AFSCME şi SEIU au un interes deosebit în a sprijini politicienii democraţi care promit creşterea taxelor şi creşterea numărului de salariaţi din aparatul de stat deoarece reprezintă salariaţii din sectorul public. Cu cât există mai mulţi angajaţi în guvernul federal, de stat sau local, cu atât sindicatele din sectorul public pot primi mai mulţi membri şi cu atât pot primi mai mulţi bani din salariile membrilor sub forma cotizaţiilor obligatorii. Această reţetă funcţionează deocamdată. Întrucât sectorul public este, în prezent, singura parte din economia americană ale cărei state de plată sunt în creştere, sindicatele publice precum AFSCME sau SEIU sunt singurele al căror număr de membri este în creştere. Succesul lor exercită, în schimb, o presiune de stânga asupra mişcării sindicale în ansamblu.

Acest succes alimentează, de asemenea, vasta mişcare radicală din societate în ansamblul ei. Când protestatarii anti-globalizare au ocupat oraşul Seattle, în timpul întâlnirii World Trade Organization, din 1999, stângiştii au fost încântaţi să-i vadă pe Sweeney, McEntee şi adepţii lor din sindicate mărşăluind alături de anarhişti, terorişti ecologişti şi vandali din organizaţia Ruckus Society, prin fumul vitrinelor în flăcări şi mirosul greu al gazelor lacrimogene. Entuziasmaţi de militantismul lui Sweeney şi de promisiunea unei „coalitii verde-albastre” de ecologişti şi sindicalişti, jurnaliştii liberali au omis să cerceteze aspectul mercantil al operaţiunii „New Voice” a lui Sweeney. Era o omisiune gravă deoarece în spatele faţadei oferite de marşurile din stradă şi cântecele de protest, crima organizată sugruma din nou sindicatele muncitoreşti.

Toleranţa lui Sweeney faţă de activitatea mafiei este strâns legată de

interesul personal. Fostul său sindicat, SEIU 32-BJ, a fost fondat de Lucky Luciano. Anchetatorii FBI au identificat acest sindicat ca fiind un centru al activității familiei mafioase Genovese. Deși plecase de mulți ani din sindicatul local 32-BJ pentru a deveni președinte al SEIU, Sweeney continua să primească salariu de la sindicatul local – un al doilea salariu pe lângă cel pe care îl primea în calitate de președinte. Gus Bevona, ales personal de Sweeney pentru a-l succeda la conducerea sindicatului local 32-BJ, s-a asigurat că Sweeney își ia partea. Astfel de „compensații duble” marchează o tradiție îndelungată în sindicate – dar nu una care să inspire încredere în conducerea „progresistă” a lui Sweeney.

La acest tablou sordid se adaugă și faptul că acoliți faimoși ai mafiei, precum președintele Teamsters, Ron Carey, și președintele LIUNA, Arthur Armand Coia, au jucat un rol important în mișcarea „New Voice” a lui Sweeney, încă de la început. Dar, după cum a explicat presei o persoană din interior, „alegerea lui Sweeney a fost un semnal. Faptul că a stat alături de Bevona și a avut acces la borcanul cu dulceață le arată clar unor oameni precum Coia că, iată, putem vorbi despre revoluții în stradă, dar clar nu vorbim despre curățarea sindicatelor”.³²⁵

După alegerea lui Bill Clinton, în 1992, toată lumea se aștepta ca Ickes, avocatul sindicatelor, să primească postul de adjunct al șefului de personal de la Casa Albă. El se ocupase de campania lui Clinton în New York, organizase Convenția Partidului Democrat și supraveghease echipa de tranziție a președintelui nou ales. Însă, la scurt timp după ce Clinton a anunțat numirile în posturile de la Casa Albă, surse anonime – care aveau legătură cu adversarii lui Ickes din Partidul Democrat – au început să dea informații presei referitoare la conexiunile acestuia cu mafia.³²⁶ Ickes era o povară prea mare. Clinton a refuzat să-l numească în vreun post la Casa Albă, așteptând rezultatele investigațiilor suplimentare.

După un model împământenit în timpul administrației Clinton, Ickes și firma sa de avocatură au „scăpat” de toate acuzațiile grație unei anchete a cărei seriozitate a fost pusă sub semnul întrebării. Mary Shannon Little a fost desemnată să investigheze cazul. „Având în vedere probele existente, am constatat că nu există nicio dovadă de abatere infracțională din partea lui

Harold Ickes și a firmei Meyer, Suozzi, English & Klein”, a scris ea, într-un memorandum, în noiembrie 1993. Cu toate acestea, raportul de 57 de pagini pe care l-a redactat a fost clasificat. Cotidianul Newsday din Long Island a solicitat în instanță declasificarea raportului, dar o instanță federală de apel i-a respins cererea. Deși a admis că raportul conținea „anumite acuzații” la adresa lui Ickes, instanța a arătat că o mare parte din text fusese editată sau cenzurată și că, prin urmare, „s-ar răspândi acuzații care nu pot fi probate de către cei interesați întrucât atât sursele folosite, cât și mare parte din obiectul raportului în sine au fost modificate...”.³²⁷

Prin urmare, unul dintre partenerii din firma Meyer Suozzi, William Cunningham, care, mai târziu, avea să fie trezorerul campaniei pentru Senat a lui Hillary Clinton, a anunțat, pe 18 noiembrie 1993, că Ickes a fost exonerat de toate acuzațiile care i s-au adus. Bineînțeles, acest lucru nu era tocmai adevărat. Singura persoană care cunoștea cel mai bine dovezile împotriva lui Ickes era Mary Shannon Little.

Pe 4 ianuarie 1994, Ickes începea, foarte fericit, prima zi de muncă la Casa Albă, ca adjunct al șefului de afaceri și politici interne, post în care a rămas până în ianuarie 1997. Bill și Hillary Clinton s-au folosit în multe feluri de talentele deosebite ale lui Ickes. Ickes însuși a vorbit cu disimulare despre rolul său de „director al departamentului de salubritate” deoarece multe din sarcinile sale presupuneau îngroparea scandalurilor mediatice și înlăturarea investigațiilor federale.³²⁸ „De fiecare dată când apărea o situație despre care el [Bill Clinton] considera că necesită duritate, ori răzbunare, ori agresivitate, ori, ca să fim sinceri, lipsă de scrupule, i-o încredința lui Harold”, a declarat fostul consilier al lui Clinton, Dick Morris, pentru Vanity Fair, în 1997.³²⁹

În momentul în care a ajuns la Casa Albă, Ickes și-a adus și conexiunile mafioate cu el. Chiar înainte de alegerea lui Bill Clinton, mafioții și gangsterii sindicali începuseră să curteze viitoarea familie prezidențială. Întrucât avea o sabie deasupra capului, din cauza procesului intentat de Departamentul de Justiție, șeful sindicatului LIUNA, Arthur Armand Coia, avea un interes deosebit în a-l curta pe Bill Clinton. Ickes acționa ca un intermediar între familia prezidențială și sindicatele corupte precum LIUNA

sau Teamsters. Coia a contribuit cu peste un milion de dolari din fondurile sindicale la campania democraților din 1994. Și mai important este faptul că a sprijinit preluarea federației sindicale AFL-CIO de către John Sweeney – mișcare prin care alte zeci de milioane de dolari au ajuns în raza de acțiune a familiei Clinton. Coia și Clinton au devenit chiar amici, făcând schimb de cadouri costisitoare cum ar fi croșele de golf personalizate. Până la urmă, Coia a primit ceea ce și-a dorit. În 1995 – după ce i-a investigat timp de trei ani pe Coia și sindicatul condus de acesta – Departamentul de Justiție condus de Janet Reno a decis brusc să nu îl pună sub acuzare pe Coia.³³⁰

Și președintele Teamsters, Ron Carey, avea nevoie de o mână de ajutor. În 1996, el se pregătea de alegeri, iar James P. Hoffa – fiul legendarului șef al Teamsters – candida împotriva sa. Carey avea nevoie de bani, de mulți bani. Vistieria sindicatului era doldora, dar legea interzicea utilizarea cotizațiilor membrilor în campaniile pentru președinția sindicatului. Ce era de făcut? Soluția era elaborarea unei scheme de spălare a banilor sindicatului prin intermediul organizațiilor-prietene ale democraților și, apoi, folosirea acestor bani în campania lui Carey.

Carey a spălat aproape un milion de dolari, în 1996, printr-o serie de ONG-uri de stânga, printre care organizația Citizen Action a lui Ralph Nader, organizația National Council of Senior Citizens, organizația Teamsters for a Corruption Free Union, organizația Project Vote (organizație-paravan a ACORN), dar și prin intermediul federației sindicale AFL-CIO și chiar al Partidului Democrat. Toată lumea a profitat de pe urma afacerii prin comisioane și barter. Fiecare dintre cei implicați în această schemă și-a primit partea. Toată lumea era fericită, iar Carey a câștigat alegerile.³³¹

Cei implicați în scandalul Teamstersgate ar fi putut să scape basma curată, dar unul dintre sindicaliștii de rând nu a putut tolera deturnarea cotizațiilor sale și a decis să dea alarma. În cele din urmă, șapte dintre cei implicați au fost condamnați de către o instanță federală, însă majoritatea erau jucători de mână a doua. Mărturiile din proces au demonstrat o implicare directă a lui Ron Carey, președinte Teamsters, John Sweeney, președinte AFL-CIO, Gerald McEntee, președinte AFSCME, Andrew Stern, președinte SEIU, Richard Trumka, președinte UMW, și a lui Terry McAuliffe, manage-

rul campaniei de realegere a echipei Clinton-Gore. Dintre aceștia, doar Ron Carey a fost condamnat, în cele din urmă. Ceilalți au scăpat basma curată. „Nu cu mult timp în urmă, scandalurile din jurul Teamsters erau apanajul unor băieți deștepți cu nume ca Jimmy the Weasel, Fat Tony, Tony Ducks sau Tony Pro”, a scris Jim Larkin, ziarist la publicația de stânga *In These Times*. „Surprinzător, scandalul din prezent este opera unor oameni al căror nume este asociat cu Partidul Democrat, cu organizația Citizen Action, cu sindicatele liberale și cu alte cauze progresiste”.³³² Articolul lui Larkin avea titlul patetic „What Went Wrong” (n. trad., Ce a fost greșit). Ce pare să fi fost greșit este faptul că băieții deștepți conduceau Casa Albă.

La mijlocul anilor '90, Ickes conducea mașinăria de strângere de fonduri a familiei Clinton, colectând sume record de banii din donații. O mare parte din banii pe care Ickes îi colecta erau folosiți pentru a cumpăra „advertoriale tematice” – exact genul de reclame pe care Centrul Brennan, finanțat de Soros, le va condamna mai târziu ca fiind „reclame înșelătoare”, solicitând interzicerea lor.³³³

Anchetatorii federali au început să-și concentreze atenția pe Ickes în 1996. Dintr-odată, el s-a transformat într-o vulnerabilitate. Imediat după realegerea sa, în 1996, Bill Clinton l-a concediat. Dar Ickes a scăpat de urmărirea penală. În ciuda presiunii exercitate chiar din interiorul Departamentului de Justiție pe care îl conducea, Janet Reno a refuzat să numească un procuror care să-l investigheze.³³⁴ Ickes s-a întors să lucreze la Meyer, Suozzi, English & Klein, iar astăzi conduce divizia firmei din Washington.

Dar Ickes nu putea să stea departe de politică pentru prea mult timp. Hillary Clinton avea nevoie de serviciile lui. De la bun început, Ickes i-a fost cel mai loial lui Hillary. Publicația *Boston Globe* l-a numit „omul preferat al soției președintelui”.³³⁵ În timpul administrației Clinton, Ickes a făcut pași rapizi spre Hillary și politicile sale. Inițial, a fost „țarul programului de sănătate” propus de Hillary, având sarcina de a atrage sprijin politic pentru acest act. Ulterior, Hillary l-a plasat pe Ickes la conducerea unei divizii speciale din cadrul biroului de consilieri de la Casa Albă. Rolul său era de a îngropa scandalurile care implicau numele familiei Clinton. Din această poziție, Ickes îi dădea raportul direct lui Hillary Clinton.

Hillary l-a angajat pe Ickes pentru a-i fi consilier principal în campania pentru Senat din anul 2000. Ickes a mărturisit că a acceptat postul după o întâlnire de patru ore cu Hillary, care avut loc pe 12 februarie 1999 – în aceeași zi în care Senatul american vota în favoarea punerii sub acuzare a lui Bill Clinton. „Fac asta din prietenie pentru Hillary, pur și simplu”, a declarat Ickes pentru Associated Press, pe 17 iunie 1999. „M-a sunat și nu puteam să-i spun nu lui Hillary”, a continuat Ickes.³³⁶

În calitate de consilier principal, neoficial, al lui Hillary, Ickes și-a folosit toată influența și conexiunile pe care le acumulase de-a lungul a 30 de ani de lupte fără mânuși pentru putere în statul New York. A cerut ajutorul vechilor săi aliați din sindicate. Campania amplă de mobilizare la vot, organizată de agenți electorali din rețeaua radicală ACORN și organizația-paravan, Partidul Familiilor Muncitoare, s-a dovedit a fi esențială pentru victoria lui Hillary. Fostul partener din firma Meyer Suozzi, William Cunningham III, a fost trezorier al campaniei. Alegerea lui Hillary în Senatul american a fost un succes important pentru Ickes. Dar, la orizont, se arătau misiuni mai importante. George Soros pregătea Partidul din Umbră pentru acțiune, iar Ickes avea exact abilitățile care îi trebuiau.

PUTEREA DIN UMBRĂ

„Acestea nu sunt alegeri normale. Aceste nu sunt vremuri normale”, a declarat George Soros pentru Associated Press, pe 10 iunie 2004.³³⁷ Soros arăta, prin aceste cuvinte, că intenționează să intre în luptă. După părerea sa, America intrase într-o criză extremă ce necesita măsuri extreme. Nu avea de gând, în acest context, să lase ca o deferență deplasată față de subtilitățile legale să-i stea în cale.

„Nu accept regulile impuse de alții”, a scris el în cartea „Soros on Soros”. „Dacă aș fi făcut asta, nu aș mai fi fost în viață astăzi. Sunt un cetățean care se supune legilor, dar îmi dau seama că sunt regimuri cărora trebuie să li te opui, nu să te supui. Iar în perioadele de schimbare a regimului, regulile normale nu se aplică. Trebuie să-ți adaptezi comportamentul la evoluția situației date”.³³⁸

Legea McCain-Feingold a intrat în vigoare pe 6 noiembrie 2002. După opt ani în care a cheltuit nenumărate milioane de dolari pentru ca legea să fie adoptată, Soros a început imediat să-i eludeze prevederile de limitare a contribuțiilor politice. Pe parcursul următorului an, termenul de „partid din umbră” a început să se răspândească în presă. Pe 5 noiembrie 2002, un articol din Washington Post, semnat de Thomas B. Edsall, făcea referire la „organizațiile din umbră” care răsar din ambele părți ale spectrului politic pentru a eluda interzicerea donațiilor nelimitate și neimpozitate către partide, prin legea McCain-Feingold.³³⁹ Lorraine Woellert de la Business Week pare să fi fost primul jurnalist care a folosit termenul „partid din umbră” cu referire la rețeaua de organizații 527 (n. trad., ONG-uri excluse de la plata taxelor potrivit secțiunii 527 din Codul de Administrare Fiscală al SUA) pe care Soros o pune la punct. L-a folosit într-un articol din 15 septembrie 2003, intitulat „Evoluția finanțelor electorale”.³⁴⁰ Și alți jurnaliști i-au urmat exemplul.

În teorie, legea McCain-Feingold interzicea donațiile nelimitate și

neimpozate (soft money) către partide și candidați. Doar donațiile limitate și impozitate (hard money) erau acceptate (o persoană putea să doneze 2000 de dolari unui candidat, 5000 de dolari unui comitet de acțiune politică și 25.000 de dolari unui partid politic în cadrul unui singur ciclu electoral și toate aceste donații trebuiau raportate Comisiei Electorale Federale). În practică, însă, Soros a arătat cum se poate ocoli această restricție: banii erau dați către organizațiile-paravan politice care ar fi trebuit să fie apolitice.

În mod ironic, având în vedere sprijinul pe care democrații l-au oferit legii McCain-Feingold, actul normativ a dezavantajat Partidul Democrat. În mod tradițional, republicanii aveau un avantaj de 2-1 în fața democraților în ceea ce privește contribuțiile de tip „hard money”, primite de la donatori individuali. Democrații se bazau mult mai mult pe contribuțiile de tip „soft money”, primite, în special, de la sindicate.

Înainte ca legea McCain-Feingold să existe, sindicatele publice donau, cu generozitate, multe milioane de dolari către Partidul Democrat – bani pe care sindicatele îi luau din cotizațiile obligatorii ale membrilor. Sindicatele strâng în continuare donațiile membrilor, dar, din cauza legii McCain-Feingold, nu mai pot transfera banii către Partidul Democrat, cel puțin nu direct. Care a fost soluția găsită de Soros? Ca banii să meargă în circuitele Partidului din Umbră.

În timpul alegerilor din 2004, Partidul din Umbră a folosit diferite mișmașuri pentru a ocoli limitările impuse de lege. În primul rând, s-a folosit de ONG-uri care, teoretic, nu au legături cu Partidul Democrat, prin structură ori prin coordonare informală. Majoritatea erau „comisii 527” – numite așa după secțiunea 527 din Codul de Administrare Fiscală și care erau utile Partidului din Umbră pentru că nu trebuiau să se înregistreze la Comisia Electorală Federală și nici să-și raporteze finanțele (exceptând anumite situații). Recent, Comisia Electorală Federală a luat măsuri împotriva comisiilor 527, însă există multe alte tipuri de organizații non-profit care pot îndeplini același rol.

Un alt tertip folosit de Partidul din Umbră este să susțină că nu este implicat defel în campania electorală. Majoritatea grupărilor Partidului din Umbră spun că solicită fonduri nu pentru a înfrânge un candidat anume, ci

pentru a promova „subiecte” și campanii nepartizane de mobilizare la vot. Desigur că subiectele promovate se dovedesc a fi, în majoritatea cazurilor, atacuri la adresa contracandidaților, iar campaniile de mobilizare la vot folosesc tehnici sofisticate de marketing demografic pentru a ținti exclusiv circumscripțiile democraților. Toate acestea pun la îndoială alegația că Partidul din Umbră s-ar afla în afara luptei electorale, și prin urmare, ar trebui să fie exceptat de la reglementările Comisiei Electorale Federale. Cu toate acestea, o Comisie Electorală Federală maleabilă a amânat punerea în legalitate a Partidului din Umbră pentru după alegeri, când deja nu mai conta.

Legea McCain-Feingold interzice și Partidului Republican să primească donații de tip „soft money”. Însă, republicanii nu au avut niciodată o problemă în a strânge contribuții individuale pentru candidații lor și nu și-au făcut un obicei din a goli vistieriile sindicatelor. Prin urmare, republicanii s-au simțit mai puțin presați decât democrații să caute metode alternative de strângere de fonduri și, în timpul alegerilor din 2004, s-au folosit mai puțin de metoda de eludare a prevederilor legii McCain-Feingold prin comisiile 527. Până în ziua de astăzi, republicanii nu și-au construit o rețea de organizații independente, non-profit, de strângere de fonduri, comparabilă, ca număr sau amploare, cu cea a partidului din umbra Partidului Democrat.

În măsura în care se poate vorbi de o dată oficială de lansare a Partidului din Umbră, e posibil ca 17 iulie 2003 să fi fost aceea.⁴¹ În această zi, o echipă formată din strategii politici, donatori bogați, lideri sindicali de stânga și alți activiști democrați s-au adunat pe domeniul El Mirador al lui George Soros, din Southampton, Long Island. Cel mai important participant la întâlnire, după Soros, era Morton H. Halperin pe care Soros îl angajase cu câțiva ani urmă să conducă biroul din Washington al Institutului pentru o Societate Deschisă.

La acea întâlnire, Soros și-a prezentat planul de înfrângere a lui George Bush în alegerile care se apropiau.⁴² Nimeni nu a publicat lista completă a participanților la întâlnire, dar anumite liste parțiale au apărut în Washington Post și Wall Street Journal. Ele includeau o serie impresionantă de oficiali din fosta administrație Clinton, printre care Halperin, care – în ciuda lipsei de loialitate în calitate de oficial al Pentagonului în timpul Răz-

boiului din Vietnam (sau, mai degrabă datorită acestei lipse de loialitate) a lucrat, timp de opt ani, în administrația Clinton: mai întâi în calitate de consilier în Departamentul Apărării și, apoi, ca director de planificare a politicilor în cadrul Departamentului de Stat.

Printre invitați se mai aflau John Podesta, fostul șef de personal al administrației Clinton; Jeremy Rosner, fost consilier special al secretarului de stat Madeleine Albright; Robert Boorstin, fost consilier al Șefului Trezoreriei din timpul administrației Clinton, Robert Rubin; Steven Rosenthal, lider sindical de stânga, care a fost, în timpul administrației Clinton, consilier pe probleme sindicale al Secretarului Muncii, Robert Reich; Carl Pope, director executiv al organizației Sierra Club, și Ellen Malcolm, fondatoare și președintă a organizației Emily's List, au participat, de asemenea, la întâlnire. Printre invitați s-au aflat și finanțatori importanți ai Partidului Democrat, printre care Peter B. Lewis, mogul în domeniul asigurărilor; Rob Glaser, fondator și CEO al companiei RealNetworks; Rob McKay, moștenitorul lanțului de restaurante Taco Bell; Lewis și Dorothy Cullman, moștenitorii companiei de țigări Benson&Hedges.

Cu câteva luni în urmă, Soros angajase doi analiști politici pentru a cerceta defensiva lui Bush. Aceștia erau Tom Novick, fost lobbyist în cadrul organizației Western States Center – un ONG ecologist radical, din Oregon – și Mark Steitz, strateg democrat și președinte al companiei TSD Communications din Washington, în al cărui portofoliu se regăsesc Comitetul Național al Partidului Democrat și campaniile prezidențiale ale lui Clinton din 1992 și 1996. Amândoi au participat la întâlnirea de la Southampton pentru a face prezentarea celor prezenți.

După o muncă separată, cei doi consultanți au ajuns la aceleași concluzii. Amândoi au căzut de acord că Bush putea fi înfrânt. Cheia era o rată mare de participare la vot. Strategii au propus organizarea unor campanii ample de mobilizare la vot, concentrate pe votanții democrați din 17 state care erau un „câmp de bătaie” între cele două partide sau în care preferințele de vot erau „fluctuante”: Arizona, Arkansas, Florida, Iowa, Maine, Michigan, Minnesota, Missouri, Nevada, New Hampshire, New Mexico, Ohio, Oregon, Pennsylvania, Washington, West Virginia și Wisconsin.

„Până a doua zi dimineța, știrile despre o nouă organizație începușeră să apară, iar domnul Soros s-a angajat să dea 10 milioane de dolari pentru a o pune în funcțiune”, a explicat Cummings. Numele acelei organizații era America Coming Together (ACT) – o grupare de activiști din stradă, creată cu scopul de a coordona campania de mobilizare la vot a Partidului din Umbră. ACT a trimis mii de activiști – unii plătiți, alții voluntari – să bată la ușile oamenilor și să sune alegătorii din bazele de date, combinând forța de muncă a sindicatelor de stânga, a ecologiștilor, a activiștilor pro-avort și a militanților pentru drepturile minorităților din organizațiile pentru drepturi civile.

ACT nu era o organizație tocmai nouă. Un grup de activiști democrați încerca, de luni bune, să o lanseze. Dar, până ca George Bush să intre în cursă, ACT a lăncezit din cauza lipsei de finanțare. Jurnalista Laura Blumenfeld, de la Washington Post, a descris scena creării ACT, de la întâlnirea de pe 17 iunie, de pe domeniul El Mirador:

„În timp ce se aflau pe terasa din spate, iar lumina asfințitului le învăluia fețele, Soros i-a luat deoparte pe Steve Rosenthal, CEO al grupării activiste ACT, și pe Ellen Malcolm, președinta aceleiași organizații ... Soros le-a spus că va finanța ACT cu 10 milioane de dolari ... Până la cafeaua de a doua zi dimineță, prietenul său, Peter Lewis, președinte al Progressive Corp., a promis să ofere ACT alte 10 milioane de dolari. Rob Glaser, fondator și CEO al RealNetworks, a promis două milioane de dolari. Rob McKay, președinte al fundației McKey, a dat un milion de dolari, iar Lewis și Dorothy Cullman s-au angajat să doneze 500.000 de dolari. Soros a promis, de asemenea, să dea circa trei milioane de dolari noului think-tank înființat de Podesta, Center for American Progress, care urma să funcționeze ca un creier al noii rețele”.⁴³

Partidul din Umbră tocmai se născuse. Trei săptămâni mai târziu, pe 8 august, New York Times a anunțat lansarea oficială a organizației ACT, pe care a descris-o drept un comitet de acțiune politică, condus de Ellen Malcolm și Steven Rosenthal.

Soros l-a convocat, apoi, pe Wes Boyd, dezvoltator de software din

California, la o întâlnire care a avut loc 17 septembrie. Boyd era cunoscut, printre utilizatorii de calculatoare, pentru screensaver-ele cu aparate zburătoare de pâine prăjită. În lumea politică era cunoscut ca fondator al website-ului radical MoveOn.org, arma virtuală din spatele campaniei prezidențiale anti-război a lui Howard Dean. Boyd lansase website-ul în 1998, în perioada procesului de punere sub acuzare a lui Clinton, printr-o petiție menită să-l condamne pe președinte. Sute de mii de cititori au răspuns petiției, iar Boyd a început să culeagă roadele vizitelor pe site, sub forma abonamentelor plătite de oameni și a contribuțiilor politice. Website-ul lui a strâns milioane pentru candidați democrați în trei scrutinuri naționale – două scrutinuri intermediare și o cursă prezidențială. La întâlnirea care a avut loc la New York, Soros i-a propus lui Boyd o afacere. El și asociatul său, Peter Lewis, urmau să doneze un dolar către MoveOn.org pentru fiecare doi dolari pe care Boyd îi strângea de la abonații săi, cuantumul maxim al donației oferite de Soros și Lewis fiind stabilit la cinci milioane de dolari. Boyd a acceptat.³⁴⁴

În noiembrie 2003, Partidul din Umbră era gata să iasă în public. Soros s-a gândit că cea mai bună metodă de lansare a rețelei sale ar fi să dea o declarație publică, în care să insiste asupra sumelor-record pe care le donează Partidului din Umbră. Un astfel de anunț ar fi „stimulat alte contribuții” din partea donatorilor democrați care încă stăteau pe margine, s-a gândit Soros.³⁴⁵

A ales publicația Washington Post pentru a transmite mesajul. Într-un interviu pe care i l-a acordat jurnalistei Laura Blumenfeld, el a făcut apelul, de acum faimos, de schimbare a regimului în Statele Unite. „Sub regimul Bush, America este un pericol pentru întreaga lume”, a declarat Soros. „Înlăturarea lui Bush este prioritatea mea de grad zero ... o chestiune de viață și de moarte. Și sunt gata să-mi pun banii la bătaie pentru a demonstra asta”, a spus Soros. „Și-ar cheltui George Soros averea de șapte miliarde de dolari pentru a-l înfrânge pe Bush?”, a întrebat reporterul. „Dacă cineva mi-ar garanta că se poate”, a replicat Soros.³⁴⁶

Soros este un conducător exigent. În schimbul banilor pe care îi dă, cere productivitate. Soros le cere agenților politici pe care îi plătește același

tip de eficiență pe care o cere și de la angajații și partenerii de afaceri din domeniul investițiilor. „George Soros nu plătește salarii și apoi stă și se uită”, a scris reporterul Washington Post, Jeanne Cummings. „El impune, de asemenea, un model de business în lumea dezordonată a politicii. Soros cere o evidență clară a progreselor și are un om care monitorizează grupurile pe care le sprijină. Analizează sondaje interne pentru a vedea impactul implementării campaniei anti-Bush și dă banii în tranșe, lucru care îi permite să controleze lucrurile în cazul în care nu apare performanța”, a scris Cummings.³⁴⁷

Sub atenta supraveghere a lui Soros, infrastructura Partidului din Umbră s-a conturat coerent în câteva luni. Șapte ONG-uri aparent „independente”, care, la acea vreme, constituiau nexul administrativ al rețelei, formau scheletul Partidului din Umbră. Să le numim cele Șapte Surori. În ordinea datei de lansare, acestea sunt:

1. MoveOn.org (lansată pe 22 septembrie 1998)
2. Center for American Progress (lansată pe 7 iulie 2003)
3. America Votes (lansată pe 15 iulie 2003)
4. America Coming Together (lansată pe 17 iulie 2003)
5. The Media Fund (lansată pe 5 noiembrie 2003)
6. Joint Victory Campaign 2004 (lansată pe 5 noiembrie 2003)
7. The Thunder Road Group LLC (lansată la începutul anului 2004)

Cu excepția MoveOn.org – cu sediul în Berkeley, California – toate celelalte organizații aveau sediul în Washington DC. Dovada legăturii strânse dintre aceste grupări era faptul că departamentele lor de contabilitate, consiliul directorial și angajații superiori se interconectau. În unele cazuri, chiar împărțeau același birou.

De exemplu, două dintre cele Șapte Surori – Media Fund și Joint Victory Campaign 2004 – împărțeau un birou dintr-un apartament de pe Connecticut Avenue, nr. 1120, în New York. Alte trei grupări – America Coming Together, America Voters și Thunder Road Group – au închiriat birouri în clădirea Motion Picture Association, de pe 16th Street, nr. 888, New

York. Suntem tentați să credem că gruparea celor trei organizații în clădirea deținută de Motion Picture Association of America (MPAA) nu este întâmplătoare. MPAA s-a bucurat de o relație apropiată cu Partidul Democrat; mulți democrați de seamă s-au strecurat confortabil, din posturile guvernamentale, în poziții cu ștaif din managementul de top al MPAA.

În martie 2004, de exemplu, Dan Glickman i-a luat locul lui Jack Valenti la conducerea MPAA. Valenti a fost lobbyist democrat și consilier al președintelui Lyndon Johnson. Glickman fusese, înainte de a ajunge președinte al MPAA, kongresmen democrat de Kansas și, ulterior, ministru al Agriculturii în timpul administrației Clinton. În prezent, în calitate de președinte al MPAA, Glickman este, fără îndoială, cel mai puternic om de la Hollywood.

O mare parte din fondurile Partidului din Umbră vin din lumea artistică. Între august 2000 și august 2004 – perioadă în care Soros punea la punct rețeaua din umbră – actrița Jane Fonda era pe locul patru în topul finanțatorilor organizațiilor 527 pro-democrate, contribuind cu 13 milioane de dolari, potrivit Centrului pentru Integritate Publică. Ea a fost depășită, însă, de donatori și mai generoși.

Potrivit platformei Political Money Line, 78 de milioane de dolari, din totalul banilor colectați prin intermediul organizațiilor 527 pro-democrate, în timpul alegerilor din 2004, au venit doar de la cinci donatori: George Soros – 27.080.105 dolari; Peter Lewis, președintele Progressive Insurance – 23.997.220 dolari; Stephan L. Bing, producător la Hollywood – 13.952.682 dolari; Herbert și Marion Sandler, fondatori ai Golden West Financial Corporation – 13.007.959 dolari.³⁴⁸

Vă prezentăm, în paginile care urmează, o analiză sumară a celor Șapte Surori și a rolului lor în Partidul din Umbră. Ele apar în ordinea cronologică a datei de lansare.

„Mă simt ca un burghez”, a exclamat un bărbat după ce a făcut prima sa donație pentru o campanie. Bărbatul a fost înregistrat de publicația LA Weekly, iar izbucnirea sa vorbește despre un fenomen de masă care i se datorează platformei MoveOn.org.³⁴⁹ MoveOn.org este mai mult decât un simplu website, este o mișcare inteligent elaborată, cu scopul de a-i atrage pe tinerii la modă, pricepuți în ale internetului, în sprijinirea democrațiilor mainstream precum John Kerry – genul de candidat pe care hipsterii digitali din ziua de azi l-ar respinge, în mod normal, considerându-l demodat. Platforma MoveOn a jucat un rol deosebit în Partidul din Umbră grație abilității sale de a ademeni în procesul politic grupuri tot mai mari de existențialiști cibernetici, absorbiți de propria persoană – „progresiști pricepuți în ale tehnologiei”, după cum s-a exprimat Michelle Goldberg, jurnalistă la Salon.com – și de a-i convinge că un vot pentru Partidul democrat înseamnă o lovitură dată conformismului clasei de mijloc. MoveOn este un fel de Joe Camel al Partidului din Umbră, care mizează pe antipatia profundă pe care grupurile boeme de orice vârstă o au față de toate lucrurile normale, sănătoase, tradiționale și mature.

Referindu-se la succesul cu care MoveOn a exploatat lumea artistică la modă în favoarea cauzei democratice, fie sub forma unor concerte rock, organizate pentru strângerea de fonduri, fie sub forma reclamelor anti-Bush cu aer de MTV, reporterul Brendan Bernhard, de la LA Weekly, a concluzionat: „Totul este parte dintr-un efort uriaș, probabil fără precedent, din partea comunității intelectuale și a celei artistice de a-l da jos pe omul fără virtuți intelectuale și artistice care ocupă Biroul Oval”.

Antreprenorul IT Wesley Boys și soția sa, Joan Blades, au creat platforma MoveOn. Compania lor de software, Berkeley Systems Inc., cu sediul în Berkeley, California, a făcut o avere, la începutul anilor '90, din screensaver-ul cu aparate zburătoare de făcut pâine prăjită. În 1994, când piața screensaver-elor a atins apogeul, Berkeley Systems a lansat o linie de jocuri pe CD, care a avut mare succes.³⁵⁰ Vânzările Berkeley Systems ajunseseră la 30 de milioane de dolari anual în 1997, când Boyd a decis să vândă compania

pentru 13.8 milioane de dolari.³⁵¹

Fără ocupație, bogați, dar încă dornici de luptă, Boyd și Blades au căutat noi provocări. Iritați de punerea sub acuzare a lui Clinton, cei doi au formulat o petiție de o propoziție și au trimis-o pe mail către prieteni, care, la rândul lor, au trimis-o către alții, și așa mai departe. Conținutul petiției era acesta: „Blamează-l pe președinte și treci mai departe la problemele stringente cu care se confruntă națiunea”. În același timp, Boyd și Blades au lansat un website unde oamenii puteau să semneze petiția electronic. Spre marea lor uimire, 100.000 de oameni au semnat în prima săptămână de la lansare.

Boyd și Blades și-au dat seama că au dat de ceva important. Au lansat website-ul MoveOn.org pe 22 septembrie 1998. O lună mai târziu, pe 23 octombrie, au lansat MoveOn Pac, o platformă federală de acțiune politică, creată cu scopul de a atrage contribuții politice din partea tot mai numeroșilor membri de pe MoveOn.org. MoveOn PAC a strâns milioane de dolari pentru candidații democrației în alegerile din 1998, 2000 și 2002. Până la momentul întâlnirii cu Soros, în toamna lui 2003, MoveOn se lăuda cu o listă de peste 2.2 milioane de email-uri din Statele Unite și peste 800.000 din afara țării.³⁵² Operațiunea se desfășura rudimentar, fără să existe măcar un birou. Cei 10 angajați lucrau full-time, de acasă, și țineau legătura prin email, mesaje și conferințe săptămânale prin telefon.³⁵³

Performanțele MoveOn în ceea ce privește strângerea de fonduri i-au impresionat pe strategii de la Washington. Pe 17 aprilie 2004, MoveOn a organizat o acțiune națională de vânzare de prăjituri, numită „Bake Sale for Democracy”. MoveOn a organizat peste 1000 de astfel de acțiuni în toată țara, vânzând prăjituri care le-au adus, într-o singură zi, 750.000 de dolari pentru campania anti-Bush.³⁵⁴

În mai 2003, atunci când republicanii au propus un plan de reimpărțire districtuală în Texas, care îi amenința pe democrații aflați în funcție în senatul statal, un apel făcut de MoveOn a reușit să adune contribuții de un milion de dolari în două zile pentru sprijinirea democraților aflați sub asediu.³⁵⁵

În 2002, Boyd și Blades l-au angajat pe Zack Exley (32 de ani) ca

manager al MoveOn. De profesie programator și creator de website-uri, Exley a devenit cunoscut în timpul campaniei din 2000, atunci când a lansat GWBush.com, un website cu fotografii trucate, care îl înfățișau pe Bush ca un narcoman. Exley era un activist îndârjit al stângii. A fost instruit în sindicatul AFL-CIO și a lucrat ca organizator sindical clandestin timp de cinci ani. A instruit activiști în cadrul Ruckus Society, o grupare anarhistă ale cărei apucături violente au devenit cunoscute în timpul protestelor organizate, în 1999, la întâlnirea World Trade Organization din Seattle.³⁵⁶ Exley a impus o abordare fără scrupule în acțiunile MoveOn de strângere de fonduri și de propagandă, câștigând, astfel, în scurt timp, admirația democraților mainstream. În mai 2003, staff-ul de campanie al lui Howard Dean l-a împrumutat pe Exley, pentru două săptămâni, de la MoveOn, pentru a dinamiza activitatea candidatului pe internet. Exley a plecat definitiv de la MoveOn în aprilie 2004 pentru un post de director de comunicare și organizare online în campania lui Kerry Edwards.

Între timp, George Soros absorbise platforma MoveOn în Partidul din Umbră. După întâlnirea de pe 17 septembrie 2003, pe care a avut-o cu Boyd, Soros și asociații săi au vărsat, pe parcursul a șase luni, aproape 6.2 milioane de dolari în MoveOn, potrivit Centrului pentru Integritate Publică. 2.5 milioane de dolari au venit chiar de la George Soros, 2.5 milioane de dolari, de la Peter B. Lewis, președintele Progressive Insurance, 971.427 de dolari au fost donați de producătorul hollywoodian Peter Bing, 100.000 de dolari au venit de la moștenitorul Benson&Hedges, Lewis Cullman, iar 101.000 de dolari au venit de la fiul lui Soros, Jonathan, avocat și finanțist, recent promovat în funcția de manager adjunct al Soros Fund Management LLC.

Jonathan a început să se implice personal în activitățile MoveOn.org. În decembrie 2003, a colaborat cu muzicianul Moby pentru organizarea campaniei „Bush in 30 Seconds” – un concurs desfășurat online, care premia cel mai bun spot de 30 de secunde, anti-Bush. MoveOn a acceptat ca spotul câștigător să fie difuzat pe posturile naționale de televiziune. Două spoturi, din cele 1500 înscrise în concurs, suprapuneau imaginea lui George W. Bush cu cea a lui Adolph Hitler. MoveOn a postat aceste spoturi pe site. La presi-

unea organizațiilor evreiești și a republicanilor, MoveOn a scos spoturile de pe site și și-a cerut scuze pentru publicarea lor.³⁵⁷

În ciuda acestor gafe, MoveOn nu trebuie să-și facă griji pentru imaginea sa pe care o are în presă. Posturile mari de televiziune și ziarele îi fac, în continuare, reclamă gratuită. Dacă ar fi să calculăm în termeni de costuri de publicitate echivalente, milioanele de dolari pe care MoveOn le strânge sub forma contribuțiilor politice sunt nesemnificative în fața mulțimii de materiale de presă adulatoare, pe care instituțiile media naționale nu obosesc să le ofere website-lui și campaniilor politice ale lui Boyd și Blades.

CENTER FOR AMERICAN PROGRESS

Despre Center for American Progress se spune că este ceea ce o sursă din interior a numit „think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton” – o platformă creată pentru a promova politicile lui Hillary și pentru a-i consolida reputația de potențial candidat la alegerile prezidențiale.³⁵⁸

„Ideea Centrului a pornit de la discuțiile dintre Morton Halperin și investitorul miliardar George Soros, din 2002 ... Halperin l-a adus pe Podesta în discuție și, de la finele anului 2002, cei doi au început să distribuie o serie de documente către finanțatori”, a scris Robert Dreyfuss, în ediția din 1 martie 2004 a publicației Nation.³⁵⁹

Soros și Halperin l-au recrutat apoi pe Harold Ickes – responsabilul cu strângerea de fonduri și numărul doi în staff-ul de campanie a lui Clinton în alegerile prezidențiale – pentru a pune umărul la organizarea Centrului. Acesta a fost lansat pe 7 iulie 2003 sub numele American Majority Institute. Din 1 septembrie 2003, funcționează sub numele Center for American Progress.

Scopul oficial al Centrului a fost acela de think tank al stângii, care, până atunci, nu avea o asemenea structură. „Unde este think tank-ul stângii?”, s-au întrebat Soros și Halperin. Stânga avea, desigur, o mulțime de think tank-uri, printre care Brookings Institution, Urban Institute, Economic Policy Institute, Center on Budget and Policy, Institute for Policy Studies

și Progressive Policy Institute – ca să nu mai vorbim de Kennedy School for Government din cadrul Universității Harvard și de alte asemenea instituții academice, aflate sub controlul absolut al stângii. Însă liderii Partidului din Umbră voiau altceva – ceva ce niciuna din instituțiile existente nu oferea – probabil un think tank legat direct de operațiunile lor politice.

Pe 12 octombrie 2003, Hillary Clinton a declarat, pentru New York Times Magazine, cu referire la presupusa nevoie a stângii de a avea un think tank al său. „Avem nevoie de un capital intelectual nou. S-au făcut analize cu privire la modul în care ar trebui să construim politicile de secol XXI, astfel încât să reflecte valorile Partidului Democrat”.³⁶⁰ Ulterior, Hillary a dezvoltat subiectul și a declarat pentru publicația Nation: „Ne-am confruntat cu provocarea de a umple un gol pe eșichierul nostru politic, în timp ce oponentii noștri au creat o infrastructură care a ajuns să domine discursul politic. Centrul este un efort binevenit pentru a elimina acest neajuns”.³⁶¹

Soros și Hillary păreau să înțeleagă nevoia existenței noului centru, deși nu au reușit de fiecare dată să o explice și celorlalți. Au găsit nod în papură fiecărui think tank de stânga deja existent. Chiar și think tank-ul preferat al lui Bill Clinton era prea moderat pentru scopul lor. Dar care era scopul lor?

Hillary Clinton încearcă să relativizeze legăturile adânci pe care le are cu Centrul pentru Progres American – așa cum face, de regulă, cu tot ce ține de Partidul din Umbră. Cu toate acestea, oamenii din sistem nu se lasă păcăliți. Potrivit informațiilor repetate din presă, Hillary este cea care trage sforile în cadrul Centrului, și nu directorul John Podesta. „Centrul este think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton”, a mărturisit o sursă din interior.³⁶²

Mulți puritani de stânga critică Centrul, despre care spun că este o platformă pentru ambițiile prezidențiale ale lui Hillary. Au dreptate, fără îndoială. Jurnalistul Robert Dreyfuss, de la publicația Nation, a remarcat numărul mare de oameni apropiați familiei Clinton, care se află în staff-ul Centrului, printre care Robert Boorstin, cel care a scris discursurile lui Clinton pe probleme de securitate națională, Gene Sperling, fostul șef al Consiliului Economic National din timpul administrației Clinton, și Matt Miller, fostul consilier principal al Departamentului de Management și Buget din admi-

nistrația Clinton, și mulți alții. „Conferința de lansare a Centrului, organizată în colaborare cu America Prospect și Century Foundation, având ca temă securitatea națională, a arătat ca o reuniune a familiei Clinton, la care au participat Secretarul Trezoreriei din administrația Clinton, Robert Rubin; fostul consilier pe probleme de securitate națională, Sandy Berger; foștii secretari adjuncți de stat din epoca Clinton, Richard Holbrooke și Susan Rice; fostul Secretar al Transporturilor din administrația Clinton, Rodney Slater; fostă șefă a Agenției Guvernamentale de Protecție a Mediului, Carol Browner, care este și membră în Consiliul de Director al Centrului”, a scris jurnalistul Robert Dreyfuss. Hillary Clinton a participat, de asemenea, la eveniment.

„Analizând Centrul condus de Podesta, este imposibil să nu remarci amprenta familiei Clinton. Centrul poate fi catalogat drept un guvern din umbră, un fel de Casa Albă a lui Clinton în exil sau un fel de staff de la Casa Albă în așteptarea președintei Hillary Clinton”, a scris Dreyfuss.⁶³

O altă misiune a Centrului era să ofere „reacție rapidă” la ceea ce liderii săi catalogau drept „atacuri” ale conservatorilor în mass-media. Website-ul Centrului promite să-și consolideze capacitatea de „a răspunde rapid și eficient la retorica și inițiativele conservatorilor, cu ochi critic și alternative viabile”. În prezent, Centrul are o armată de purtători de mesaje – pregătiți, autorizați și bine instruiți pentru apariții în dezbaterile posturilor naționale de televiziune. Printre purtătorii de mesaje, se remarcă Eric Alterman, jurnalist la publicația Nation, care vorbește pe probleme de media și democrație, și Morton H. Halperin, care vorbește pe teme legate de securitate națională.

Centrul pentru Progres American a pus umărul și la lansarea unei inițiative-surori, Media Matters for America, mai cunoscută prin website-ul său, MediaMatters.org. Având în vedere faptul că Media Matters susține că are rol de câine de pază al instituțiilor media, monitorizând abaterile jurnaliștilor „de dreapta” de la normele etice, este bizar că David Brock a fost numit președinte și CEO al acestei organizații. Brock a fost jurnalist conservator care a dezertat în favoarea stângii, printr-o revărsare de mărturisiri publice despre cum și-a construit cariera prin minciuni, scriind articole răsunătoare fără argumente întemeiate. Lipsa de credibilitate a lui Brock este compensată de influența pe care o are. El a declarat, pentru New York Times,

că s-a consultat cu senatorul Hillary Clinton, cu senatorul Tom Daschle și cu fostul vicepreședinte Al Gore înainte de a lansa website-ul.³⁶⁴

În mai 2004, New York Times i-a oferit lui Brock, cu generozitate, un articol de 1.041 de cuvinte, în care a anunțat marea lansare a Media Matters. „Proiectul domnului Brock a fost dezvoltat cu ajutorul nou-înființatului Centru pentru Progres American ... În trecut, Podesta i-a împrumutat un sediu domnului Brock și l-a introdus în cercuri de finanțatori”. Brock a primit două milioane de dolari pentru a demara proiectul. Printre finanțatori s-au aflat Susie Tompkins Buell, prietenă a lui Hillary și co-fondatoare a brand-ului de haine Esprit; Leo Hindery Jr., fost CEO al controversatei companiei de telecomunicații, Global Crossing; James C. Hormel, filantrop din San Francisco, pe care Clinton l-a numit ambasador la Luxembourg, în anii '90.³⁶⁵

În scurt timp, Media Matters și-a făcut o reputație proastă, fiind acuzată de subiectivism și denaturare a adevărului. Brock și echipa sa par să fi dormit în post. Etichetează, cu o monotonie amețitoare, aproape fiecare cuvânt al conservatorilor, care apare în media, ca fiind o „minciună”, o „denigrare”, o „calomnie” sau un „neadevăr”.

Unul dintre primele proiecte ale lui Brock a fost acela de a pune presiune pe Congres și pe Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld, pentru a-l da afară pe Rush Limbaugh din Serviciul de Radio și Televiziune al Forțelor Americane – privându-i, astfel, pe soldații americani de una dintre puținele emisiuni radio la care au acces și care îi susține, cu tărie, atât pe ei, cât și cauza pentru care luptă. La momentul la care Brook a demarat această campanie, emisiunea lui Limbaugh se difuza fragmentat, doar o oră din cele trei ore de emisie și doar pe unul din cele 13 canale radio ale Serviciului, cinci zile pe săptămână. Practic, emisiunea reprezenta mai puțin de 1% din programele săptămânale ale rețelei de radio.³⁶⁶ Cu toate acestea, acel procent era prea mult pentru Partidul din Umbră și agenții săi.

La scurt timp după ce Media Matters a început campania, senatorul democrat de Iowa, Tom Harkin, s-a simțit dator să propună un amendament la Legea Apărării Naționale, prin care să se impună un „echilibru politic” în cadrul Serviciul de Radio și Televiziune al Forțelor Americane.

Senatul a aprobat amendamentul lui Harkin, cu unanimitate de voturi, pe 16 iunie. Emisiunea lui Limbaugh nu a fost oprită, dar amendamentul cerea, practic, echilibrarea acestui program cu mai multe comentarii despre stânga. Având în vedere faptul că două dintre canalele Serviciului difuzau exclusiv programele postului public de radio, este greu de imaginat cum ar fi putut Serviciul de Radio și Televiziune al armatei să difuzeze mai multe comentarii despre stânga decât se difuzau deja.⁴⁶⁷ Chiar și așa, senatorul Harkin s-a plâns, într-un discurs ținut în fața Senatului, pe 17 iunie: „Nu există niciun comentariu care să dea semnalul echilibrării opiniilor de extremă dreapta pe care Rush Limbaugh le exprimă cu regularitate în emisiunea sa”.⁴⁶⁸

AMERICA VOTES

America Votes (n. trad., America Votează) este o coaliție de organizații naționale pentru mobilizare la vot. A fost lansată pe 15 iulie 2003, într-o perioadă în care democrații se grăbeau să pună la punct un mecanism de coordonare a numeroaselor ONG-uri care constituie acum Partidul din Umbră. În timpul alegerilor din 2004, website-ul coaliției a susținut că America Votes a solicitat sprijin politic de la „mai mult de 20 de milioane de americani, din toate statele țării” prin intermediul celor 33 de organizații ale sale.

Interzicerea contribuțiilor politice nelimitate, de tip „soft money”, prevăzută în legea McCain-Feingold, a intrat în vigoare pe 6 noiembrie 2002. La puțin timp după acest moment, agentul democrat Gina Glantz a convocat o întâlnire la Washington, la restaurantul BeDuCi's. La acea vreme, Glantz se afla în conducerea sindicatului public, de stânga, SEIU. Ulterior, ea a ajuns strategul principal al campaniei lui Howard Dean. Printre cei care au participat la întâlnirea organizată de Glantz, s-au numărat Harold Ickes, președintele SEIU Andrew Stern, Steven Rosenthal, Ellen Malcolm și Carl Pope. Glantz a susținut că proliferarea comisiilor 527 pro-democrate impune un centru de comandă – o grupare „umbrelă” – pentru a evita suprapunerea acțiunilor și risipirea banilor. Tuturor le-a plăcut ideea, dar nimeni nu a fost dispus să dea bani. Ideea lui Glantz de creare a unei grupări umbrelă a stag-

nat în următoarele opt luni.³⁶⁹

Referindu-se la contextul în care a luat naștere coaliția, publicația Texas Monthly a publicat o listă a participanților la întâlnirea organizată de Glantz, cu o adăugire importantă: Jim Jordan. Atunci când Partidul din Umbră a lansat coaliția America Votes, Jordan era încă managerul de campanie a lui John Kerry. El a fost concediat patru luni mai târziu, pe 9 noiembrie. Dacă, într-adevăr, s-a implicat în proiectul de lansare al grupării America Votes, în timp ce lucra ca manager de campanie a lui Kerry, Jordan a încălcat normele Comisiei Electorale Federale, care interzic colaborarea dintre reprezentanții campaniilor politice și comitetele politice independente.³⁷⁰

Revista Texas Monthly a mai scris că Glantz și asociații săi au decis să o pună pe Cecile Richards – pe atunci adjunctul șefului de cabinet al lui Nancy Pelosi, liderul minorităților din Camera Repezentanților – pentru a conduce coaliția America Votes. „Ne-am dorit să găsim o modalitate de a reuni organizațiile progresiste în vederea alegerilor și am stabilit, de comun acord, că Cecile este cea mai potrivită persoană pentru acest lucru”, a declarat Ellen Malcolm. Principala misiune a lui Richards era să coordoneze miile de activiști astfel încât să nu-și suprapună acțiunile. „America Votes ne oferă instrumentul de a stabili clar cine merge într-un anumit cartier, cine este responsabil de o anumită circumscriptie”, a explicat Richards. „Rolul directorilor noștri din fiecare stat este să urmărească dacă activiștii își fac treaba”, a mai spus Richards.³⁷¹ Mai jos, este prezentată lista organizațiilor din coaliția America Votes, în timpul anului electoral 2004:

1. ACORN (Association of Community Organizations for Reform Now)
2. ACT (America Coming Together)
3. AFL-CIO (American Federation of Labor—Congress of Industrial Organizations)
4. AFSCME (American Federation of State, County and Municipal Employees)
5. AFT (American Federation of Teachers)
6. ATLA (Association of Trial Lawyers of America)

7. Brady Campaign to Prevent Gun Violence
8. Clean Water Action
9. Defenders of Wildlife Action Fund
10. Democracy for America
11. EMILY'S List
12. Environment 2004
13. The Human Rights Campaign
14. League of Conservation Voters
15. The Media Fund
16. The Million Mom March
17. MoveOn.org Voter Fund
18. Moving America Forward
19. Music for America
20. NAACP—National Voter Fund
21. NARAL Pro-Choice America
22. National Education Association
23. National Jewish Democratic Council
24. National Treasury Employees Union
25. Partnership for America's Families
26. People for the American Way (PFAW)
27. Planned Parenthood Action Fund
28. Service Employees International Union (SEIU)
29. Sierra Club
30. USAction
31. Voices for Working Families
32. Young Voter Alliance
33. 21st Century Democrats

Cecile Richards avea un cui personal și ideologic împotriva președintelui George W. Bush. Ea este fiica lui Ann Richards, fostă guvernatoare a statului Texas, pe care Bush a învins-o în 1994. Înfrângerea a pus capăt carierei politice a lui Ann Richards.

Asemenea multora dintre criticii înverșunați ai lui Bush, Cecile Ri-

chards are o antipatie profundă față de așa-numita „dreaptă creștină”. După înfrângerea mamei ei, în 1994, Richards a înființat Texas Freedom Network, o organizație creată cu scopul de a contracara influența politică pe care creștinii conservatori o aveau, în special în consiliile școlare. Ulterior, Richards s-a mutat în Washington DC, unde a fost director administrativ al federației sindicale AFL-CIO, apoi a fost activist pro-avort în cadrul organizațiilor Turner Foundation și Planned Parenthood și, în cele din urmă, adjunctul șefului de cabinet al lui Nancy Pelosi, liderul minorităților din Camera Reprezentanților. Richards a rămas în această funcție un an și jumătate pentru ca, apoi, să se alăture coaliției America Votes.

Fiul lui George Soros, Jonathan, a donat 250.000 de dolari coaliției America Votes. Alți donatori de prim rang ai coaliției, printre care Rob McKay sau Robert Glaser, sunt, de asemenea, colaboratori apropiați ai lui Soros.

AMERICA COMING TOGETHER

La două zile după întâlnirea de la restaurantul BeDuCi's, a avut loc reuniunea organizată de Georges Soros, pe 17 iulie, pe domeniul său din Southampton, în care el și asociații săi au promis 23.5 milioane de dolari pentru organizația America Coming Together și trei milioane de dolari pentru Center for American Progress, „think tank-ul oficial al lui Hillary Clinton”. Potrivit rapoartelor Agenției de Administrare Fiscală, data oficială de lansare a organizației America Coming Together (ACT) este 17 iulie 2003. Anunțul public a fost făcut, însă, pe 8 august 2003, când Washington Post a anunțat intrarea în scenă a unui nou comitet de acțiune politică, menționându-i drept fondatori pe Ellen Malcolm și Steven Rosenthal.³⁷²

Aparent, ACT era doar una dintre cele 33 de organizații aflate sub umbrela coaliției America Votes, conduse de Cecile Richards. Ea a jucat, însă, un rol important în timpul alegerilor din 2004. După cum a explicat publicația Wall Street Journal, organizații precum Planned Parenthood și National Voter Fund au plătit câte 50.000 de dolari pentru privilegiul de a se afilia coaliției America Votes și pentru a avea, astfel, acces la sistemul ultra-

performant de mobilizare la vot al organizației ACT.

Wall Street Journal relatează despre o întâlnire între Rebecca Barson, reprezentantă a organizației Planned Parenthood din New England, și activistul cibernetic Rob O'Brian, angajat al organizației ACT, pe care îl descrie ca fiind „un tânăr tatuat, cu tricou negru, cerclu în ureche” și un laptop în brațe. Domnișoara Barson vrea să câștige voturile femeilor din New England, tinere, singure, cu vârste între 18 și 30 de ani, înregistrate ca democrate și înclinate să susțină un mesaj pro-avort. Domnul O'Brian tastează de câteva ori și, iată, apar numele a 812 femei care corespund profilului căutat de domnișoara Barson, dar și adresele lor, marcate cu puncte pe o hartă. Din acel moment, explică Wall Street Journal, „ținea de organizația Planned Parenthood – dar și de o serie de organizații liberale care lucrau cu ACT la „împărțirea terenului” – să ajungă la alegători, să le evalueze preferințele politice și să se roage de simpatizanți să voteze pe 2 noiembrie”.

„Este pentru prima dată când facem muncă de teren la un asemenea nivel. Noi nu ne-am putea permite vreodată baza de date a votanților și software-ul de identificare a lor pe hartă”, a declarat Rebecca Barson pentru Wall Street Journal³⁷³.

Aplicarea tehnicilor sofisticate de marketing într-o campanie politică pare palpitantă și revoluționară. Dar editorialistul Craig McMillan de la WordNetDaily.com a sesizat un aspect mult mai sinistru al situației. Acțiunile de înregistrare a votanților sunt considerate a fi non-partizane și, ca atare, ONG-urile incluse în secțiunile 501(c) (3) din Codul de Administrare Fiscală al SUA, cum ar fi Planned Parenthood, au dreptul să le facă. Grație software-ului pus la dispoziție de ACT, activiștii democrați, precum Rebecca Barson, se pot preface că fac acțiuni non-partizane de înregistrare a votanților când, de fapt, ei țintesc doar femeile democrate, singure, care, dacă sunt convinse să iasă la vot, vor vota, cu certitudine, candidații democrați.

În opinia lui McMillan, înțelegerea dintre Rebecca Barson și tânărul ei prieten cu cerclu în ureche, de la ACT, nu reprezintă altceva decât vârful aisbergului de corupție. Atunci când plătesc cotizațiile de 50.000 de dolari către coaliția America Votes, ceea ce aceste ONG-uri par să cumpere este accesul la un corn al abundenței de „coordonare ilegală”, prin „conversații

telefonice private, email-uri codificate și website-uri parolate”.³⁷⁴ Altfel spus, cotizațiile le cumpără accesul la Partidul din Umbră și la resursele acestuia.

În timpul alegerilor din 2004, ACT a susținut, pe website-ul său, că organizează „cea mai mare acțiune de contactare a votanților din istorie”. Organizația a coordonat, a facilitat și a asigurat soldați pentru „războiul terestru” al Partidului din Umbră, respectiv pentru campaniile sale de mobilizare la vot, folosind forță de muncă atât din rândurile sale, cât și din cadrul organizațiilor sale partenere. ACT a susținut că a angajat, cu normă întreagă, peste 1400 de agenți electorali, în timpul alegerilor din 2004, care au lucrat alături de mii de voluntari, în 55 de sedii din statele incluse în teatrul de operațiuni tactice. Website-ul organizației s-a lăudat cu faptul că votanții mobilizați de ei „vor deturna agenda republicană, prin înfrângerea lui George W. Bush și alegerea democraților în toate scrutinurile”.

Pentru a se asigura că alegătorii pe care îi mobilizează vor vota doar cu democrații, agenții electorali ai organizației s-au concentrat pe votanții indeciși (pe care i-au definit ca fiind „femei aflate în pragul pensionării”, dar și „votanți tineri” mai puțin informați decât alte grupuri demografice). ACT și-a concentrat, de asemenea, eforturile pe „votanții de la baza Partidului Democrat” – cum ar fi afro-americanii și hispanicii – „care votează în mod tradițional cu democrații, dar care au nevoie de un imbold pentru a fi convinși să meargă la urne”.

ACT și organizațiile partenere s-au folosit de tactici agresive pentru a înregistra și a mobiliza votanții, atât la telefon, cât și la ușa votanților, prin acțiunile de tip „door-to-door”. Agenții electorali nu doar că i-au înregistrat ca votanți pe cei pe care i-au contactat, dar le-au făcut, fiecăruia, și un dosar personal generos, cu informații private cum ar fi numărul permisului de conducere, codul numeric personal sau candidații preferați în alegeri, ce erau solicitate de către agenții electorali și notate în agendele electronice portabile. Monitorizarea a fost cheia succesului strategiei de mobilizare la vot. Potrivit website-ului organizației, agenții electorali reușeau să obțină „promisiuni” ferme de la votanți individuali. Ulterior, agenții îi contactau din nou pe acești votanți pentru a se asigura că „promisiunile sunt respectate”.

Website-ul ACT nu explică cum reușeau agenții electorali să obți-

nă „promisiunile”. Cu toate acestea, atitudinea amenințătoare a unora dintre agenții electorali a fost, fără îndoială, motivantă pentru mulți votanți. Pe 23 iunie 2003, Associated Press a dezvăluit că o parte dintre agenții electorali, angajați cu normă întreagă de ACT, erau infractori condamnați, printre altele, pentru spargeri, tâlhării sau delictse sexuale.³⁷⁵

JOINT VICTORY CAMPAIGN 2004

Harold Ickes a înființat organizația Joint Victory Campaign 2004 pe 5 noiembrie 2003, în aceeași zi în care a înființat și Media Fund, organizație care se concentrează pe mesajele de campanie. Joint Victory a fost organizația principală a Partidului din Umbră în ceea ce privește strângerea de fonduri. Joint Victory era o organizație de tip 527, coordonată de alte două organizații, America Coming Together și Media Fund. Joint Victory strângea contribuțiile pentru aceste două organizații, apoi le împărțea banii și, de acolo, banii plecau mai departe, în locurile în care era nevoie. Numai în anul 2004, Joint Victory a dirijat peste 53 de milioane de dolari în rețeaua Partidului Democrat – 38.4 milioane către Media Fund și 19.4 milioane de dolari către America Coming Together.

Joint Victory nu a atras atenția presei precum organizațiile sale surori, dat fiind faptul că era doar o conductă de bani. Câteva informații au ieșit, însă, la iveală pe 5 februarie 2004, într-un material din Washington Post referitor la tranzacțiile financiare dubioase ale organizației.³⁷⁶ Articolul semnală că o organizație misterioasă, de tip 527, numită Sustainable World Corporation, apăruse, din senin, pe 10 decembrie 2003, în Houston, Texas. Șapte zile mai târziu, această organizație a donat 3.1 milioane de dolari către Joint Victory Campaign 2004 care, mai apoi, a împărțit banii între ACT și Media Fund. Washington Post nu a reușit, însă, să afle sursa donației de 3.1 milioane de dolari.³⁷⁷

Jurnaliștii Washington Post l-au sunat pe Harold Ickes și au avut norocul să-l prindă într-o dispoziție de sinceritate și deschidere – atitudine pe care nu o are, de regulă, față de presă. Fără să aibă vreo obligație legată

de a răspunde întrebărilor, Ickes a explicat cu generozitate că Linda Pritzker, femeie de afaceri din Houston, membră a familiei care deține hotelul Hyatt din Chicago, a fost binefăcătoarea misterioasă din spatele Sustainable World Corporation. „E drăguț că domnul Ickes a răspuns întrebărilor. Dar un sistem care permite acest tip de donații uriașe, făcute sub masca anonimității, este profund îngrijorător”, a comentat publicația. Janice Ann Enright – partenera lui Ickes din firma de lobby Ickes and Enright Group, cu sediul în Washington – a fost trezorier al organizației Joint Victory Campaign 2004.

THE MEDIA FUND

În timp ce Malcolm, Glantz și Rosenthal încropeau America Votes – coaliția de sindicate, activiști pro-avort și ecologiști care, ulterior, va deveni centrul de operațiuni terestre al Partidului din Umbră – Ickes încerca să pună la punct o structură care să poarte războiul aerian al campaniei. Inițial, acestei structuri i s-a spus, în mod informal, „fond media prezidențial” – o organizație de tip 527 care urma să strângă bani pentru publicitate anti-Bush. Ickes nu a reușit să găsească un nume mai atrăgător și a numit această organizație, lansată pe 5 noiembrie 2003, The Media Fund.

The Media Fund funcționează ca o agenție publicitară internă a Partidului din Umbră. Organizația concepe, produce și plasează publicitate politică pe televiziuni, pe print și pe internet. „The Media Fund este cel mai mare cumpărător de spațiu publicitar în media, o organizație care promovează mesajul progresist”, se arată pe website-ul organizației. Într-un interviu acordat publicației New York Magazine, pe 28 iunie 2004, Ickes a explicat: „Scopul Media Fund este să creeze, să testeze și apoi să difuzeze spoturi publicitare pe teme care, considerăm noi, sunt importante în aceste alegeri ... [Dar], noi nu ne ocupăm cu alegerea sau înfrângerea candidaților”.¹⁷⁸ Ickes a trebuit să adauge ultima propoziție din rațiuni de legalitate. Asemenea declarații inconsistente de declinare a responsabilității sunt singurul paravan al Partidului din Umbră în fața unor acuzații de încălcare a legii McCain-Feingold. Cu toată negarea lui Ickes, alegerea, respectiv înfrângerea unor can-

didați reprezintă, bineînțeles, singurul scop al Media Fund.

Organizația The Media Fund s-a implicat intens în crearea și difuzarea spoturilor anti-Bush în statele în care democrații și republicanii își disputau supremația. The Media Fund a contribuit masiv la conturarea mesajului de campanie al lui Kerry. Cu sprijinul publicitarilor de top de pe Madison Avenue, The Media Fund a încercat să-i convingă pe americani că președintele Bush urmărește, ceea ce website-ul organizației a numit, „o agendă radicală”, care „ne-a adus în situația de a avea o țară mai puțin sigură, o politică externă haotică, un șomaj record, deficite care ipotechează viitorul copiilor noștri, politici de mediu care sfidează bunul-simț și atacuri la libertățile civile care subminează însăși premisa democrației noastre”.

Media Fund a primit donații de peste 51.6 milioane de dolari în timpul alegerilor din 2004. Sursa unei mari părți din acești bani este greu de identificat, însă, de vreme ce ei erau inițial spălați prin intermediul Joint Victory Campaign 2004. Soros și asociații săi apropiați, Peter B. Lewis și Stephan Bing, au vărsat milioane în Joint Victory Campaign 2004.

THUNDER ROAD GROUP

Organizația Thunder Road Group a fost lansată la începutul anului 2004. A fost ultima organizație, în ordinea apariției, din grupul celor șapte surori, dar a avut, fără îndoială, un rol esențial în acest lot. Publicația Boston Globe a numit-o „centrul nervos” al Partidului din Umbră, cartierul general, neoficial, al acestuia: „Thunder Road Group este o operațiune unică în politică, elaborând strategie, mesaje și servicii de relații publice pentru organizațiile de tip 527”³⁷⁹

Thunder Road era o firmă de consultanță politică de la cap la coadă, care combina activitățile de planificare strategică, sondaje, cercetare a contracandidaților, operațiuni sub acoperire și relații publice. Thunder Road a coordonat strategia pentru The Media Fund, America Coming Together și America Votes. Fondatorul său, Jim Jordan, a fost, adesea, menționat în presă drept purtător de cuvânt al grupării celor șapte surori.

Jordan este avocat și consilier media cu state vechi, al democraților, la Washington. Printre multe alte misiuni importante, Jordan s-a ocupat de relația cu presa în cazul anchetei senatoriale privind strângerea de fonduri în cadrul Comitetului Național Democrat, în 1997, dar și în cazul anchetei de punere sub acuzare a lui Clinton. Experiența furtunoasă a scandalurilor din epoca Clinton i-a dat lui Jordan entuziasmul pentru ceea ce el numește „o luptă politică intensă, corp la corp”.³⁸⁰

Jordan a avut cea mai mare vizibilitate în anul în care a fost manager de campanie al lui John Kerry. Asta s-a întâmplat între decembrie 2002 și noiembrie 2003. Scăderea din sondaje l-a determinat pe Kerry să-l concedieze pe Jordan și pe oamenii săi și să-i înlocuiască cu o echipă adusă de patronul său politic, Ted Kennedy. Mary Beth Cahill, Stephanie Cutter, Bob Shrum și alți oameni bine-cunoscuți ai lui Kennedy au preluat rapid controlul asupra campaniei lui Kerry. Puciul a fost orchestrat, se pare, de Jeanne Shaheen, fostă guvernatoare din New Hampshire și președintă a campaniei lui Kerry, la nivel național.

Editorialistul New York Times, William Safire, a comentat, vorbind despre noul șef de campanie al lui Kerry: „Cahill are referințe impecabile de extremă stânga, fie că vorbim de faptul că a gestionat strângerea de fonduri pentru organizația feministă Emily's List, fie că vorbim despre faptul că a făcut parte din staff-ul democratului Barney Frank”.³⁸¹

La nici o lună după ce a fost concediat, Harold Ickes și Ellen Malcolm l-au angajat pe Jordan pentru a se ocupa de strategie și publicitate în Partidul din Umbră (în special pentru organizațiile The Media Fund, ACT și America Votes). Pentru a gestiona cum se cuvine volumul mare de muncă, venit de la noii săi prieteni, Jordan a înființat propria companie, la începutul lui 2004. A numit-o Thunder Road, după cântecul lui Bruce Springsteen, ale cărui versuri sună așa: „It's a town full of losers, and I'm pulling out of here to win” (n. trad., E un oraș plin de ratați, iar eu plec de aici ca să câștig).

Până la finalul lunii iulie, Jordan strânsese deja 1.7 milioane de dolari sub forma onorariilor de consultanță, pe lângă salariul de 85.000 de dolari pe care îl avea la acea vreme.³⁸² Organizația lui Jordan s-a implicat în procesul de „cercetare a contracandidaților” – un eufemism, printre consul-

tanții politici, pentru scormonitul în mizerie. Există informații care indică faptul că operațiunile sub acoperire ale lui Jordan au depășit cu mult nivelul obișnuit de josnicie de la Washington. Spre exemplu, publicația American Spectator a scris că Jordan ar fi contribuit la punerea în scenă a circuitului mediatic care a sabotat activitatea Comisiei 9/11 și care a periclitat ancheta, aducând-o aproape de linia moartă.³⁸³

Agenții Tunder Road i-au bombardat pe ziariști cu email-uri în care încercau să o discrediteze pe Condoleeza Rice chiar înainte ca aceasta să susțină pledoaria de început în fața Comisiei. Email-urile au continuat să curgă și pe parcursul celor trei ore în care Rice a vorbit în fața Comisiei. Potrivit publicației American Spectator, un membru al staff-ului ACT a declarat: „Am auzit că [fostul coordonator național al operațiunilor de contraterorism Richard] Clarke a fost ajutat să-și scrie mărturia și să se pregătească pentru interogatoriu ... Se zvonește că a fost ajutat de oamenii lui Kerry indirect, prin Thunder Road”.³⁸⁴

Mărturia lui Richard Clarke s-a dovedit a fi plină de contradicții și dezinformări, după cum a reieșit clar din raportul final al Comisiei. Dacă, într-adevăr, Thunder Road Group l-a ajutat să pregătească mărturia, atunci a pus umărul la sabotarea unei investigații de o importanță colosală pentru securitatea națională a Americii.

De ce a irosit Soros șapte ani din viață și milioane de dolari pentru a impune în Congres interzicerea donațiilor de tip „soft money” din moment ce, în 2004, s-a înhămat – prin Partidul din Umbră – la un efort la fel de ambițios, de a eluda aceste interdicții și de a finanța campania lui John Kerry? Mulți critici ai lui Soros l-au acuzat pe acesta de „ipocrizie”, spunând că a jucat la două capete în cazul legii McCain-Feingold. Acești critici nu înțeleg subtilitatea strategiei lui Soros.

Prin impunerea legii McCain-Feingold în Congres, Soros le-a tăiat democraților fondurile „soft money”. Prin înființarea Partidului din Umbră, el le-a oferit democraților o sursă alternativă – una pe care o controla personal. Prin urmare, democrații depind masiv și, probabil, definitiv de Soros. Pare plauzibil să credem că, încă de la început, reforma finanțării campaniilor electorale a fost un joc de putere al lui Soros pentru a controla Partidul

Democrat.

Ted Kennedy este aproape de momentul retragerii, gloria clanului său a apus și nicio altă dinastie, cu averea și ambiția familiei Kennedy, nu a ieșit în față pentru a prelua Partidul Democrat. Cu siguranță George Soros a pus ochii pe acest spațiu gol. Soros avea 72 de ani când a lansat Partidul din Umbră, pe domeniul său din Southampton. Are cinci copii, trei cu prima soție, Annaliese, și doi cu cea de-a doua soție, Susan. În septembrie 2004, Soros i-a pus pe băieții cei mai mari în fruntea imperiului său financiar. Robert Soros, care avea, la acea dată, 41 de ani, și Jonathan Soros, 34 de ani, au preluat, în mod oficial, conducerea Soros Investment Fund, în calitate de șef al investițiilor, respectiv președinte adjunct.³⁸⁵

Robert și Jonathan l-au urmat pe tatăl lor și în politică. După cum am spus mai devreme, Jonathan Soros este activist MoveOn.org, un sponsor al MoveOn și al altor grupări care fac parte din Partidul din Umbră. Fratele său, Robert, se concentrează, deocamdată, pe politica la nivel de stat. Robert și soția sa, Melissa, au donat 100.000 de dolari, în 2004, Comitetului de Campanie al Partidului Democrat din statul New York. „Locuiesc în New York și înțeleg importanta guvernării statale”, a explicat Robert pentru publicația New York Post.³⁸⁶

Articolul central al ediției New York Times Magazine, din 25 iulie 2004, a fost un indiciu al forței colosale sorosiste, care controlează destinele democrațiilor și ale partidului lor. Articolul, apărut în aceeași zi în care avea loc ceremonia de deschidere a Convenției Democrate din Boston, a fost semnat de Matt Bai și s-a intitulat: „Ițele uriașului complot de stânga”. Putea, însă, la fel de bine să se numească „Partidul Democrat a murit – Trăiască Partidul din Umbră” după cum era scris.³⁸⁷ „Democrații se reunesc la Boston, în această săptămână, pentru convenția partidului, în care îl vor unge, în mod oficial, pe John Kerry drept candidat, iar discuțiile vor fi axate pe renaștere, unitate și noi idealuri. Nu vă lăsați păcăliți”, a scris Bai. „Partidul Democrat de la începutul anilor '20, atât de puternic în politica americană, e pe cale să organizeze, în cartierul North End, din Boston, beția de după propria înmormântare. Puterea se deplasează – nu doar în interiorul partidului, dar și departe de partid, cu totul”.

Bai a descris prăbușirea puterii tradiționale democratice: „Față de anii '50, când aproape jumătate din totalul votanților se declarau democrați, în prezent, unul din șase democrați a plecat din partid, potrivit unui studiu al Universității din Michigan. În tot acest timp, republicanii au rămas constanți ... Partidul Democrat s-a confruntat cu un exod al albilor din clasa de mijloc care, altădată, reprezentau electoratul lor fidel. În suburbii ... procentul albilor care susțin partidul a scăzut dramatic, cu 16%, de la plecarea lui Bill Clinton de la Casa Albă [Democrații] au fost, mai bine de 10 ani, minoritari, perioadă în care nu au avut niciodată o majoritate la mai mult de un vot”.³⁸⁸ Bai a evaluat pagubele: „Acum 30 de ani, democrații controlau în mod clar 37 de legislaturi de stat, în timp ce republicanii controlau doar patru; în prezent, democrații controlează doar 17”. Strategul democrat, Pad Caddell, i-a dat dreptate: „Regresul este constant și se propagă precum cancerul. Cam atât ar fi de spus despre glorioșii ani '90 ai partidului. Din anii '20 încoace, anii '90 au reprezentat cea mai proastă decadă”.

Potrivit lui Bai, ultima și cea mai bună speranță pentru politica „progresistă” în SUA constă în, ceea ce el a numit, „complotul uriaș al stângii”, adică rețeaua de ONG-uri independente, controlată de Soros, Ickes și aliații lor: Partidul din Umbră.

Independența Partidului din Umbră este, însă, o sabie cu două tăișuri pentru democrați. Pe de o parte, rețeaua le permite democraților să se sustragă de la prevederile legii prin delegarea acestei noi forme de strângere de fonduri „soft-money” către o entitate externă. Pe de altă parte, același proces îi face pe democrați să fie atât de dependenți de această entitate încât unii agenți politici ai Partidului din Umbră se întreabă dacă mai au nevoie de democrați de fel. De ce nu ar forma un al Treilea Partid?

„Este la fel ca în cazul Iugoslaviei de după război. Aveam un lider puternic, care era partidul în sine. După adoptarea legii McCain-Feingold, am dizolvat puterea lui Tito”, a jubilat Andrew Stern, susținător al lui Soros și fost radical al anilor '60, dar și președinte al uniunii sindicale SEIU, care a cheltuit 64 de milioane de dolari pentru ca Bush să fie înfrânt în alegerile din 2004. Co-fondatorul Partidului din Umbră, Harold Ickes, a elogiat spiritul activist pe care politrucii online ai MoveOn.org l-au adus în organizarea

politică. El i-a declarat lui Matt Bai: „Oamenii sunt mai interesați de ceva ca MoveOn.org decât de Partidul Democrat. Are priză la public. Nu e nimic atrăgător în Partidul Democrat. MoveOn a strâns un milion de dolari pentru o grămadă de senatori de Texas, prietene. Nu mai vorbesc de evenimentul lor cu vânzarea de prăjituri. Dacă vor continua să aibă priză și să-i intereseze pe oameni și să le concentreze atenția pe candidați – doamne, ce as în mână-că. Niciun partid nu poate face asta. Și ce ramificații politice pornesc de aici ...”. Apoi, Ickes a tăcut și a dat din umeri: „Cine știe?”

Articolul lui Bai i-a adus în lumina reflectoarelor pe tinerii revoluționari, în plină ascensiune, precum Andrew Rappaport, antreprenor din Silicon Valley, și Jonathan Soros. Potrivit lui Bai, acești tineri de stânga „au ajuns să privească politica progresistă ca pe o piață care are nevoie de antreprenoriat și care este prost reprezentată de către un uriaș monopol – Partidul Democrat”. Soluția? „Oameni precum Andy Rappaport și Jonathan Soros ar putea să revitalizeze politica progresistă și să distrugă, concomitent, ceea ce acum numim Partidul Democrat”.

Liderul SEIU, Andrew Stern, împărtășea opinia lui Bai. Deși contribuise cu 64 de milioane de dolari la campania lui Kerry, părea că partidul pe care Kerry îl reprezintă îl lasă rece pe Stern. „Există o oportunitate incredibilă pentru crearea infrastructurii unui al treilea partid”, i-a spus el lui Bai. „Cine va putea mobiliza aceste grupări, va controla infrastructura Partidului Democrat și nu va mai avea nevoie de Partidul Democrat”. Asta ar însemna un vis radical devenit realitate.

Ce ar putea face un al treilea partid – coordonat de Soros și radicalii săi – iar democrații de azi nu pot face? Posibilitățile sunt infinite și, în egală măsură, îngrijorătoare. În trecut, explică Bai, donațiile făcute către Partidul Democrat au dispărut, pur și simplu, într-o gaură neagră, fiind cheltuiți după cum considerau de cuviință liderii partidului. ONG-urile independente le dau „donatorilor ideologici” oportunitatea de a dirija banii către anumite proiecte, care le permit să definească scopurile și strategia partidului – sau să eludeze partidul cu totul și să formeze o nouă forță electorală.

Simon Rosenberg, președintele think tank-ului New Democrat Network i-a spus lui Matt Bai că ONG-urile i-ar putea ataca pe adversari cu o

fermitate pe care democrații de rând nu ar îndrăzni niciodată să o afișeze. Rebeli precum Rosenberg urmăresc „un tip de politică mai provocator”, care înfruntă direct „ruptura ideologică care îi desparte de dreapta lui Rush Limbaugh”, scrie Bai.

În ultimă instanță, sforarii din Partidul din Umbră ar putea decide să meargă pe cont propriu sau nu, prin formarea Partidului Progresist la stânga Partidului Democrat, după cum au procedat comuniștii, în 1948, în spatele candidaturii lui Henry Wallace (Wallace a pierdut alegerile, Partidul Progresist s-a dezintegrat după o prestație lamentabilă în alegerile din 1952). Pe de altă parte, declarațiile provocatoare acordate lui Matt Bai ar putea să fi fost doar o avertizare către democrați să ia serios Partidul din Umbră și agenda sa radicală, pentru că, altfel, riscă o rupere a Partidului Democrat. Oricum ar fi, Partidul din Umbră a ieșit învingător după campania din 2004 și s-a impus ca o forță care va rămâne mult timp pe poziții. Partidul din Umbră a creat o bază nouă și puternică pentru stânga, independentă de aparatul de partid cunoscut – un punct de cotitură de unde poate dirija partidul – și politica națională – într-o direcție și mai radicală.

Este greu de crezut că o potențială modificare a legii finanțării campaniei electorale ar putea periclita operațiunile Partidului din Umbră mai mult decât a făcut-o legea McCain-Feingold. Senatorii McCain și Feingold au fost instrumentele lui Soros încă din 1994. De la bun început, ei au repetat fidel placa lui Soros și au jucat după regulile lui. Soros nu are de ce să se teamă în ceea ce îi privește. Fiecare lege nouă pe care ei o promulgă are o multitudine de lacune și porțițe pe care Partidul din Umbră este pregătit să le exploateze.

Pe 6 aprilie 2006, de exemplu, Camera Reprezentanților a aprobat noi reglementări pentru organizațiile 527, limitând donațiile individuale la 25.000 de dolari anual, pentru acțiuni de mobilizare la vot, și la 5000 de dolari anual, pentru susținerea unui anumit candidat. Proiectul de lege le-ar interzice sindicatelor și corporațiilor să facă donații către organizațiile 527. McCain și Feingold au venit cu o propunere similară în Senat. Cu alte cuvinte, e aproape sigur că, atunci când Partidul din Umbră va intra în acțiune, organizațiile 527 nu vor mai fi principalele sale vehicule de strângere de

fonduri.

Nu este clar cum vor afecta aceste reforme grupul celor Șapte Surori descrise anterior, dar, cu siguranță, nu vor afecta Partidul din Umbră în ansamblul său. Harold Ickes spune că are de gând să păstreze The Media Fund, iar Soros a donat, pe 25 noiembrie 2005, 500.000 de dolari coaliției America Votes. Între timp, lacheii lui Soros au început deja să caute noi instrumente pentru a acoperi golul legat de organizațiile 527. De pildă, prin organizațiile care intră sub incidența secțiunii 501(c)(4)s din Codul de Administrare Fiscală.

După cum am arătat în Capitolul 3, în campania de alegere a lui David Soares pentru funcția de procuror districtual în comitatul Albany, o organizație fondată de Soros, denumită Drug Policy Alliance Network, a donat 81.500 de dolari pentru campania lui Soares. Organizația a donat acești bani indirect, printr-o organizație-paravan a ACORN, pe nume Partidul Familiilor Muncitoare care, mai apoi, a transferat banii către echipa de campanie.

Când scandalul a ieșit la iveală, adversarii lui Soares au acuzat Drug Policy Alliance Network că a încălcat plafonul de 5000 de dolari, impus corporațiilor în statul New York. Părea o obiecție firească câtă vreme Drug Policy Alliance Network este o corporație, iar donația sa, de 81.500 de dolari era de 16 ori mai mare decât plafonul maxim admis, de 5.000 de dolari. Directorul executiv al Drug Policy Alliance Network, Ethan Nadelmann, s-a apărat spunând că organizația sa nu este constrânsă de plafonul impus de statul New York întrucât este înregistrată ca o grupare de tip 501(c)(4).³⁸⁹ Potrivit legii federale, organizațiile care intră sub incidența secțiunii 501(c)(4)s din Codul de Administrare Fiscală nu au limite de contribuție și nu sunt obligate să dea informații cu privire la donatori. Curtea Supremă a Statului New York a acceptat argumentul lui Nadelmann, creând, astfel, un precedent pentru viitoarele alegeri.³⁹⁰ Având de partea sa o hotărâre judecătorească, Partidul din Umbră va folosi, cu siguranță, organizațiile 501(c)(4)s ca pe un nou vehicul de strângere de fonduri nelimitate, la nivel local, statal și federal.

O parte din operațiunile Partidului din Umbră sunt transferate companiilor private, cu scop lucrativ. De exemplu, Harold Ickes a anunțat,

pe 8 martie 2006, lansarea unei noi companii, Data Warehouse, cu sprijin financiar de la Soros. Potrivit publicației Washington Post, compania lui Ickes „va întocmi o bază de date uriașă a cetățenilor americani pentru a-i identifica pe votanții democrați”. Această bază de date le „va permite agenților politici de pe teren să adapteze mesajul în funcție de fiecare votant sau gospodărie și să-i localizeze exact pe votanții la care vor să ajungă”. Cu ajutorul „informațiilor tot mai numeroase, provenite din documente guvernamentale sau de la companii de marketing”, dar și al sondajelor proprii, compania lui Ickes va elabora o asemenea bază de date, încât va ști „la ce reviste sunt abonați votanții, dacă au arme acasă, la ce biserică merg, ce venituri au, ce donații au făcut și care este istoricul lor ca votanți”. Inițial, această bază de date va fi vândută „sindicatelor active politic” și „grupurilor de interese liberale”, spune el.

Publicația notează că „agenții politici de la Washington” îl bănuiesc pe Ickes că „vrea să construiască o resursă de campanie pentru o posibilă candidatură a lui Hillary Clinton la alegerile prezidențiale din 2008”. Atât Ickes, cât și Hillary s-au arătat nemulțumiți de baza de date a votanților pe care Partidul Democrat o are în prezent. „Nu înțeleg ce face Comitetul Național Democrat. Actualizează baza de date?”, a spus Ickes, adăugând că este mai grav să ai o bază de date învechită decât să nu ai o bază de date de fel.¹⁹¹ Acesta nu este decât un alt pas în dislocarea Partidului Democrat în sine de către Partidul din Umbră.

În timp ce anumite componente instituționale se mai modifică, direcțiile de autoritate ale Partidului din Umbră rămân la fel de precise ca la momentul înființării acestei rețele, pe domeniul El Mirador al lui Soros, din Southampton. Toate direcțiile de autoritate duc la Soros, iar ascunderea acestui fapt a devenit o prioritate pentru noua ordine. La un moment dat, în timpul campaniei din 2004, consilierii rețelei în relația cu presa au început să-și dea seama că au o problemă de imagine de care nu pot scăpa. Sau, după cum s-a exprimat un comentator ostil, „fața sfrijită a lui Soros, privirea lui pierdută, accentul european grosolan, părul cărunt care levitează și declarațiile megalomane aduc aminte, în mod ciudat, de semnalmentele personajului Dr. Strangelove, din filmul, din 1964, al lui Stanley Kubrick”.¹⁹² Orice s-ar

spune de rău despre persoana lui Soros, este clar că punerea unui miliardar cunoscut în toată lumea în fruntea unei organizații nu este cea mai bună modalitate de a o prezenta drept o mișcare pentru „reformă”.

Agenții Partidului din Umbră s-au dat peste cap să nege legăturile cu peștele cel mare și miliardele lui. În momentul în care David Horowitz l-a acuzat pe David Brock, de la Media Matters, că este un agent al lui Soros, website-ul lui Brock a postat o dezmințire chiar a doua zi, în care se spunea: „Până în prezent, nici Media Matters, nici David Brock, președinte și CEO, nu au primit vreun ban de la Soros sau de la vreo organizație la care acesta este afiliat”. Acest lucru nu este adevărat. Organizația Center for American Progress a pus umărul la lansarea Media Matters, oferind bani, sediu gratuit și suport logistic. Organizația Center for American Progress s-a lansat cu un capital de pornire de 3 milioane de dolari, primit de la Soros, iar co-fondatorul său, Morton Halperin, este și directorul campaniei de lobby din SUA al Institutului pentru o Societate Deschisă al lui Soros. O altă structură finanțată de Soros, care a contribuit cu generozitate la organizația lui Brock, a fost MoveOn.org.³⁹³ Puși în fața acestor dovezi de către Cybercast News Service, cei de la Media Matters au dat înapoi și au trimis, via e-mail, o dezmințire revizuită, în care se spunea: „Media Matters for America nu a primit niciodată fonduri, în mod direct, de la George Soros”.³⁹⁴ Dezmințirea revizuită poate fi sau nu adevărată, dar, oricum ar fi, nu este relevant. Și David Soares, procurorul districtual din comitatul Albany, poate spune că nu a primit 81.500 de dolari „direct” de la George Soros și nici chiar de la vreo organizație finanțată de Soros, de vreme ce complicele său, Ethan Nadelmann, a spălat contribuția financiară prin Partidul Familiilor Muncitoare. Chiar și așa, nimeni din New York nu are vreo îndoială legată de cine trage sforile lui David Soares, după cum nimeni nu ar trebui să aibă vreo îndoială legată de cine îi dă ordinele lui David Brock.

Meteahna de a nega neverosimil pornește, bineînțeles, de la Soros însuși. El a susținut, în nenumărate rânduri, că are o aversiune față de politică și și-a anunțat iminenta distanțare de activismul politic doar pentru a se reîntoarce și pentru a băga și mai mulți bani în organizațiile Partidului din Umbră. Într-un interviu pe care l-a realizat cu Soros în iulie 2004, reporterul

New York Times, Matt Bai, a scris: „În mod ciudat pentru cineva bănuît că pune în scenă o preluare ostilă a întregului partid, Soros a declarat că este democrat doar pe hârtie și a subliniat faptul că are o aversiune evidentă față de politică. «Detest acest fel de publicitate politică», a declarat el, la un moment dat, plângându-se de spoturile anti-Bush pe care le plătise. «Întotdeauna am urât-o, dar acum, că am fost implicat într-un fel, o urăsc și mai mult.» Soros a spus că singurul său scop este să scape de Bush, despre care crede că pune în pericol democrația americană. După aceasta, a adăugat el, nu crede că să va mai amesteca în politică și, de fapt, părea nerăbdător să se debaraseze cu totul de ea”.³⁹⁵

Și mai ridicol este faptul că Soros a susținut, în octombrie 2005, că: „Sunt un novice în ale politicii ... Nu este punctul meu forte. Abia aștept să ies din această poziție partizană în care sunt prins. Îmi displace profund. Întotdeauna am fost împotriva ideii de a separa lumea între «noi» versus «ei». Așa că această campanie de tip «noi» versus «ei» este neplăcută pentru mine”.³⁹⁶ Această afirmație vine de la omul care a declarat că scopul său în viață este să-l înfrângă pe George Bush, care a spus despre președinte că este „un pericol pentru lume” și a vorbit despre lupta sa contra lui Bush ca despre „o chestiune de viață și de moarte”. La o lună după ce și-a exprimat nerăbdarea de a lăsa în urmă politica „partizană”, Soros a donat 500.000 de dolari către America Votes, structura-umbrelă care coordonează toate celelalte organizații ale Partidului din Umbră în campaniile politice. Trei luni mai târziu, Soros a anunțat că, împreună cu Peter Lewis, Rob Glaser și alți finanțatori ai Partidului din Umbră, va coordona un plan de salvare, de milioane de dolari, pentru Air America Radio Network, rețeaua de posturi radio prea suferindă și ultra-partizană, creată special de liberali („noi”) pentru a-l contracara pe Rush Limbaugh și talk-show-urile conservatoare („ei”).³⁹⁷ Când George Soros are o idee de vândut sau o agendă de explicat, regula prudentială este *Caveat Emptor*. (n. trad., Cumpărătorul să-și facă griji)

EXTINDERE GLOBALĂ

Când Soros și-a anunțat ofensiva împotriva lui George Bush, într-un interviu pentru Washington Post, din 11 noiembrie 2003, el a spus că înlăturarea lui Bush de la Casa Albă „este prioritatea mea de grad zero ... o chestiune de viață și de moarte”.³⁹⁸ Analistii media au fost atât de entuziasmați de ideea că Soros scrie cecuri pentru democrați încât puțini s-au gândit – darămite să se îngrijoreze – la limbajul extrem de violent folosit de acesta. Era înfrângerea lui George Bush o chestiune de „viață și de moarte”? Chiar credea Soros asta? Și, dacă da, ce voia să spună cu asta?

Soros a răspuns la întrebare într-o prefață actualizată a volumului său „The Alchemy of Finance”, respectiv în ediția apărută în anul 2003. Soros recunoaște, în această carte, că cea mai mare teamă a lui ține de faptul că Doctrina Bush va avea succes, va nimici terorismul, va domoli țările rebele aflate pe Axa Răului și va instaura o epocă de aur a ceea ce Soros numește „supremația americană”. Soros susține că acest „concept” al „supremației americane” este „imperfect” și menit să „eșueze pe termen lung”, dar, totuși, admite că ar putea avea succes pe termen scurt și spune că se teme de această posibilitate. „Mă tem că realizarea supremației americane poate avea succes o vreme dat fiind faptul că, în prezent, Statele Unite chiar se bucură de o poziție dominantă în lume”.³⁹⁹

Soros se teme de o victorie a Statelor Unite în războiul împotriva terorii deoarece o asemenea victorie ar pune capăt crizei de securitate națională, care a început odată cu atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001. Asemenea lui Richard Cloward și Francis Fox Piven, Soros are o viziune radicală asupra modului în care America – și comunitatea globală – ar trebui să se schimbe. Asemenea lor, Soros înțelege că cel mai bun moment pentru implementarea schimbării radicale este în vremuri agitate. Exploatarea crizei este punctul central al gândirii strategice sorosiste. „De obicei, e nevoie de o criză pentru a declanșa o schimbare profundă de direcție”, a scris Soros,

în cartea „Open Society”, apărută în anul 2000.⁴⁰⁰

În 1997, când a izbucnit criza monetară în Asia, Soros s-a gândit că acum este șansa sa și a schițat rapid „o carte instant”, după cum s-a exprimat chiar el. E vorba de cartea „The Crisis of Global Capitalism”, publicată în 1998, în care a prevestit prăbușirea iminentă a sistemului financiar global. Soros a indicat criza financiară care a măturat Asia „ca o macara cu bilă”, ruinându-i pe Tigrii Asiatici, aducând Rusia în incapacitate de plată și pe gigantul fond de investiții american, Long-Term Capital Management, în pragul falimentului. Este o situație extrem de gravă, dar ce e și mai rău de-abia acum începe, a avertizat Soros. „Epidemia” creditelor neperformante se va răspândi pe glob și va lovi, în cele din urmă, și America, provocând o „recesiune”, urmată de „criză” lungă, asiduă și aproape imposibil de rezolvat. Finanțistii asemenea lui poartă o mare parte din vină pentru această situație, întrucât s-au lăsat dominați de lăcomie și au dat umanitatea la o parte, s-a lamentat Soros. „Sistemul capitalist global este profund viciat”, a scris el. „Atât timp când capitalismul va domina, câștigul financiar va prevala asupra oricăror alte aspecte sociale”.⁴⁰¹

Evident că reacțiile la carte, ale economiștilor și analiștilor financiari care, altminteri, îl admirau pe Soros, au fost amestecate. Totuși, cartea și-a făcut câțiva admiratori la stânga. Greg Torode, jurnalist la South China Morning Post, un cotidian în limba engleză din Hong Kong, a relatat o conversație pe care a avut-o cu un anumit „membru al elitei Partidul Comunist vietnamez”, care a dorit să-și păstreze anonimatul. „E o experiență ciudată să auzi un membru de seamă al Partidului Comunist vietnamez cum îi citează pe George Soros și Karl Marx în același argument, dar, iată că se întâmplă. «Problemele pe care domnul Soros le ridică se regăsesc în ideologia noastră îndelungată», mi-a spus un prieten vechi din partid, la o ceașcă de ceai amar vietnamez, în timp ce digera comentariul extras din cea mai recentă carte a lui Soros, The Crisis of Global Capitalism. «Capitalismul pur nu este suficient. Trebuie găsită o nouă cale, dacă vrem să supraviețuim», a continuat el, în timp ce ne aflam în vila sa veche, din Hanoi, înconjuși de broșuri prăfuite de partid. «Poftim», mi-a spus el, suflând praful de pe o carte veche. «Aici este faza cunoscută ca post-capitalistă. Capitalismul pur s-a dovedit a fi

ineficient. Marx a știut asta tot timpul. Acest Soros nu este atât de prost.”⁴⁰²

Dintr-odată, Soros era peste tot, fluturându-și cartea în cele mai importante talk-show-uri și solicitând crearea unor organisme de reglementare, la nivel global, capabile să stăvilească impulsurile distrugătoare ale investitorilor globali asemenea lui. Pe 14 noiembrie 1998, New York Times a scris că, întâmplător sau nu, „președintele Clinton a propus «o a treia cale» între capitalism și socialism”, ca răspuns la criza globală în desfășurare.⁴⁰³ La acel moment, majoritatea americanilor erau prea concentrați pe scandalul Monica Lewinsky pentru a observa surpriza din planul economic al lui Clinton, dar, oricare i-ar fi fost intențiile, el nu a mai apucat să le implementeze. Spre surpriza lui Soros și a altor clarvăzători de pe Wall Street, economia americană a rezistat. Investitori speriați din multe țări au pompat bani în activele din SUA, transformând America într-o oază de prosperitate pe timp de furtună economică.

Criza a trecut fără vreo altă discuție despre eliminarea capitalismului, cel puțin, pentru moment. „Își va reveni mediul de afaceri în 1999?”, a întrebat Soros, pe un ton acru, într-un editorial publicat în Financial Times, pe 4 ianuarie 1999. „Recenta volatilitate dramatică a piețelor financiare nu este decât o amintire îndepărtată. Suferința rușilor și a indonezienilor pare departe. Dar sistemul financiar global are, încă, deficiențe fundamentale. Dacă nu găsim o rezolvare pentru aceste deficiențe și dacă nu învățăm din greșelile trecutului, sistemul este în pericol să se prăbușească.”⁴⁰⁴ Nimeni nu l-a luat în seamă. Criza trecuse și, odată cu ea, și șansa lui Soros. Criza nu durase suficient sau nu îi speriasse suficient de tare pe oameni pentru ca el să-și asigure cooperarea lor. Cei care promovează o „A Treia Cale” – și alte programe radicale pentru reformarea sistemului financiar mondial – trebuie să aștepte să se ivească altă oportunitate.

„Cei mai bogați oameni ai planetei, reprezentând 1% din populația lumii, primesc la fel de mult ca cei mai săraci, adică 57% din populație”, s-a lamentat Soros, în cartea „George Soros on Globalization”, publicată în 2002.⁴⁰⁵ Pentru eliminarea diferențelor dintre națiunile bogate și cele sărace este nevoie de restricții asupra „capitalismului global”, după cum îl numește Soros. În opinia sa, efectul pe care îl are capitalismul global asupra securității

sociale este teribil. Fluxul de capital, la liber, dintre state diminuează „capacitatea statului de a le oferi cetățenilor săi securitate socială”, argumentează Soros.⁴⁰⁶

Într-o anumită privință, Soros are dreptate. Sistemele de securitate socială, bazate pe impozitare și finanțate prin repartizare, de tipul celui introdus de Otto von Bismarck în Germania, în 1889, și pe care Franklin Delano Roosevelt l-a adus în America, în 1935, presupun o impozitare masivă a salariaților pentru susținerea celor care nu sunt angajați. Într-o piață globală de ultimă generație, oamenii din clasele de impozitare superioare învață rapid cum să-și ascundă veniturile pentru a nu le fi impozitate, de pildă prin metoda investițiilor în piețe de instrumente financiare derivate din străinătate. Astfel de acte de egoism amenință întregul concept al sistemului de securitate socială prin redistribuire. Atâta vreme cât contribuabilii își pot ascunde bunurile de ochii guvernului, nicio țară nu poate colecta suficiente taxe la buget pentru a asigura, pe termen lung, protecția cetățenilor din clasele inferioare. „Globalizarea piețelor financiare a făcut ca statul social, care a luat naștere după Al Doilea Război Mondial, să fie scos din uz. De ce? Oamenii care au nevoie de protecție socială nu pot părăsi țara, pe când capitalul pe care statul social obișnuia să-l taxeze pleacă”, a explicat Soros.⁴⁰⁷

Soluția lui Soros la această problemă este transformarea întregii planete într-un imens stat social. Pentru a storce taxele necesare de la clasa globalizată a investitorilor, Soros militează pentru crearea unor instituții globale, care să primească autoritatea de a urmări și confisca capitalul oricui, oriunde în lume. În acest scop, el recomandă înființarea unei structuri numite Open Society Alliance (n. trad., Alianța Societății Deschise), o rețea globală de state, corporații, ONG-uri care împărtășesc aceleași idei și care ar urma să opereze, inițial, în cadrul Națiunilor Unite pentru ca, ulterior, să ia locul și atribuțiile ONU, dar să primească și alte atribuții în plus. Potrivit lui Soros, Alianța Societății Deschise ar urma să folosească diferite tehnici de „recompense și pedepse” pentru menține disciplina printre membrii săi.⁴⁰⁸ „Ar oferi stimulente, când se poate, dar nu s-ar da în lături de a folosi constrângerile acolo unde este nevoie”, a scris el.⁴⁰⁹

Motorul Alianței ar fi, după cum explică Soros, „un fel de bancă

centrală internațională”, care ar funcționa sub auspiciile Fondului Monetar Internațional. Soros a propus ca această bancă să se numească International Credit Insurance Corporation.⁴¹⁰ Noua bancă ar facilita redistribuirea globală a averii, prin împrumuturi acordate țărilor sărace și girate de țările bogate.⁴¹¹ Banca ar avea chiar și posibilitatea să emită propria monedă globală, exprimată în SDR sau „Special Drawing Rights” (n. trad. Drepturi Speciale de Retragere), pe care Soros o descrie, în mod corect, ca un fel de „monedă artificială”, folosită de țările membre ale Fondului Monetar Internațional pentru a face plăți între ele.⁴¹²

Problema cu această viziune a lui Soros asupra statului social mondial este că americanii deschiși la minte și i se vor opune. Americanii nu au uitat dezastrul economic și social pe care l-au adus 40 de ani de creanțe ale programului „Great Society”. De ce ar susține americanii un plan care să ducă la crearea unui stat social mondial după ce de-abia au închis un capitol catastrofal, de 40 de ani, din istoria SUA, numit statul social? Ce i-ar putea determina să se înhame la un nou experiment de redistribuire socială, de data aceasta la scară globală? Soros are un răspuns: Terorismul.

În anii '60, orașele centrale din SUA au fost cuprinse de violență, arhitecții programului „Great Society”, al președintelui Lyndon Johnson, au susținut că cea mai bună soluție pentru a opri protestele este să pompezi bani în ghetouri. Soros propune o variantă la scară globală a aceluiași argument: cea mai bună soluție de a lupta împotriva terorismului este să pompezi bani în zonele defavorizate ale lumii, acolo unde terorismul are tendința să înflorească.

Soros explică, în cartea „George Soros on Globalization”, că într-un sistem capitalist global ca cel în care trăim, care concentrează puterea și banii în mâinile câtorva oameni, ne putem aștepta ca „unii oameni să se revolte împotriva sistemului” și să formeze grupări cum ar fi al-Qaeda. În locul reprimării acestor rebeliuni post-factum, Soros recomandă „tăierea de la rădăcină” a cauzei, adică „sărăcia, ignoranța” și așa mai departe.⁴¹³ Va fi nevoie de bani pentru asta, firește. Noua bancă mondială va da banii, iar oameni ca Soros vor decide cum să fie folosiți ei, dirijând o mare parte către „parteneriate public-private” profitabile, în zone cu probleme ale lumii.⁴¹⁴ De altfel, exact

prin astfel de manipulări de genul „parteneriatelor public-privat” a ajuns Soros să fie pe locul 28 în topul celor mai bogați oameni din America. Nu e de mirare că vrea să extindă și să dea mai multă putere sistemului global de împrumuturi, pe care a învățat cum să-l exploateze de-a lungul întregii sale cariere. Soros cunoaște mai bine decât oricine mulțimea de oportunități pe care un stat social global le-ar putea oferi funcționarilor globali asemenea lui, de a le merge bine făcând un „bine”.

În anumite pasaje, cartea „George Soros on Globalization” pare un CV în care Soros își prezintă calitățile care îl recomandă în mod deosebit pentru a juca un rol în implementarea programelor globale pe care le propune. Referindu-se la apelul său de reorganizare a instituțiilor financiare și comerciale, Soros scrie: „Cred că am câteva aptitudini ieșite din comun pentru acest proiect. Am fost un jucător de succes pe piețele financiare mondiale, m-am implicat activ în transformarea lumii în care trăim într-una mai bună. Am pus la punct o rețea de fundații, devotate conceptului de societate deschisă. Cred că sistemul capitalist global, în forma sa actuală, este o deformare a ceea ce ar trebui să fie o societate deschisă globală. Sunt doar unul dintre mulții experți în piețele financiare, dar ceea ce mă diferențiază de ceilalți este grija mea activă față de viitorul omenirii”.⁴¹⁵

Atacurile de la World Trade Center au avut loc într-o perioadă în care Soros încă scria la cartea „George Soros on Globalization”. Cartea a fost publicată în martie 2002, în timp ce trupurile victimelor încă erau scoase de sub dărâmături la Ground Zero. Ca atare, Soros își prezintă, în carte, gândurile despre atacurile de pe 11 septembrie cu o prospețime și o sinceritate care nu se vor mai regăsi în declarațiile sale ulterioare. Mai presus de toate, cititorul își dă seama, citind cartea, că Soros privea atacurile de la 11 septembrie ca pe o oportunitate. El își exprimă, în mod repetat, speranța că atacurile îi vor convinge pe americani că este nevoie de un stat social global. „Ziua de 11 septembrie i-a șocat pe americani, făcându-i să înțeleagă că alții îi pot percepe cu totul altfel decât se percep ei înșiși. Sunt mai pregătiți acum să reevalueze lumea și rolul pe care Statele Unite îl joacă în lume decât în vremuri obișnuite. Aceasta este o șansă deosebită de a regândi și redesena lumea într-un mod mult mai profund decât ar fi fost posibil înainte de 11

septembrie", a scris Soros în carte⁴¹⁶.

Pe aceeași pagină, Soros scrie că, datorită atacurilor teroriste, „acum este un moment propice pentru a atrage atenția” asupra conceptului său de bancă mondială de rezerve, capabilă se emită „monedă artificială” sub forma SDR (Special Drawing Rights).⁴¹⁷ Soros și-a promovat puternic propunerea în cadrul discursului pe care l-a ținut la Hong Kong, pe 19 septembrie 2001, la doar opt zile după atacurile teroriste – același discurs, despre care am vorbit în primul capitol, în care argumenta împotriva invadării Afganistanului și în care a cerut Americii să se abțină, în general, de la represalii militare împotriva teroriștilor. În același discurs, Soros a făcut, în esență, aceeași propunere pentru o nouă bancă mondială de rezerve, pe care a făcut-o, cu regularitate, începând cu 1997, însă acum și-a exprimat argumentele în limbajul lumii de după 11 septembrie. Soros a declarat:

„Nu este suficient să luptăm împotriva terorismului, trebuie, de asemenea, să vorbim despre condițiile sociale care oferă terenul fertil de pe care voluntarii care sunt dispuși să-și sacrifice viețile sunt recrutați. În acest sens, cred că pot să-mi aduc contribuția la dezbateri ... propun emiterea de monede SDR sau Special Drawing Rights, pe care țările bogate le-ar garanta cu scopul de a oferi asistență internațională. Aceasta este o inițiativă care ar face ca o sumă substanțială de bani să fie disponibilă imediat. Dacă planul va fi testat cu succes, ar trebui să fie urmat de o emisie anuală de monedă SDR, iar sumele emise ar trebui să fie adaptate astfel încât să aibă un impact semnificativ asupra problemelor noastre sociale stringente. Acesta este elementul fundamental al planului meu ... Îmbunătățirea condițiilor sociale nu îi va împiedica pe oameni ca Bin Laden să-și pună în funcțiune geniul malefic. Dar va atenua nemulțumirile de la care pornesc toate formele de extremism.”⁴¹⁸

George Soros a dezvăluit, în discurs, că planul său este deja în desfășurare. Pentru a-l implementa, avea nevoie de trei lucruri: 1) Ratificarea de către o super-majoritate de 85% din statele membre ale Fondului Monetar Internațional, 2) aprobarea Congresului american și 3) aprobarea președin-

194

telui Statelor Unite. Soros a anunțat, la Hong Kong, că „decizia a fost ratificată de mai multe țări membre FMI, reprezentând 71 % din totalul voturilor necesare pentru implementare. Mai este nevoie de aprobarea Congresului american. Propun ca președintele Bush să introducă și Congresul american să aprobe o alocare specială de monedă SDR, iar statele bogate, membre FMI, să garanteze că vor dona partea lor de monedă SDR pentru eradicarea sărăciei și pentru alte obiective aprobate”.⁴¹⁹

Soros realiza, cu siguranță, că președintele Bush avea probleme mai arzătoare pe cap, la opt zile după atacurile de la World Trade Center. Cu toate acestea, era hotărât să atace cât era fierul cald. Iar fierul nu fusese niciodată așa cald, după calculele lui Soros. În cartea „George Soros on Globalization”, el a scris: „După 11 septembrie, americanii au devenit mai conștienți ca niciodată că ceea ce se întâmplă în restul lumii îi poate afecta în mod direct și că sunt multe decizii importante de politică externă, care trebuie luate. *Această conștientizare ar putea să nu dureze mult și sunt hotărât să nu las acest moment să treacă*”. (subliniere adăugată)⁴²⁰

Ceea ce propunea Soros nu era altceva decât un război global împotriva sărăciei. Deloc întâmplător, roțițele mașinării acestui proiect se învârtteau deja, sub auspiciile Națiunilor Unite. Chiar în timp ce scria, visul lui Soros devenea realitate. Întrebarea care se pune, ca de obicei, este: ce are de câștigat Soros?

Când Lyndon Johnson a lansat programul „Războiul împotriva sărăciei”, în 1964, l-a desemnat pe „țarul sărăciei”, Sargent Shriver, pentru a-l coordona. Shriver a decis cine să primească miliardele de dolari de la bugetul federal, alocați acestui program. O mare parte din acești bani au ajuns în mâinile activiștilor radicali precum George Wiley, Saul Alinsky și Wade Rathke, care i-au folosit pentru a finanța revolte, proteste, manifestații și acțiuni împotriva Războiului din Vietnam, dar și pentru a construi o infrastructură radicală permanentă în America, pe cheltuiala contribuabililor.

Astăzi, Partidul din Umbră așteaptă cu nerăbdare o nouă rundă de fonduri publice, pe care le poate folosi pentru a sponsoriza activiștii radicali din toată lumea – și de această dată sub pretextul luptei împotriva sărăciei. În septembrie 2000, Organizația Națiunilor Unite a declarat, în mod oficial,

război împotriva sărăciei. Scopul programului este să reducă sărăcia la jumătate până în anul 2015. ONU va lua de la cei care au și va da celor ce nu au. Le-a cerut celor mai prospere țări să contribuie cu 0.7% din Produsul Intern Brut, anual, pe o perioadă de 10 ani, între 2005 și 2015. Aceasta înseamnă, în medie, aproximativ 235 de miliarde de dolari anual, din care Statele Unite trebuie să contribuie cu 60%, adică 140 de miliarde de dolari anual.⁴²¹ Cine va împărți această sumă imensă de bani? Cine este țarul sărăciei? Este Jeffrey Sachs, economist la Universitatea Columbia, asociat și prieten vechi al lui Soros și agent al Partidului din Umbră.

Este vorba despre același Jeffrey Sachs pe care George Soros l-a angajat ca să implementeze programele de „terapie de șoc” în Polonia și Rusia, după cum am arătat în capitolul 5. Sachs a plecat de la Universitatea Harvard în iulie 2002 pentru a conduce Institutul Earth din cadrul Universității Columbia. Anterior, după cum am arătat în capitolul 5, Sachs demisionase din funcția de președinte al Institutului Harvard pentru Dezvoltare Internațională, în mai 1999, chiar cu puțin timp înainte ca anchetatorii Departamentului de Justiție să strângă lațul în dosarul de corupție legat de programul de asistență din Rusia. Sachs a susținut că nu știa nimic despre furtul colosal comis de echipa lui de „dezvoltare” în Rusia. Nu avem motive să ne îndoim de spusese sale. Cu toate acestea, în calitate de președinte al Institutului Harvard, Sachs ar fi trebuit să fie mai atent la ceea ce fac oamenii săi. Oricare ar fi meritele sale ca economist, Sachs nu inspiră încredere în calitate de administrator. Nu este genul de persoană căreia să-i încredințezi distribuirea de ajutoare externe în valoare 235 de miliarde de dolari anual. Și, totuși, aceasta este exact misiunea pe care i-a încredințat-o secretarul general al ONU, Kofi Annan.

Pe 8 septembrie 2000, după ce Adunarea Generală a ONU a declarat război împotriva sărăciei, secretarul general Kofi Annan a creat o structură numită United Nations Millennium Project pentru a implementa programul. L-a numit pe Jeffrey Sachs director și l-a pus la cârma a ceea ce Canada Free Press a numit „cel mai mare program global de redistribuire a averii conceput vreodată”.⁴²²

După atacurile teroriste de la 11 septembrie, promotorii războiului

împotriva sărăciei, declarat de ONU, au început să elogieze proiectul Millennium ca cel mai bun antidot împotriva terorismului. „E timpul să accelerăm războiul global împotriva sărăciei”, a declarat Laura D’Andrea Tyson, fostă consilieră a lui Clinton, pentru Business Week, pe 3 decembrie 2001.⁴²³ Ca și Soros, Tyson a prezentat proiectul Millennium al ONU ca pe o inițiativă anti-terorism, care va ataca cauza terorismului: sărăcia. „Odată cu războiul contra sărăciei, americanilor li s-a reamintit, încă o dată, că trăiesc într-o lume de opulență nemaiîntâlnită, dar și de sărăcie cumplită, o lume atât de bine interconectată încât sărăcia și disperarea dintr-o zonă îndepărtată pot să adăpostească o rețea de terorism care are drept scop distrugerea noastră. Într-o asemenea lume, prosperitatea și libertatea noastră de acasă depind, într-o măsură din ce în ce mai mare, de dezvoltarea unor țări precum Afganistan”⁴²⁴, a scris Tyson. Tyson i-a făcut reclamă lui Soros și planului acestuia de a emite „monedă artificială”, exprimată în SDR sau Special Drawing Rights, pentru finanțarea programelor anti-sărăcie.⁴²⁵

Și Jeffrey Sachs a vorbit, după atacurile de la 11 septembrie, în linia Partidului din Umbră. „Cel mai important este să evităm războiul ...”, a scris el, în septembrie 2001. „A declanșa un război ca răspuns la un atac terorist ar fi cea mai mare greșală ...”. El a sfătuit Statele Unite „să se trezească din cele două decenii de ignorare a problemelor stringente din cele mai sărace țări ale lumii”.⁴²⁶ Sachs a dezvoltat subiectul în cartea sa, „The End of Poverty” (n. trad., Sfârșitul sărăciei), apărută în anul 2005. „Indiferent dacă teroriștii sunt săraci, sau bogați, sau fac partea din clasa de mijloc, zonele lor de operare sunt societăți instabile, care se confruntă cu sărăcie, șomaj, creștere rapidă a populației, foamete și lipsa speranței. Dacă nu ținim cauza acestor instabilități, nu se poate face mare lucru pentru stoparea terorismului”, a scris Sachs.⁴²⁷

În timp ce luptătorii contra sărăciei ai președintelui Johnson încercau să domolească revoltele negrilor, cumpărând bunăvoința grupărilor militante urbane cu subvenții guvernamentale, Sachs propunea dirijarea de bani în zonele critice din lume, inclusiv în cele conduse de regimuri corupte, dictatoriale, anti-americane. Într-un discurs ținut în fața Council on Foreign Relations, în martie 2006, Sachs a declarat: „În fiecare zi amenințăm pe

cineva cu tăierea fondurilor ... Asta am încercat să facem în Haiti timp de 20 de ani: pornim robinetul, oprim robinetul. Îl pornim și îl oprim până când țara va deveni un loc al disperării, fără locuri de muncă, fără venituri, fără nimic ... dacă îl tot pornești și îl oprești, nu vei ajunge niciodată la dezvoltare ... vei obține doar instabilitate”.⁴²⁸

Sachs propunea, în schimb, să pornim robinetul și să-l lăsăm deschis, indiferent de cât de urât se comportă țara beneficiară. Cu cât băgăm mai mulți bani într-o țară coruptă, sugerează Sachs, cu atât mai mult se va reduce corupția. „Guvernarea din Africa este modestă pentru că Africa este săracă”, a scris el.⁴²⁹

În ianuarie 2006, atunci când Hamas, gruparea teroristă ce are drept scop anihilarea Israelului, a câștigat majoritatea în parlamentul palestinian, a devenit clar cât de mult este dispus să tolereze Sachs comportamentul nepotrivit al țărilor beneficiare. Sachs a susținut, într-un articol, că Vestul ar trebui să continue finanțarea Autorității Palestiniene chiar și sub o conducere Hamas. „Statele Unite și Europa flutură amenințări cu impunerea sancțiunilor economice aproape zilnic ..”, a scris el. „Cele mai recente amenințări vizează noua guvernare Hamas din Palestina ... Astfel de manevre sunt nehibzuite ... Tăierea ajutoarelor este de natură să sporească haosul ... Noua guvernare palestiniană trebuie tratată, cel puțin la început, ca legitimă”.⁴³⁰

Aceste afirmații indică posibilitatea ca Millennium Project să finanțeze teroriști. Iar problema nu se oprește la Hamas. Finanțarea radicalilor este, de altfel, un obiectiv declarat al Millennium Project. În cartea „The End of Poverty”, Sachs își anunță intenția de a-i ajuta „pe săraci să-și facă vocea auzită”. „Mahatma Gandhi și Martin Luther King Jr. nu au așteptat ca cei bogați și puternici să vină în ajutorul lor. Au cerut dreptate și au luat o poziție în fața aroganței și a indiferenței oficiale. Săracii nu pot aștepta ca bogații să ridice problema dreptății”.⁴³¹ Prin urmare, Sachs li va ajuta „să ridice această problemă”.

Sachs spune, în cartea „The End of Poverty”, că după 11 septembrie 2001, „a apărut nevoia de ne concentra pe rădăcinile adânci ale terorismului în societățile ... uzurpate și abuzate de statele bogate, cum este cazul statelor petroliere din Orientul Mijlociu”.⁴³² El îi critică aspru pe „neoconservatori”

pentru că au instigat la invadarea Irakului și acuză Statele Unite că au intrat în această țară nu „ca un eliberator, ci, mai degrabă, ca un cotropitor”.⁴³³

De la momentul numirii sale în funcția de țar al sărăciei globale, Sachs a dus o campanie continuă de blamare a Statelor Unite – și a lui George W. Bush personal – „pentru nepăsarea crasă și iresponsabilă față de populația săracă din lume”⁴³⁴. Sachs a înfierat Statele Unite pentru faptul de a fi „cel mai zgârcit donator al lumii dezvoltate”.⁴³⁵ Ceea ce îl supără pe Sachs este că America nu și-a plătit contribuția anuală de 0.7% din Produsul Intern Brut, pe care, susține el, o datorează Millennium Project.

În realitate, America nu le datorează nimic lui Sachs și programului acestuia. Nu a semnat niciun acord formal de participare la războiul global al ONU împotriva sărăciei. De fiecare dată când s-au făcut presiuni să se alăture, America a refuzat, afirmând doar o susținere principală a programului. Diplomații americani au fost chibzuți și s-au abținut de la orice angajament ferm la un program cu costuri imense și al cărui vehicul administrativ, ONU, era faimos pentru corupție. Administrația Bush a promis doar să crească rata ajutorului de dezvoltare la 0.15% din Produsul Intern al SUA, lucru pe care l-a făcut în 2003.⁴³⁶ Pe de altă parte, un președinte al Partidului din Umbră ar putea răspunde solicitărilor lui Sachs, cu sau fără un acord formal.

Astfel s-a afirmat agentul lui Soros, Jeffrey Sachs, ca noul țar al sărăciei, nu doar în America, ci în toată lumea. Americanii nu au dorit o lege McCain-Feingold, dar au primit-o oricum. Nu ne-am dorit o lege Motor Voter în mod special, dar astăzi o avem în vigoare. Nu am cerut un război global contra sărăciei, dar, totuși, avem unul. Acestea sunt instrumentele și rezultatele domniei Partidului din Umbră.

REVOLUȚII DE CATIFEA

În căutarea utopiei sale, Soros joacă după propriile reguli. Nu se împiedică de legi și guverne care i-ar putea da planurile peste cap. Nu va ezita să încerce răsturnarea prin forță a guvernelor despre care decide că sunt tiranice sau nedrepte. Este un manipulator al tuturor mijloacelor posibile. Va încerca să provoace revoluție de sus, dar și de jos, prin orice mijloc care i-ar putea fi util în acest scop. „Munca cu guverne poate să fie mai eficientă, dar munca în țări ale căror guverne sunt ostile poate fi și mai profitabilă”, a explicat Soros, în cartea „The Bubble of American Supremacy”. În țările ostile, „este importantă susținerea societății civile pentru a ține flăcării libertății aprinsă”, a explicat el. „Oponându-se imixtiunii guvernamentale, fundația poate alerta populația că guvernul face abuz de autoritate”.¹³⁷

Păstrarea „flăcării libertății aprinse” și „opunerea față de imixtiunea guvernamentală” pot lua forme diverse – de la a importa copiatoare fără autorizație, așa cum a făcut Soros, în Ungaria, în 1984, până la a plăti armate de zeci de mii de activiști pentru a ocupa străzile. Soros numește aceste acțiuni subversive „mobilizări ale societății civile”. Fie că au fost accidentale sau gândite, protestele finanțate de Soros au luat, uneori, în anumite părți ale lumii, forme violente.

În ceea ce privește aspectele pozitive, Soros a contribuit la finanțarea „revoluției de catifea” care a accelerat căderea unui regim comunist muribund și l-a propulsat pe dramaturgul disident, Vaclav Havel, la președinția Cehiei, în 1989. Chiar și astăzi, oamenii din fostul bloc sovietic folosesc adesea termenul „revoluție de catifea” pentru a descrie loviturile de palat sponsorizate de Soros.¹³⁸ Termenul de „revoluție colorată” s-a aplicat răsturnărilor de regim finanțate de Soros deoarece, în cel puțin trei cazuri recente, rebelii și-au asociat cauza cu o culoare sau o floare: un trandafir roșu în Georgia, culoarea portocaliu în Ucraina și o lealea galbenă în Kirghistan. Cele trei evenimente, care au avut loc în 2003, 2004 și 2005, au fost numite

Revoluția Roșie, Revoluția Portocalie și Revoluția Galbenă sau a Lalelei.

De la Mișcarea „Solidaritatea” din Polonia anilor '80, la acțiunea nereușită de a-l înlătura pe președintele din Belarus, Alexander Lukașenko, în martie 2006, mâna ascunsă a lui Soros a lucrat în multe cazuri de revolte în fostul bloc sovietic. Însă căderea comunismului nu a însemnat un sfârșit al acțiunilor subversive ale lui Soros și nici nu le-a încetinit ritmul. „Fundatiile mele au contribuit la schimbarea democratică de regim din Slovacia, în 1998, Croația, în 1999, Iugoslavia, în 2000, mobilizând societatea civilă pentru a scăpa de Vladimir Meciar, Franjo Tudjman, respectiv Slobodan Miloșevici”, se laudă Soros.⁴³⁹

În elaborarea strategiei pentru aceste mobilizări, Soros s-a inspirat din învățăturile lui Gene Sharp, fost politolog de la Harvard. Sharp a făcut închisoare, timp de nouă luni, pentru că a refuzat să se înroleze în timpul războiului din Coreea, iar, ulterior, a fost secretar al lui A.J. Muste, un auto-declarat pacifist creștin, co-fondator al Partidului Muncitorilor Troțkiști din America. Sharp a pus la punct metode practice pentru a răsturna regimuri fără a recurge la arme, în mai multe lucrări, precum „The Politics for Non-violent Action and Waging Nonviolent Struggle” (n. trad., Politici de acțiune pacifistă și cum se poartă luptele non-violente). El s-a afirmat ca guru al mecanismelor de schimbare a regimurilor prin acțiune directă. Sharp a înființat, în 1983, Albert Einstein Institution pentru a-și promova tehnicile de acțiune directă și a colaborat cu Soros în orchestrarea Revoluției Portocalii din Ucraina și debarcarea lui Miloșevici care a urmat intervenției NATO.⁴⁴⁰

Potrivit lui Sharp, cheia înlăturării unui regim ostil era să-i sabotezi capacitatea de a se lupta cu adversarii. Acesta era un proces de durată, care presupunea o infiltrare lentă în zonele strategice din guvernarea țintită, în special în departamentele de poliție, armată și informații. Astfel, regimul țintit putea fi, în cele din urmă, „constrâns, în sensul în care populația, armata și resursele nu mai puteau fi la fel de performante pentru a-l ține la putere...”, au scris Peter Ackerman și Christopher Kruengler, doi dintre discipolii lui Sharp, în cartea lor, „Strategic Nonviolent Conflict: The Dynamics of People Power in the Twentieth Century”.⁴⁴¹

Revoluțiile de catifea ale lui Soros au urmat îndeaproape modelul lui Sharp, prin infiltrări constante, folosind acțiunile umanitare ca vehicul predilect. Într-un discurs ținut în anul 1996, președintele croat, Franjo Tuđman, a descris modul în care acest proces s-a desfășurat în țara sa: „[Soros și aliații săi] și-au întins tentaculele în toată societatea noastră. Soros ... avea aprobarea ... de a strânge și distribui ajutoarele umanitare ... noi ... le-am permis să facă aproape tot ce au vrut ... Au implicat în rețeaua lor ... oameni de toate vârstele și din toate categoriile sociale – de la elevi de gimnaziu, la studenți la Jurnalism, lectori universitari și academicieni – încercând să-i câștige de partea lor cu bani. Este vorba de oameni din toate domeniile: cultural, economic, științific, medical, juridic sau jurnalistic ... [Scopul este să] controleze toate domeniile vieții ... să creeze un stat în interiorul unui stat ...”⁴⁴²

Tuđman a jurat să-i stârpească pe agenții lui Soros, dar a murit de cancer la stomac înainte să finalizeze această epurare. O „guvernare de catifea”, aprobată de Soros și condusă de președintele Stipe Mesici, a preluat puterea în ianuarie 2000.

Maniera lui Soros de „schimbare democratică a regimului” nu este întotdeauna chiar democratică. În Serbia, de exemplu, protestatarii lui Soros au umplut străzile din Belgrad pentru a opri un scrutin electoral care era în desfășurare. Votul a fost suficient de strâns pentru se organiza, potrivit legislației iugoslave, un al doilea tur de scrutin. Dar activiștii Otpor – o grupare militantă a tinerilor, cu 70.000 de membri, finanțată de Soros – nu au așteptat al doilea tur de scrutin. Revoluția de catifea din Iugoslavia a început chiar în ziua alegerilor, pe 26 septembrie 2000. Candidatul Vojislav Kostunica a câștigat 48.9% din voturi, iar Miloșevici a câștigat 38.6%. Potrivit legii iugoslave, câștigătorul trebuia să obțină peste 50% din voturi. Un al doilea tur de scrutin a fost programat pentru 8 octombrie, dar Kostunica a refuzat să participe, invocând exit-poll-uri care contraziceau rezultatele oficiale.⁴⁴³ De fapt, ambele părți au fraudat prin vot multiplu, potrivit respectatei publicații britanice, Jane’s Sentinel.⁴⁴⁴ Cu toate acestea, media sponsorizată de Soros a văzut doar fraudă lui Miloșevici și i-a cerut demisia. Și Kostunica i-a cerut lui Miloșevici să se retragă.⁴⁴⁵

Convenția de non-volență a fost doar o vorbă goală pentru activiștii Otpor. Pe 5 octombrie 2000, când au orchestrat lovitura de stat, mulți nu s-au bazat pe cântece religioase, ci pe pumni, pe lovituri cu tocul cizmei, pe arme și pe cocktail-uri Molotov.⁴⁴⁶ Pe 5 octombrie, revoluționarii au luat cu asalt Belgradul, au dat foc clădirii Parlamentului și sediului televiziunii publice RTS.⁴⁴⁷ Potrivit publicației Jane's Sentinel, trupe de activiști Otpor, înarmați cu arme kalașnikov, mortiere și arme anti-tanc lansate de pe umăr, au creat puncte de control în tot Belgradul.⁴⁴⁸ În același timp, activiștii Otpor s-au dat peste cap pentru a calma poliția sârbă și, pe cât posibil, pentru a le câștiga simpatia și sprijinul. Această stratagemă era în concordanță cu învățăturile lui Gene Sharp, al cărui tratat, „The Politics of Nonviolent Action”, a fost adaptat de către activiștii Otpor, în limba sârbă, într-o broșură intitulată „Otpor User Manual” (n. trad., Manualul Otpor) și distribuit membrilor. Într-o relatare admirativă a loviturii de stat, publicația New Republic a scris: „În definitiv, Otpor a declanșat o revoluție fără vărsare de sânge prin excelență – o combinație între marketing deștept și curte abilă făcută poliției sârbe ... Și-au împrăștiat, cu bună știință, adepții în toate provinciile Iugoslaviei, fără să se limiteze la metropole precum Belgrad sau Novi Sad. În acest fel, regimului i-a fost greu să-i elimine. Și au ținut cont de principala dispoziție dată de Sharp: s-au împrietenit cu poliția și armata. Le-au trimis flori soldaților. La fiecare demonstrație se foloseau de umor pentru a convinge poliția că nu au nicio intenție să folosească violența fizică. După cum am scris Ackerman și DuVall [discipolii lui Sharp], într-un editorial recent, «regimurile pică atunci când apărătorii lor au imperfecțiuni».”⁴⁴⁹

Tacticile îndrăznețe ale Otpor l-au convins pe Miloșevici că se pregătește un război lung și sângeros. El s-a retras pentru a evita un război civil sau o intervenție a NATO. Președintele demis a fost arestat și trimis în Olanda, în fața Curții Internaționale de Justiție de la Haga. Potrivit jurnalistului britanic Neil Clark, Soros a petrecut nouă ani pentru a pune la punct această lovitură de stat, perioadă în care a finanțat rezistența sârbă cu peste 100 de milioane de dolari. „Începând cu anul 1991, Soros a pompat peste 100 de milioane de dolari în vistieria opoziției anti-Miloșevici, finanțând partide politice, edituri și instituții media «independente», cum ar fi Radio B92, mi-

cuțul și curajosul post de radio, cu un statut mitologic în vest, dar care, în realitate, era finanțat de unul dintre cei mai bogați oameni ai planetei ...”⁴⁵⁰

Soros și agenții săi recunosc deschis că au contribuit la finanțarea și organizarea activiștilor anti-Miloșevici, inclusiv a organizației radicale Otpor, cu un rol decisiv în lovitura de stat. „Am fost aici pentru a sprijini societatea civilă – pe oamenii care luptau împotriva regimului lui Slobodan Miloșevici ... Cea mai mare parte din munca noastră s-a desfășurat sub acoperire”, a declarat Velimir Curgus, agent al Soros Foundation Networks, pentru Los Angeles Times.⁴⁵¹ În timpul insurgenței împotriva lui Miloșevici, el a fost înrolat în Fondul pentru o Societate Deschisă – Iugoslavia al lui Soros.

Următoarea manevră de „schimbare democratică a regimului” a avut loc în fosta republică sovietică Georgia. Când președintele georgian, Eduard Șevarnadze – el însuși o figură a revoluției democratice din Rusia – l-a acuzat pe Soros, în 2002, de amestec în politica internă, Soros l-a avertizat pe față, într-o conferință de presă la Moscova, că funcția sa atârână de un fir de ață. În aceeași conferință, Soros a fluturat ideea că Șevarnadze ar putea să încerce să măsluiască alegerile din Georgia, din 2003. Soros a promis să „mobilizeze societatea civilă” pentru a împiedica orice fraudă la vot. „Mobilizarea societății civile este necesară pentru a asigura alegeri libere și corecte”, a spus Soros. „Asta am făcut în Slovacia, în regimul lui Meciar, în Croația, în regimul lui Tudjman, și în Iugoslavia, în regimul lui Miloșevici”.⁴⁵²

Soros s-a ținut de promisiune. Un articol din publicația britanică Globe and Mail a sintetizat cele întâmplate: „În luna februarie, investitorul miliardar George Soros a început să acționeze pentru debarcarea președintelui georgian Eduard Șevarnadze. În aceeași lună, Institutul pentru o Societate Deschisă a plătit deplasarea lui Giga Bokeria, activist de 31 de ani din Tbilisi, în Serbia, pentru a se întâlni cu membri ai mișcării de rezistență Otpor și pentru a învăța cum s-au folosit aceștia de demonstrațiile de stradă pentru a-l înlătura pe dictatorul Slobodan Miloșevici”.⁴⁵³ În vara aceluiași an, Soros a adus activiști Otpor în Georgia pentru a instrui 1000 de studenți activiști.

Între timp, postul de televiziune Rustavi-2, finanțat de Soros, a început să difuzeze, săptămânal, un documentar american intitulat „Bringing Down a Dictator” (n. trad., Cum să dobori un dictator). Filmul relatea,

pas cu pas, modul în care a fost dat jos Slobodan Miloșevici. Producătorul filmului a fost Peter Ackerman, fost radical al generației '60, care, ulterior, s-a îmbogățit din brokeraj în timp ce lucra cu Michael Milken în legendara firmă de obligațiuni speculative Drexel Burnham Lambert. Ackerman a plecat din firmă în momentul în care Milken a fost trimis la închisoare pentru că a încălcat reglementările pieței de capital. Din acel moment, Ackerman s-a concentrat pe o altă activitate – instigarea la revoluții de catifea. Organizația sa, Center on Strategic Non-Violence, cu sediul în Washington DC, instruieste activiști din multe țări în tainele protestelor și ale demonstrațiilor, după principii similare celor din broșurile revoluționare ale lui Gene Sharp.

Documentarul lui Ackerman a avut o importanță capitală în instruirea insurgenților georgieni. „Săptămânal, timp de luni întregi, televiziunea independentă Rustavi-2 a difuzat documentarul «Bringing Down a Dictator», urmat de o rubrică în care georgienii discutau semnificațiile filmului asupra mișcării din țara lor”, a relatat publicația New Republic. „În cele zece zile de neliniște care au precedat căderea lui Șevarnadze, televiziunea a crescut frecvența emisiunilor ...”. Unul dintre liderii revoluționari a declarat pentru Washington Post: „Filmul a fost cel mai important. Toți demonstranții cunoșteau tacticile revoluției din Belgrad pe dinafară pentru că fusese difuzat filmul ... Toți știau ce trebuie să facă”.⁴⁵⁴

În ziua alegerilor, complotiștii erau pregătiți. Imediat ce Șevarnadze și-a anunțat victoria, televiziunea Rustavi-2, finanțată de Soros, a început să difuzeze exit-poll-uri care contraziceau rezultatele oficiale. Sociologii care au făcut sondajele de opinie erau, la rândul lor, plătiți de Soros. Protestatarii au ocupat străzile, sub coordonarea activiștilor instruiți în Serbia. Autobuzele au adus întăriri din provincie, iar demonstranții au asediat clădirea Parlamentului, acuzând fraudarea alegătorilor. Șevarnadze nu a avut de ales. Decât să arunce țara într-un război civil, a ales să se retragă, pe 23 noiembrie. „Sunt încântat de ceea ce s-a întâmplat în Georgia și sunt foarte mândru că mi-am adus contribuția”, a declarat Soros pentru Los Angeles Times.⁴⁵⁵

Adepții „acțiunii strategice non-violente” susțin că, dacă un regim ticălos trebuie dat jos, atunci e mai bine să-l dai jos prin mită, șantaj, sondaje măsluite, fraudă la vot și demonstrații de stradă plătite, decât prin metode

sângeroase, precum invaziile sau loviturile de stat armate. Din perspectiva *RealPolitik*, se poate admite o astfel de poziție. Dar lecția predată nu face parte din procesul democratic. Și rămâne o întrebare mai dificilă: Ce înseamnă un regim ticălos? Cine stabilește că este ticălos?

„Cred cu tărie în valorile unei societăți deschise”, a declarat Soros pentru *Washington Post*, în august 2003. „În ultimii 15 ani, mi-am canalizat toată energia pentru propagarea acestor valori peste hotare. Acum o fac în Statele Unite”.⁴⁵⁶

Venind de la Soros, această declarație este îngrijorătoare. Din vorbele lui, reiese clar că el crede că America, sub conducerea lui Bush, seamănă cu Serbia condusă de Slobodan Miloșevici, Georgia condusă de Eduard Șevarnadze și Ucraina condusă de Viktor Ianukovici.

Soros recunoaște, desigur, că problema lui legată de Bush va dispărea rapid. Bush se va retrage, în mod voluntar, în ianuarie 2009, atunci când îi va expira mandatul. Din nefericire, Soros a explicat foarte clar că lupta pe care o duce nu este împotriva lui Bush personal, ci împotriva viziunii asupra lumii pe care acesta o reprezintă și a „supremației americane din spatele acestei viziuni. Orice președinte care acceptă ceea ce Soros a descris drept „balonul de săpun al supremației americane” este un adversar al „societății deschise”, așa cum o definesc Soros și aliații săi politici. Într-adevăr, orice președinte care, asemenea lui Bush, este creștin practicant, este, de asemenea, un adversar al utopiei lui Soros. Chiar înaintea alegerilor din 2004, Soros a declarat pentru *New Yorker*: „Separația dintre biserică și stat, fundamentul democrației noastre, este compromisă în mod de clar de un președinte «renăscut spiritual». Ne temem că, din cauza fundamentalismului islamic, nu mai există separație între biserică și stat și, totuși, ne pregătim să compromitem acest principiu aici”.⁴⁵⁷

Chiar așa să fie? Incapacitatea lui Soros de a face o distincție între Ayatollah Ali Khamenei și președintele Bush subliniază pericolul iminent pe care îl reprezintă gardienii auto-proclamați – și, invariabil, auto-declarați ca neprihăniți – ai virtuții civice și profeții utopiei. Cu fiecare regim pe care îl răstoarnă nerăbdarea acestor revoluționari cu procesul democratic crește în mod inevitabil. S-au obișnuit deja să-și atingă scopurile. O astfel de putere

îmbată – și, în cele din urmă, orbește – mai ales când cei care o exercită cred că luptă pentru o cauză nobilă.

Soros și tovarășii săi din frăția virtuții s-au arătat deja iritați de capriciile și tarele procesului democratic din țara lor. Atunci când nu le iese pașența la urne, ei declară că opoziția nu a câștigat, dar a orchestrat o lovitură de stat. Când un lider ales în mod democratic pune în aplicare o politică de război aprobată de Congres și susținută prin referendum de americani, acel lider îi aduce aminte lui Soros de „nemți” și este catalogat drept „un pericol pentru lume”, iar înlăturarea lui devine „prioritatea mea de grad zero”.

Având în vedere metodele folosite de Soros prin alte părți, există motive serioase de îngrijorare. O parte din aceste metode și-au făcut deja apariția în politica americană. Acuzațiile belicoase de fraudă la vot și apelurile la intervenția ONU, făcute de lideri de prim-rang ai democrațiilor, le țiuie în urechi americanilor. Însă, pentru George Soros, astfel de solicitări și apeluri exagerate, adresate autorităților internaționale, reprezintă politica de zi cu zi și au avut deja consecințe profunde în țări precum Kirghistan, Albania și Ucraina.

Cei care îl apără pe Soros spun că puciurile sale de catifea sunt făcute din mărinimie și susțin că acesta a eliberat milioane de oameni de sub tirania unor despoți ca Slobodan Miloșevici. Poate că este așa. Dar cazurile proaste fac legi proaste. America nu este Iugoslavia, iar George Bush – oricât l-ar disprețui criticii săi – nu este un tiran. Soros și aliații săi nu pot face această distincție. Ei nu au acceptat niciodată rezultatul a două scrutinuri naționale consecutive în America. „Președintele Bush a venit la Casa Albă fără un mandat clar – a fost ales președinte la o diferență de un singur vot în Curtea Supremă”, a acuzat Soros, în 2004.⁴⁵⁸ În noaptea alegerilor din 2004, în timp ce americanii așteptau numărătoarea voturilor, moderatorul de la PBS, Bill Moyers, s-a alăturat unei dezbateri în cadrul emisiunii „Charlie Rose Show”.

„Dacă Kerry va câștiga aceste alegeri cu un scor strâns, cred sincer că se va încerca un puci”, a declarat, de bună voie, Moyers.

„Ce vrei să spui prin puci?”, a întrebat Rose.

Cuvintele lui Moyers au părut ciudate și nelalocul lor într-un discurs despre rezultatele alegerilor din America. Dar în universul Partidului din Umbră, ai cărui locuitori privesc administrația Bush ca pe un stat polițienesc incipient și SUA ca pe o amenințare imperială, aceste cuvinte nu sunt deplasate.

Bill Moyers este unul dintre cei mai apropiați confidenți și colaboratori politici ai lui Soros și a fost administrator fiduciar al Institutului pentru o Societate Deschisă. Moyers a fost cel care l-a ajutat pe Soros să orchestreze campania pentru legea McCain-Feingold, care a deschis ușile pentru ca Partidul din Umbră să preia puterea, în 2004. În timpul campaniei electorale din 2004, doar trei oameni aveau acces frecvent la Soros, iar Bill Moyers era unul dintre ei, alături de Harold Ickes și Peter Lewis, agenți ai Partidului din Umbră.⁴⁶⁰

Este greu de spus ce anume a cauzat răspunsul paranoic al lui Moyers, câtă vreme declarațiile oficiale ale republicanilor erau în direcția acceptării înfrângerii într-un scrutin electoral pe care era posibil să-l câștige (vezi, de pildă, victoria la milimetru a lui Kennedy în fața lui Richard Nixon, în 1960, sau înfrângerea lui Ashcroft de către un contracandidat ilegal, în 2000). Singura încercare de a schimba rezultatul unui scrutin național, în ultimii 100 de ani, a fost făcută de Al Gore, în anul 2000, atunci când a încercat renumărarea voturilor în trei comitate atent selecționate din Florida. Îngrijorarea lui Moyers ar putea fi privită, mai degrabă, drept o proiecție – una de preempțiune, dacă ne gândim că acuzațiile de fraudă și puciuri politice, inclusiv cele anticipate de Moyers în acea seară, au fost tema predilectă a stângii în ultimele două scrutinuri electorale,

Pe urmele lui Moyers, tot Partidul Democrat a jucat rolul victimei cu mult înainte ca voturile să fie numărate. Liderii Partidului Democrat au mobilizat o „echipă SWAT”, de 6000 de avocați pregătiți să atace rezultatele alegerilor sub orice pretext.⁴⁶¹ Un document oficial al democraților îi îndemna pe activiști să reclame intimidarea votanților chiar și fără dovezi.⁴⁶²

Această campanie de a trata alegerile ca și cum ar avea loc în Re-

publica Bananieră, și nu în Statele Unite, a culminat cu scrisoarea pe care Eddie Johnson, membră a Congresului, i-a trimis-o Secretarului General al ONU, Kofi Annan, în care solicita ca Națiunile Unite să monitorizeze alegerile. „Suntem extrem îngrijorați de faptul că dreptul cetățenilor americani de a vota în alegeri libere și corecte este, din nou, pus în pericol”, a scris ea, adresându-se unui organism a cărui Comisie pentru Drepturile Omului era condusă de dictatura din Libia.⁴⁶³

Steve Buyer, republican din Indiana, a reușit cu greu să oprească demersul lui Johnson, tăindu-i finanțarea. Buyer a adăugat un amendament la un plan de ajutor extern, aflat pe rol, prin care bloca orice demers al unui oficial american de a folosi fondurile stabilite pentru a plăti observatori ai Națiunilor Unite. Mișcarea lui Buyer a infuriat-o pe Corrine Brown, membră a Camerei Reprezentanților, care i-a acuzat pe republicani că „au furat alegerile” din anul 2000. Ea a scris, repetându-i, parcă, cuvintele lui Moyers: „Vin din Florida, unde tu și alții ați luat parte la ceea ce eu numesc lovitură de stat în Statele Unite. Trebuie să ne asigurăm că acest lucru nu se va repeta”.⁴⁶⁴

Atunci când amendamentul Buyer a fost supus votului, democrații din Camera Reprezentanților au votat covârșitor – cu un raport de 5 la 1 – pentru aducerea observatorilor ONU. 161 de membri ai Camerei Reprezentanților – toți democrați – au votat împotriva propunerii lui Buyer. Măsura de blocare a observatorilor ONU a trecut cu o majoritate subțire, de 243 de voturi „pentru” și „161” împotrivă. Doar 33 de democrați au trecut peste partid și au votat pentru amendamentul lui Buyer și împotriva observatorilor ONU.⁴⁶⁵ A fost pentru prima dată când legiuitorii americani au încercat, pe față și într-un număr atât de mare, să permită amestecul extern în alegerile din Statele Unite – ca să nu mai spunem că ar fi fost vorba de amestecul unui organism ca ONU, corupt moral și condus de regimuri tiranice.

Perturbările nu s-au terminat aici. După alegeri, democrații insurgenți au contestat numărătoarea voturilor din Senat. Și de această dată au eșuat, dar nu înainte ca Hillary Clinton să profite de ocazie pentru a ține un discurs în care a desființat sistemul electoral american.⁴⁶⁶

Într-o dizertație despre stânga, un activist a rememorat: „În anii '60, i-am disprețuit pe liberali pentru că ei credeau în „proces” – în domnia

legii care a pus piedici agendei noastre radicale”.⁴⁶⁷ Un dispreț asemănător poate fi văzut în rândurile Partidului din Umbră. Pentru adepții săi, un scrutin electoral din America nu decide nimic – nici legitimitatea președintelui ales, nici politicile la care acesta s-a angajat. Războiul din Irak este „ilegal” chiar dacă ambele partide i-au dat undă verde în Congres a priori, chiar dacă americanii l-au reales pe comandantul suprem după ce războiul începuse deja. În mintea războinicilor Partidului din Umbră, noblețea transcendentă a scopului lor – acela de a pune capăt opresiunii și amenințării „supremației americane” – va justifica aproape orice mijloc politic.

În asta constă pericolul a ceea ce Soros a făurit. El și-a construit o armată de aliați radicali, care de mult timp sunt în război cu sistemul american, și a făcut acest lucru deoarece, în pofida faptului că este o eminentă a finanțelor, el este, la rândul-i, un intrus și un radical. Folosindu-se pe puterea pe care i-o dă portofelul și de viziunea sa remarcabil de manipuloare, Soros a construit un partid, un partid din umbră fără precedent în istoria Americii. Nu este un partid în stil american, care să dea socoteală oamenilor și să se supună voinței lor, e mai mult un partid leninist de avangardă, la fel de conspirativ și la fel de greu de tras la răspundere. Mai mult decât atât, este un partid inautentic construit de un mogul financiar, specializat în manipularea banilor și a piețelor financiare. Soros și-a țesut conspirația din elemente instituționale adunate din fiecare nivel al ierarhiei sociale existente. Partidul din Umbră are, astfel, o dimensiune la care leniniștii nici nu ar fi putut să viseze. Este partidul rebelilor, dar și al suveranilor – o structură corporatistă a capitalului și a forței de muncă. O structură care s-a insinuat în inima sistemului american.

MULȚUMIRI

Le mulțumim lui Georges Borchardt, agentul nostru literar, editorului nostru Joel Miller, publicistului nostru David Dunham, managerului nostru de proiect, Alice Sullivan, și tuturor oamenilor minunați de la Thomas Nelson, Inc., în special vicepreședintelui executiv Michael Hyatt, a cărui viziune și coordonare au făcut posibilă această carte.

Îi mulțumim, de asemenea, editorului NewsMax, Christopher Ruddy, pentru amabilitatea de a ne permite să folosim pasaje din articolul lui Richard Poe, „George Soros’ Coup” (NewsMax Magazine, mai 2004), reproduse în această carte, în special în Capitolul 5.

David Horowitz dorește să îi mulțumească asistentei sale, Elizabeth Ruiz, care a ținut la distanță forțele haosului în timp ce el a lucrat la această carte.

Richard Poe îi mulțumește, în mod deosebit, Sfântului Tadeu, protectorul celor fără de speranță, și dedică această carte, în semn de adâncă recunoștință, Sfintei Fecioare de la Fatima.

NOTE

- 1 Sam Hananel, „MoveOn to Democratic Party: ‘We Bought It, We Own It’, Associated Press, 10 decembrie 2004.
- 2 George Soros, *George Soros on Globalization* (PublicAffairs, 2002), 21.
- 3 Allen R. Myerson, „Currency Markets; When Soros Speaks, World Markets Listen”, *New York Times*, 10 iunie 1993, D1.
- 4 Ibid.
- 5 George Trefgarne & Marcus Warren, „Soros Sparks Turmoil in World Shares”, *Telegraph* (London), 14 august 1998.
- 6 George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, *Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve* (John Wiley & Sons, 1995), 221.
- 7 Discursul congressman-ului Henry Gonzalez, *Congressional Record*, 18 iunie 1993.
- 8 Interviu cu George Soros, *CNN*, 20 mai 2003
- 9 Laurie Mylroie, *The War Against America: Saddam Hussein and the World Trade Center Attacks* (ReganBooks, 2001), 78–87.
- 10 Laurie Mylroie, „The World Trade Center Bomb: Who Is Ramzi Yousef? And Why Does It Matter?”. *National Interest*, Winter 1995/1996.
- 11 Mylroie, *The War Against America*, 88–105.
- 12 Ibid., 4.
- 13 Micah Morrison, „The Iraq Connection”, *Wall Street Journal*, 5 septembrie 2002.
- 14 Susan Page, „Clinton: Don’t ‘Overreact,’ Urges Calm After Bombing”, *Newsday* (New York City edition), 2 martie 1993, 5; John W. Mashek, „White House Feeling Tremors from Bombing”, *Boston Globe*, 2 martie 1993, 17; „Clinton Says He Thinks About Personal Safety”, *Associated Press*, 2 martie 1993; „Clinton Appeals to Americans: ‘Don’t Overreact’ to Bombing”, *Associated Press*, 1 martie 1993.
- 15 Walter R. Mears, „Everyday Violence Greater Threat Than Terrorism”, *Associated Press*, 2 martie 1993.
- 16 Steven Emerson, *American Jihad: The Terrorists Living Among Us* (The Free Press, 2002), 29.

- 17 George Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power* (PublicAffairs, 2004), 18, 26.
- 18 E.S. Browning, „The World Will Be Watching As U.S. Stock Trading Resumes”, *Wall Street Journal*, 17 septembrie 2001.
- 19 Susan Pulliam, „Some Managers of Hedge Funds are Betting Against U.S. Stocks”, *Wall Street Journal*, 20 septembrie 2001.
- 20 n.trad., *Indicele care urmărește evoluția celor mai importante 30 de companii din SUA*
- 21 Wes Vernon, „Soros: Patriotism Ends at the Stock Market”, *NewsMax.com*, 25 septembrie 2001.
- 22 Dirk Beveridge, „Soros: Attacks Will Speed Downturn”, *Associated Press*, 19 septembrie 2001.
- 23 Interviu cu George Soros realizat de Andrew Stevens, *The N.E.W. Show*, CNN, Hong Kong, 19 septembrie 2001.
- 24 Cuvântarea lui George Soros la The Asia Society Hong Kong Center 11th Annual Dinner, Hong Kong, 19 septembrie 2001.
- 25 Jonathan R. Laing, „Securities Fund Shuns Wall Street's Fashions, Prospers in Hard Years”, *Wall Street Journal*, 28 mai 1975, 1, 23.
- 26 Brian Wesbury, „The mai bun imbold economic: victoria”, *Wall Street Journal*, 14 septembrie 2001.
- 27 „Soros face un apel pentru 'schimbarea regimului' în SUA”, *BBC News*, 30 septembrie 2003.
- 28 Laura Blumenfeld, „Buzunarele adânci ale lui Soros vs. Bush”, *Washington Post*, 11 noiembrie 2003, A03.
- 29 Ibid.
- 30 George Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power* (PublicAffairs, 2004), 18.
- 31 Ibid., 22.
- 32 Ibid., 4.
- 33 Ibid., 10.
- 34 Ibid., 12–13.
- 35 Ibid., xi.

- 36 „Soros Prepared to Dig Deep to Oust Bush”, *Guardian*, 29 ianuarie 2004.
- 37 Connie Bruck, „The World According to Soros”, *New Yorker*, 23 ianuarie 1995, 64.
- 38 „Soros Gets Splattered in Ukraine”, *BBC News* (online), 31 martie 2004.
- 39 David Holley, „Soros Invests in His Democratic Passion: The Billionaire’s Open Society Institute Network is Focusing on Central Asia Now”, *Los Angeles Times*, 5 iulie 2004, A6.
- 40 Daniel Ellsberg, *Secrets: A Memoir of Vietnam and the Pentagon Papers* (Viking, 2002).
- 41 Ellsberg, *Secrets*, 2002; Seymour M.Hersh, „Kissinger and Nixon in the White House”, *Atlantic*, mai 1982.
- 42 Seymour M.Hersh, „Kissinger and Nixon in the White House”, *Atlantic Monthly*, mai 1982.
- 43 Aryeh Neier, *Taking Liberties: Four Decades in the Struggle for Rights* (PublicAffairs, 2003), xix–xxi.
- 44 US Supreme Court, *New York Times Co. v. United States*, 403 US 713 (1971).
- 45 Neier, *Taking Liberties*, 103–12.
- 46 United States District Court, Western District of Wisconsin, *United States of America v. Progressive, Inc., Erwin Knoll, Samuel Day Jr., and Howard Morland*, No. 79–C–98 (1979).
- 47 Morton H.Halperin and Jeanne M.Woods, „Ending the Cold War at Home”, *Foreign Policy*, Winter 1990–1991, 136.
- 48 Morton H. Halperin, Jerry Berman, Robert Borosage and Christine Marwick, *The Lawless State: The Crimes of the U.S. Intelligence Agencies* (Washington DC: Center for National Security Studies, 1976), 5.
- 49 Morton Halperin, „The Case Against Covert Action”, *Nation*, 21 martie 1987, 345.
- 50 Andrea Pringle, „George Soros Opens Washington Office: Wants Open Society Institute to Have Added Impact on Policy” (Comunicat de Presă), Open Society Institute, Washington DC, 10 iunie 2002.
- 51 Declarație Dr. William F. Schulz, Director Executiv Amnesty International

52 Comunicat de presă: „In NewNational Ad, ACLU Calls for Investigation Into President's Illegal Surveillance of U.S. Citizens”, American Civil Liberties Union, 29 decembrie 2005.

53 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense”, National Review Online, 17 februarie 2005

54 Neier, *Taking Liberties*, 295–97.

55 David Hogberg, „Funding Terror Foundationally”, *American Spectator*, 25 februarie 2005.

56 Discurs Gara LaMarche, „Another Way in Which 9/11 Changed Everything: The Impact of Counterterrorism and Security Legislation on the Work of Human Rights Defenders”, Conferința Human Rights House Foundation: „Activists Under Attack: Defending the Right to be a Human Rights Defender”, Oslo, Norvegia, 13 octombrie 2004.

57 Susie Day, „Inside the Mind of a (Confused) Terrorist Lawyer”, *Monthly Review*, 25 noiembrie 2002.

58 Joseph P. Fried, „In Muslim Cleric's Trial, a Radical Defender; Left-Leaning Lawyer and Revolutionary Sympathizer Comes Back in the Limelight”, *New York Times*, 28 iunie 1995.

59 George Packer, „Left Behind”, *New York Times Magazine*, 22 septembrie 2002.

60 „Moslem Militants Threaten Revenge Attacks on U.S.”, *Agence France Presse*, 20 ianuarie 1996.

61 Julia Preston, „Tapes Focus Terror Case Against Sheik's Lawyer”, *New York Times*, 4 octombrie 2004.

62 Packer, „Left Behind”.

63 *United States v. Ahmed Abdel Sattar, et. al.*, pp. 7967–8.

64 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense”, *National Review Online*, 17 February 2005.

65 Erick Stakelbeck, „Cheerleaders for Terror”, *FrontPageMagazine.com*, 17 iulie 2003.

66 Statement of the ACLU of Massachusetts Regarding the Prosecution of Lynne Stewart, 17 februarie 2005.

- 67 Byron York, „Soros Funded Stewart Defense”, National Review Online, 17 februarie 2005.
- 68 Website-ul BORDC, <http://www.bordc.org/>, [accesat la 27 mai 2006].
- 69 Louis Jacobson, „New Organization to Push Liberal Measures”, Roll Call, 23 iunie 2005.
- 70 Jim Holt, „A States' Rights Left?”, New York Times Magazine, 21 noiembrie 2004.
- 71 William F. Hammond Jr., „Soros Ranks Second in N.Y. in Last-Minute Donations”, New York Sun, 2 noiembrie 2004, 5.
- 72 William F. Hammond Jr., „Soros Group Invests in D.A. Race”, New York Sun, 9 septembrie 2004, 2.
- 73 Marc Humbert, „Giuliani: Endorsement for Clinton Proves She's a Lefty”, Associated Press, 28 martie 2000.
- 74 John Bachtell, „A Turning Point in New York Politics”, People's Weekly World, martie 2000.
- 75 Marc Humbert, „Poll Shows Clinton-Giuliani Races Tightening As She Picks Up Support”, Associated Press, 26 martie 2000.
- 76 James Bradley, „Nader, Schmader!: A Third-Party Alternative? Try the Working Families Party”, Village Voice, 1-7 noiembrie 2000.
- 77 Ben Smith, „Is the Party Over for Working Families Party Before It Starts?”, New York Observer, 3 noiembrie 2003, 1.
- 78 Tracey Tully, „Labor Unions Pushing Third Party for Workers”, Times Union (Albany), 26 iunie 1998, A1.
- 79 Steven Malanga, „The Council's Confederacy of Dunces”, City Journal, Primăvară 2003.
- 80 R. Emmett Tyrrell, „The 'Millions for Reparations March You Might Have Missed in the Papers”, New York Sun, 19 august 2002, 6.
- 81 Sol Stern, „ACORN's Nutty Regime for Cities”, City Journal, Primăvară 2003.
- 82 „The New York City Council and War”, Gotham Gazette, 3 martie 2003.
- 83 „New York City Council Passes Anti-War Resolution”, Xinhua News Agency, 13 martie 2003.
- 84 „New York City Council Passes Resolution Opposing Iraq War”, Deutsche

Presse-Agentur, 12 martie 2003.

- 85 „New York Says No”, Liverpool Daily Echo, 13 martie 2003, 2.
- 86 Andrea Peyser, „Homegrown Weasels Stick It To Brave GIs”, New York Post, 13 martie 2003, 10.
- 87 „The New York City Council and War”, Gotham Gazette, 3 martie 2003.
- 88 Comunicat de presă: „New York City Joins 250 Communities Upholding Civil Rights and Liberties, Denouncing Parts of Patriot Act”, Bill of Rights Defense Committee (BORDC), Northampton, Massachusetts, 4 februarie 2004.
- 89 Errol Louis, „Primary’s Real Winners and Losers”, Daily News, 17 septembrie 2004, 53.
- 90 Jennifer Gonnerman, „The People’s Prosecutor”, Village Voice, 28 septembrie 2004, 40.
- 91 Joel Stashenko, „Court Says Party Intruded on Democratic Primary”, Associated Press, 14 octombrie 2004.
- 92 William F. Hammond Jr., „Next Sheriff of Albany”, New York Sun, 4 octombrie 2004, 9.
- 93 „... And Those Who Evade the Law”, New York Post, 18 octombrie 2004, 34.
- 94 William F. Hammond Jr., „Next Sheriff of Albany”, New York Sun, 4 octombrie 2004, 9.
- 95 (n.trad. referire la filmul Mr. Smith Goes To Washington, 1939, cu James Stewart în rolul principal. Personajul principal este un om simplu, chemat să ocupe o poziție vacantă din Senat. Planurile sale se lovesc de corupția din Senat, dar el nu se lasă bătut.)
- 96 Ellis Hennican, „Upsetting the Applecart”, Newsday, 15 octombrie 2004, A08.
- 97 Carl Limbacher, „Threat by Hillary Pitbull Spitzer Could be a Crime, Says Top Lawyer”, NewsMax.com, 28 iulie 2000.
- 98 Ibid.
- 99 Marc Humbert, „Spitzer Warns GOP To Not Use 9-11 For Politics”, Associated Press, 29 iulie 2004.
- 100 Comments by George Soros, „Take Back America Conference”, Federal News Service, Washington DC, 3 iunie 2004.

- 101 Comments by George Soros, „Take Back America” Conference, 3 iunie 2004.
- 102 Byron York, *The Vast Left Wing Conspiracy* (Crown Forum/Random House, 2005), 52.
- 103 Comments by George Soros, „Take Back America” Conference, 3 iunie 2004.
- 104 Author interview with Rachel Ehrenfeld, 7 februarie 2006.
- 105 Howard Fineman și Karen Breslau cu Matthew Cooper, „Hillary’s Tailored Universe”, *Newsweek*, 11 mai 1998, 32.
- 106 Barbara Olson, *Hell to Pay: The Unfolding Story of Hillary Rodham Clinton* (Regnery Publishing, 1999), 31-33, 46; Joyce Milton, *The First Partner: Hillary Rodham Clinton* (William, Morrow and Company, 1999), 22.
- 107 Barbara Olson, „Hill’s College Thesis Reveals Her Mind”, *New York Daily News*, 17 ianuarie 2000.
- 108 David Brock, *The Seduction of Hillary Rodham* (The Free Press, 1996), 19.
- 109 Saul Alinsky, *Rules for Radicals: A Practical Primer for Realistic Radicals* (Vintage Books, 1989: first edition 1971), xix.
- 110 *Ibid.*, 163.
- 111 *Ibid.*, 184–45.
- 112 Sanford D. Horwitt, *Let Them Call Me Rebel: Saul Alinsky—His Life and Legacy* (Vintage Books, 1989), 19, 27.
- 113 *Ibid.*, 20.
- 114 *Ibid.*, 15, 17, 27.
- 115 *Ibid.*, 22.
- 116 Saul D. Alinsky, *Rules for Radicals* (Vintage Books/Random House, 1989: first edition 1971), 148, 150-51.
- 117 *Ibid.*, 150.
- 118 Horwitt, *Let Them Call Me Rebel*, 85-7, 103, 186.
- 119 *Ibid.*, 178, 194.
- 120 *Ibid.*, 178, 193.
- 121 *Ibid.*, 176–80.

- 122 Ibid., 451–505.
- 123 Peter Collier and David Horowitz, *The Kennedys: An American Drama* (Encounter Books, 2002: ediție princeps 1984), 295–98.
- 124 Jacques Levy, *Cesar Chavez: Autobiography of La Causa* (W.W. Norton & Company, 1975), 99–148.
- 125 Saul D. Alinsky, *Rules for Radicals* (Vintage Books/Random House, 1989: ediție princeps 1971), 173–74.
- 126 R. Emmett Tyrrell Jr. with Mark W. Davis, „Madame Hillary: The Dark Road to the White House” (Regnery Publishing, 2004), 59.
- 127 Richard L. Berke, „Little Left to Chance by Would-Be Party Leader”, *New York Times*, 1 februarie 2001; Richard L. Berke, „Democrats Choose Close Friend of Clinton to Lead Party”, *New York Times*, 4 februarie 2001.
- 128 Tyrrell, *Madame Hillary*, 21.
- 129 Ibid., 33.
- 130 Ryan Lizza, „Welcome to Hillaryland: A Guide to the Clinton Juggernaut”, *New Republic*, 20 februarie 2006, 17.
- 131 Ibid.
- 132 Ibid.
- 133 George Soros, *Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe* (PublicAffairs, 1991), 170.
- 134 George Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power* (Public Affairs, 2004), 159.
- 135 Charles Johnson, „Yale’s Brave New Constitution”, *LittleGreenFootballs.com*, 9 aprilie 2005.
- 136 Richard Poe, „Soros Rewrites U.S. Constitution”, *Moonbat Central.com*, 9 aprilie 2005.
- 137 R. Emmett Tyrrell Jr. with Mark W. Davis, *Madame Hillary: The Dark Road to the White House* (Regnery Publishing, 2004), 27–29.
- 138 Tresa Baldas, „Law School Turf War Ignites: The Federalist Society Views with Emerging ACS”, *National Law Journal*, Vol. 26, No. 34, 26 aprilie 2004, 1.
- 139 Christian Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”, *United Press International*, 7 iulie 2003.

140 Sam Graham-Felsen, „The New Face of the Campus Left”, *Nation*, 13 februarie 2006; Howard Kurtz, „A Column with Support at Both Ends”, *Washington Post*, 14 februarie 2005, C01.

141 Lowell Ponte, „The ABC's of Media Bias”, *FrontPageMagazine.com*, 14 octombrie 2004; Richard Poe, „ABC News: The Soros Connection”, *RichardPoe.com*, 14 octombrie 2004; Greg Pierce, „Inside Politics: The Soros Connection”, *Washington Times*, 15 octombrie 2004, A08.

142 Scott Johnson, „The \$80,000 Misunderstanding”, *powerlineblog.com*, 9 aprilie 2005.

143 John Hinderaker, „What Liberals Want: A Progressive Conference on the Constitution Sheds Light on the Real Stakes Involved with the Judiciary”, *Weekly Standard*, 19 aprilie 2005.

144 Karl R. Popper, *All Life is Problem Solving* (Routledge, 1999), 110.

145 Michael T. Kaufman, *Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire* (Random House, 2002), 83.

146 Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power*, 13.

147 Douglas T. Miller and Marion Nowak, *The Fifties: The Way We Really Were* (Doubleday, 1975), 15.

148 Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power*, ix.

149 George Soros, *Open Society: Reforming Global Capitalism* (PublicAffairs, 2000), 120.

150 *Ibid.*, 122.

151 *Ibid.*, 134.

152 Chris Hedges, „Honoring Investment that Paid”, *New York Times*, 15 octombrie 1990.

153 Soros, *The Bubble of American Supremacy*, 11–12.

154 Neil Clark, „Profile—George Soros: The Billionaire Trader Has Become Eastern Europe's Uncrowned King and the Prophet of 'The Open Society.' But Open to What?”, *New Statesman*, 2 iunie 2003.

155 Kaufman, *Soros*, 293.

156 George Soros, *Open Society: Reforming Global Capitalism* (PublicAffairs, 2000), 122.

- 157 George Soros, *conversații cu Byron Wien și Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve* (John Wiley & Sons, 1995), 44.
- 158 Uriel Heilman, „In Rare Jewish Appearance, George Soros Says Jews and Israel Cause Anti-Semitism”, *Jewish Telegraphic Agency*, 10 noiembrie 2003.
- 159 Ibid.
- 160 Discursul Dr. Mahathir bin Mohamad, *Organization of the Islamic Conference (OIC) Summit 2003*, Putrajaya, Malaysia, 16 octombrie 2003.
- 161 Heilman, „In Rare Jewish Appearance, George Soros Says Jews and Israel Cause Anti-Semitism”.
- 162 Ibid.
- 163 Michael T. Kaufman, *Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire* (Vintage Books/Random House, 2002), 167.
- 164 Ibid., 32.
- 165 Bruck, „The World According to Soros, „ 58.
- 166 Interview with George Soros, *Adam Smith's Money World*, Public Broadcasting Service, 15 aprilie 1993.
- 167 George Soros interviewat de Steve Kroft, *60 Minutes*, CBS, 20 decembrie 1998.
- 168 Kaufman, *Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire*, 52.
- 169 Soros, *Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe*, 3–4.
- 170 Bruck, „The World According to Soros”, 59.
- 171 Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, *Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve* (John Wiley & Sons, 1995), 241.
- 172 Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power*, 19–21.
- 173 George Soros, *conversații cu Byron Wien și Krisztina Koenen, Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve*, 240.
- 174 Robert Slater, *Soros: The Unauthorized Biography* (McGraw-Hill, 1996), 20.
- 175 Kaufman, *Soros: The Life and Times of a Messianic Billionaire*, 102–28; George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, *Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve*, 213.

- 176 Michael Harrington, *The Other America* (Touchstone/Simon & Schuster, 1997: first edition 1962), 1–18.
- 177 Harrington, *The Other America*, 172.
- 178 Herbert Mitgang, *Dangerous Dossiers: Exposing the Secret War Against America's Most Dangerous Authors* (D.I. Fine, 1988).
- 179 Kaufman, Soros, 180.
- 180 Kaufman, Soros, 206–07; Mayer, *The Money Man*, 176.
- 181 Kaufman, Soros, 183.
- 182 Connie Bruck, „The World According to Soros”, *New Yorker*, 23 ianuarie 1995, 61.
- 183 Kaufman, Soros, 180.
- 184 Barry Miles, *Ginsberg: A Biography* (Harper Perennial/Harper Collins, 1990), 528–29.
- 185 Jonathan R. Laing, „Securities Fund Shuns Wall Street's Fashions, Prospers in Hard Years”, *Wall Street Journal*, 28 mai 1975, 1, 23.
- 186 Robert Slater, *Soros: The Unauthorized Biography* (McGraw-Hill, 1996), 163–189.
- 187 Slater, *Soros: The Unauthorized Biography*, 243.
- 188 Taki Theodoracopoulos, „Soros is Charitable up to the Tax Break”, *Sunday Times* (London), 22 ianuarie 1995.
- 189 Soros, *The Bubble of American Supremacy: Correcting the Misuse of American Power*, 136.
- 190 Bruck, „The World According to Soros”, 56.
- 191 Russia's Road to Corruption: How the Clinton Administration Exported Government Instead of Free Enterprise and Failed the Russian People, *Speaker's Advisory Group on Russia*, United States House of Representatives 106th Congress, Washington DC, septembrie 2000.
- 192 Amy Borrus, „Clinton Can't Put Foreign Policy Off Any Longer”, *Business Week*, 5 aprilie 1993, 37.
- 193 Bruck, „The World According to Soros”, 57.
- 194 Richard Poe, „George Soros' Coup”, *NewsMax*, May 2004, 15; Author interview with Anne Williamson, 16 martie 2004.
- 195 Interview with George Soros, *The Charlie Rose Show*, Public Broadcasting
- 222

Service, 30 noiembrie 1995.

196 David Ignatius, „Who Robbed Russia? Did Al Gore Know About the Massive Lootings?“, *Washington Post*, 25 august 1999, A17.

197 Jeffrey D. Sachs, *The End of Poverty* (Penguin Press, 2005), 109–130.

198 Soros, *Underwriting Democracy*, 31–33.

199 George Soros, „The Centre Cannot Hold“, *Independent* (London), 15 iulie 1991, 19.

200 „Gorbachev Fails to Gain Financial Aid“, *Globe and Mail*, 18 iulie 1991, A1.

201 Peter Reddaway, „Questions About Russia's 'Dream Team'“.

Post-Soviet Prospects, vol. 5, no. 5, Washington DC: Center for Strategic and International Studies, septembrie 1997.

202 Chrystia Freeland, *Sale of the Century: The Inside Story of the Second Russian Revolution* (Abacus/Time Warner, 2005: first edition 2000), 187; Harry Kreisler, „The Myths of Globalization, Markets, Democracy and Ethnic Hatred: Conversation with Amy Chua“, *Institute of International Studies, UC Berkeley*, 22 ianuarie 2004.

203 Williamson, *Contagion—The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 1990s* (unpublished), Chapter 13; Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia“, *Nation*, 1 iunie 1998.

204 Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia“, *Nation*, 1 iunie 1998.

205 James Y. Stern, „Sachs Leaves HIID Amidst Justice Probe“, *Harvard Crimson*, 7 iunie 1999.

206 Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia“, *Nation*, 1 iunie 1998; Mark Whitehouse, „Harvard Partners Accused of Theft“, *Moscow Times*, 12 august 1997; Martin Finucane, „Feds Sue Harvard Over Russia Plan“, *Associated Press*, 26 septembrie 2000; „A Difference of Nomenclature: Harvard Should Have Dissolved Scandal-Plagued HIID Utterly and Completely“, *Harvard Crimson*, 4 octombrie 2000; Press Release: „Harvard Defendants Pay Over \$31 Million to Settle False Claims Act Allegations“, US Attorney for the District of Massachusetts, US Department of Justice, 3 august 2005; „Harvard Pays \$26 Million to Settle False Claims Case“, *White Collar Crime ProfBlog*, 8 august 2005; United States District Court, District of Massachusetts, Civil Action no. 00CV1 1977 DPW, United States of America, Plaintiff v. The President and Fellows of Harvard College, Andrei Shleifer, Jonathan Hay, Nancy Zimmerman, and Elizabeth Hebert, Defendants; „Yale Connection to Harvard Russian Fraud Case“, *YaleInsider.org*, 21 septembrie 2002.

207 Michael Lewis, „The Speculator: What on Earth is Multibillionaire George Soros Doing Throwing Wads of

Money Around in Eastern Europe?“, *New Republic*, 10 ianuarie 1994, 19.

- 208 David Lister and James Bone, „'Dirty Money' Scandal Could Top \$100 Billion" *m Times* (London), 1 September 1999; David Ignatius, „Who Robbed Russia? Did Al Gore Know About the Massive Lootings?", *Washington Post*, 25 august 1999, A17.
- 209 „Hearing of the House Banking and Financial Services Committee", *Federal News Service*, 22 septembrie 1999.
- 210 Anne Williamson, *Contagion—The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 1990s* (unpublished), Chapter 13; Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia", *Nation*, 1 iunie 1998.
- 211 Anne Williamson, *Contagion—The Betrayal of Liberty: Russia and the United States in the 1990s* (unpublished), Chapter 13; Janine R. Wedel, *Collision and Collusion: The Strange Case of Western Aid to Eastern Europe* (Palgrave/St. Martin's Press, 2001), 161–63; Janine R. Wedel, „The Harvard Boys Do Russia", *Nation*, 1 iunie 1998.
- 212 „Hearing of the House Banking and Financial Services Committee", *Federal News Service*, 15 septembrie 1998.
- 213 John Tagliabue, „Soros Is Found Guilty in France On Charges of Insider Trading", *New York Times*, 21 decembrie 2002, C1; Floyd Norris, „Insider-Trading Conviction of Soros is Upheld in France, ", *New York Times*, 25 martie 2005, 4; Ambrose Evans-Pritchard, „French Court Orders Soros to Pay Pounds 1.6m Insider Trading Fine", *Daily Telegraph*, 25 martie 2005, 033; Angela Doland, „French Court Upholds Soros' Conviction", *Associated Press*, 14 iunie 2006.
- 214 Faisal Islam, „Rich Man, Wise Man . . . ", *Observer*, 10 martie 2002.
- 215 Teresa Watanabe and Hector Becerra, „500,000 Pack Streets to Protest Immigration Bills", *Los Angeles Times*, 26 martie 2006.
- 216 Teresa Watanabe and Hector Becerra, „The Immigration Debate: How Djs Put 500,000 Marchers in Motion", *Los Angeles Times*, 28 martie 2006.
- 217 Ben Johnson, „Who's Behind the Immigration Rallies?", *FrontPageMagazine.com*, 29 martie 2006.
- 218 Johnson, „Who's Behind the Immigration Rallies?"
- 219 Barbara Olson, *Hell to Pay: The Unfolding Story of Hillary Rodham Clinton* (Regnery Publishing, 1999), 101.
- 220 Edward Klein, *The Truth About Hillary* (Sentinel/Penguin Group, 2005), 78–82.
- 221 Klein, *The Truth About Hillary*, 243–44.
- 222 Juan Williams, „If Liberals Need Riots, Let Whites Do It; Want to Protest Reaganomics? Some Advice From Those Who Lit the Fire Last Time", *Washington Post*, 13 iunie 1982, C1.

- 223 Richard A. Cloward and Frances Fox Piven, „The Weight of the Poor: A Strategy to End Poverty”, *Nation*, 2 mai 1966, 510–517.
- 224 Richard Rogin, „Now It's Welfare Lib”, *New York Times*, 27 septembrie 1970, 31, 73–76, 80–83.
- 225 Nick Kotz and Mary Lynn Kotz, *A Passion for Equality: George Wiley and the Movement* (W.W.Norton & Company, 1977), 76, 79, 91.
- 226 Richard A. Cloward and Richard M. Elman, „The First Congress of the Poor”, *Nation*, 7 februarie 1966, 148–151.
- 227 Premilla Nadasen, *Welfare Warriors: The Welfare Rights Movement in the United States* (Routledge, 2005), 39.
- 228 William Borders, „Welfare Militant On the Way Up: George Alvin Wiley”, *New York Times*, 27 mai 1969, 32.
- 229 Frances Fox Piven and Richard A. Cloward, *Poor People's Movements: Why They Succeed, How They Fail* (Vintage Books/Random House, 1979: first edition 1977), 277–78.
- 230 Rogin, „Now It's Welfare Lib”, 31, 73–76, 80–83.
- 231 Mark Toney, „Revisiting the National Welfare Rights Organization”, *Color-Lines*, Volume 3, Number 3, Fall 2000;
- William Borders, „Welfare Militant On the Way Up: George Alvin Wiley”, *New York Times*, 27 mai 1969, 32.
- 232 Rogin, „Now It's Welfare Lib”, „ 76.
- 233 Stern, „ACORN's Nutty Regime for Cities”.
- 234 Cloward and Piven, „The Weight of the Poor: A Strategy to End Poverty”, 511–12.
- 235 Vincent Cannato, *The Ungovernable City: John Lindsay and the Struggle to Save New York* (Basic Books, 2002: first edition 2001), 541.
- 236 Steven Malanga, „The Myth of the Working Poor”, *City Journal*, Volume 14, Number 4, Autumn 2004, 26–37.
- 237 Cannato, *The Ungovernable City*, 541.
- 238 Heather MacDonald, „Compassion Gone Mad”, *City Journal*, Volume 6, Number 1, Winter 1996.
- 239 Cannato, *The Ungovernable City*, 539.
- 240 Stern, „ACORN's Nutty Regime for Cities”.

- 241 Nadasen, *Welfare Warriors*, 34.
- 242 Marvin Olasky, *The Tragedy of American Compassion* (Good News Publishers, 1992), 180–183.
- 243 Speech by Rudolph W. Giuliani, „Reaching Out to All New Yorkers by Restoring Work to the Center of City Life”, Republic National Bank, Manhattan, 20 iulie 1998.
- 244 Jason DeParle, „What Welfare-to-Work Really Means”.
- 245 Jack Beatty, „The Language of the Unheard”, *Nation*, 8 octombrie 1977, 341–43.
- 246 Frances Fox Piven and Richard A. Cloward, *Poor People’s Movements: Why They Succeed, How They Fail* (Vintage Books/Random House, 1979: first edition 1977), 20.
- 247 Piven and Cloward, *Poor People’s Movements*, 4–5, 15, 23–24.
- 248 Guida West, *The National Welfare Rights Movement* (Praeger Press, 1981), vii–ix.
- 249 Richard Rogin, „Now It’s Welfare Lib”, *New York Times*, 27 septembrie 1970, 80.
- 250 Saul D. Alinsky, *Rules for Radicals: A Pragmatic Primer for Realistic Radicals* (Vintage Books/Random House, 1989: first edition 1971), 128.
- 251 Alinsky, *Rules for Radicals*, 151–52.
- 252 „Welfare Politics”, *Nation*, 18 decembrie 1982, 643–45.
- 253 Richard A. Cloward and Frances Fox Piven, „A Movement Strategy to Transform the Democratic Party”, *Social Policy*, Winter 1983, 3–14.
- 254 Ibid.
- 255 Premilla Nadasen, *Welfare Warriors: The Welfare Rights Movement in the United States* (Routledge, 2005), 202.
- 256 Gary Delgado, *Organizing the Movement: The Roots and Growth of ACORN* (Temple University Press, 1986), 45.
- 257 Nadasen, *Welfare Warriors*, 202.
- 258 Delgado, *Organizing the Movement: The Roots and Growth of ACORN*, 43–45.
- 259 William T. Poole, „The New Left in Government: From Protest to Policy-making”, *Heritage Foundation Report*,

Institution Analysis No. 9, noiembrie 1978; William T. Poole, „The New Left in Government, Part II: The VISTA Program as 'Institution-Building'”, Heritage Foundation Report, Institution Analysis No. 17, februarie 1982.

260 acorn.org [accesat pe 29 mai 2006].

261 Sol Stern, „ACORN's Nutty Regime for Cities”, City Journal, Primăvara 2003.

262 Wade Rathke, „Different Days on Park Avenue with Citibank”, ChiefOrganizer.org, 1 aprilie 2004.

263 Press Release from William Jefferson Clinton Foundation: „Announcement of Earned Income Tax Credit Awareness Program to Assist Hurricane Katrina Survivors”, 3 februarie 2006; Wade Rathke, „Bill's 1st Grant”, ChiefOrganizer.org, 13 februarie 2006.

264 John Fund, Stealing Elections: How Voter Fraud Threatens Our Democracy (Encounter Books, 2004), 23.

265 Fund, Stealing Elections, 23.

266 „Vote Fraud, Intimidation and Suppression in the 2004 Presidential Election”, American Center for Voting Rights (ACVR), 2 august 2005; Jonathan Bechtle, „Voter Turnout or Voter Fraud?”, Organization Trends, Capital Research Center, aprilie 2006.

267 Jeff Jacoby, „The Dumbing Down of Democracy”, Boston Globe, 12 noiembrie 1996, A17.

268 Bill Theobald, „False Counts: Special Report; Bogus Names Jam Indiana's Voter List”, Indianapolis Star, 5 noiembrie 2000, 01A.

269 Soros, The Bubble of American Supremacy, 9.

270 Ellen Goodman, „The Turn-Off Factor; Election '94: Sorting It Out”, Boston Globe, 10 noiembrie 1994, 23.

271 Sidney Blumenthal, The Clinton Wars (Farrar, Straus and Giroux, 2003), 118-23.

272 Craig Crawford, „Special Interests' Money is on Health; In the Past 18 Months Special Interests Have Spent \$100 Million to Influence the Debate on Health-Care Reform”, Orlando Sentinel, 22 iulie 1994, A1.

273 Craig Crawford, „Campaign Coffers Get Healthy Dose of Special-Interest Money; Sen. Connie Mack Tops Florida

Lawmakers in Campaign Donations from Opponents to Health Reform, a Consumer Group Says”, Orlando Sentinel, 17 iulie 1994, A1.

- 274 Bennett Roth, „Study Faults Alternative Health Bill; Liberal Groups Say Texas Would be Loser Under GOP Plan”, *Houston Chronicle*, 19 iulie 1994, A9.
- 275 Crawford, „Special Interests’ Money is on Health”.
- 276 Jill Zuckman, „Health Reform Ads Draw Criticism”, *Boston Globe*, 26 iulie 1994, 5.
- 277 Speech by George Soros, Alexander Ming Fisher Lecture Series at Columbia Presbyterian Medical Center, 30 noiembrie 1994.
- 278 Ibid.
- 279 Elizabeth McCaughey, „No Exit: What the Clinton Plan Will Do For You”, *New Republic*, 7 februarie 1994, 21.
- 280 Speech by George Soros, Alexander Ming Fisher Lecture Series at Columbia Presbyterian Medical Center, 30 noiembrie 1994.
- 281 Sense of the Senate Resolution, Feingold (and others) Amendment No. 1803 (Senate—20 iulie 1995).
- 282 George Soros, *Open Society: Reforming Global Capitalism* (Public Affairs, 2000), 147–48.
- 283 Supreme Court of the United States: McConnell, United States Senator, et. al. v. Federal Election Commission, et. al., (02-1674) 540 U.S. 93 (2003). Argued 8 septembrie 2003—Decided 10 decembrie 2003.
- 284 Supreme Court of the United States: McConnell et. al. v. Federal Election Commission, et. al., (02-1674) 540 U.S. 93 (2003). Opinion of Judge Scalia. 2003.
- 285 Declan McCullagh, „The Coming Crackdown on Blogging”, *CNet News.com*, 3 martie 2005.
- 286 David Pace, „FEC Won’t Regulate Internet Politics”, *Associated Press*, 27 martie 2006.
- 287 Richard Poe, „Pewgate: The Battle of the Blogosphere”, *FrontPageMagazine.com*, 25 martie 2005.
- 288 Ryan Sager, „Buying ‘Reform’: Media Missed Millionaires’ Scam”, *New York Post*, 17 martie 2005, 33.
- 289 Sean P. Treglia, „Covering Philanthropy and Nonprofits Beyond 9/11, „ (videotaped speech), „Philanthropy and Public Policy: Foundation Strategies for Social Change”, Annenberg Center for Communication at the University of Southern California, 12 martie 2004.
- 290 Sager, „Buying ‘Reform’”,

- 291 „The Soros Agenda: Free Speech for Billionaires Only”, Wall Street Journal, 3 ianuarie 2004; Byron York, *The Vast Left Wing Conspiracy* (Crown Forum/Random House, 2005), 62.
- 292 Sager, „Buying 'Reform'”,
- 293 Frank Greve, „Moyers' Objectivity as Journalist and Financier Questioned by Observers”, Knight Ridder/Tribune News Service, 10 octombrie 1999.
- 294 Ed Morrissey, „Inside McCain's Reform Institute” CaptainsQuartersBlog.com, 9 martie 2005.
- 295 Treglia, „Covering Philanthropy and Nonprofits Beyond 9/11”.
- 296 David Tell, „An Appearance of Corruption: The Bogus Research Undergirding Campaign Finance Reform”, *The Weekly Standard*, Volumul 8, Numărul 36, 26 mai 2003.
- 297 Tell, „An Appearance of Corruption”.
- 298 George Soros, *Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe* (PublicAffairs, 1991), 53.
- 299 Erin Healy, „Interview with Rebecca Rimel: President and CEO, The Pew Charitable Trusts”, *IRIS: A Journal About Women*, 30 aprilie 2000, 8.
- 300 Soros, *Open Society: Reforming Global Capitalism*, 360.
- 301 Aimee Welch, „When Voters Are the Legislators”, *Insight on the News*, 11 decembrie 2000, 22.
- 302 Welch, „When Voters Are the Legislators”.
- 303 Andrew Ferguson, „The Arianna Sideshow”, *Time*, 31 iulie 2000, 22.
- 304 Speech by Senator Russ Feingold, Shadow Convention, Los Angeles, 13 august 2000.
- 305 Matt Labash, „The Other, Stupider Convention: Spend Enough Time with Arianna, Granny D., and Al Franken, and You, Too, Will Favor Legalizing Drugs”, *Weekly Standard*, 14 august 2000, 23.
- 306 Labash, „The Other, Stupider Convention”.
- 307 Jennifer Brown, „Alternative Conventions Plan Humor, Satire to Contrast with GOP, Dems”, *Associated Press*, 10 iulie 2000; Charlie Mitchell, „'The Radical Center' Shadows GOP”, *National Journal*, 31 iulie 2000; Anne-Marie O'Connor, „Concocting Satiric Counterpoint to Conventions”, *Los Angeles Times*, 22 iunie 2000, B1.
- 308 Andrew Ferguson, „The Arianna Sideshow”, *Time Magazine*, 31 iulie 2000,

- 309 Robert Novak, „The Soros Convention”, Creators Syndicate, Inc., 17 iulie 2000.
- 310 Michael Crowley, „Shadow Warriors”, New York Magazine, 12 august 2004.
- 311 Crowley, „Shadow Warriors”.
- 312 John Aloysius Farrell, „The President’s Get-It-Done Guy”, Boston Globe, 15 octombrie 1995, 14; William H. Chafe, *Never Stop Running: Allard Lowenstein and the Struggle to Save American Liberalism* (BasicBooks/HarperCollins, 1993), 257–61; Richard Cummings, *The Pied Piper: Allard K. Lowenstein and the Liberal Dream* (Grove Press, 1985), 272–74.
- 313 Daniel Wise, „Veteran ‘Point Man’ Ickes Gets New Battle Assignment”, New York Law Journal, 28 decembrie 1993, 1; William Bunch, „Convention ’92: Harold Ickes; Clinton’s Gardener; Ickes Will Manage Madison Square”, Newsday, 29 iunie 1992, 19.
- 314 Dave Saltonstall, „Harold Ickes Knows All the Secrets, But Won’t Tell Any”, Daily News (New York), 10 octombrie 2000, 30.
- 315 Mary Voboril, „Law Firm Celebrates 35 Years”, Newsday, 16 septembrie 1995, A27.
- 316 Micah Morrison, „Who is Harold Ickes?”, Wall Street Journal, 26 octombrie 2000.
- 317 Morrison, „Who is Harold Ickes?”, William G. McGowan, „The Mob and the Deputy Chief of Staff; Harold Ickes Jr.”, Washington Monthly, Volumul 26, Numărul 7–8, iulie 1994, 9; Jerry Seper, „U.S. to Probe White House Aide’s Former Law Firm for Mob Ties”, Washington Times, 5 iulie 1994, A1.
- 318 Thomas B. Edsall and George Lardner Jr., „Clinton’s Likely Assistant Defends Work for Union”, Washington Post, 9 ianuarie 1993, A5.
- 319 Morrison, „Who is Harold Ickes?”
- 320 Al Gordon, „Anthony Provenzano, Suspect in Hoffa Disappearance”, 13 decembrie 1988, Newsday, 35.
- 321 Morrison, „Who is Harold Ickes?”
- 322 Mike McAlary, New York Post, 12 ianuarie 1993.
- 323 David M. Alpern, „A Godfather’s Fall: Mob Under Fire”, Newsweek, 30 decembrie 1985, 20.

- 324 Michael Moroney, „Laboring Against America”, *Rising Tide*, Vară 1999.
- 325 Matt Labash, „John Sweeney and the State of His Union”, *Weekly Standard*, 21 octombrie 1996, 20.
- 326 Todd S. Purdum, „A Political Whodunit; Suspects Abound in the Downfall of Harold M. Ickes”, *New York Times*, 14 februarie 1993, 41.
- 327 Deborah Pines, „Circuit Panel Bars Release of Report Involving Ickes”, *New York Law Journal*, 12 decembrie 1995, 1.
- 328 Michael Lewis, „Bill Clinton’s Garbage Man”, *New York Times*, 21 septembrie 1997, 58.
- 329 Judy Bachrach, „Seduced and Abandoned”, *Vanity Fair*, septembrie 1997.
- 330 Jerry Seper, „Ickes’ Links to Union Under New Scrutiny”, *Washington Times*, 16 iunie 1996, A1.
- 331 Michael Ledeen and Mike Moroney, „The White House Joins the Teamsters”, *American Spectator*, noiembrie 1998.
- 332 Jim Larkin, „What Went Wrong”, *In These Times*, 3 noiembrie 1997, 18.
- 333 Dave Saltonstall, „Harold Ickes Knows All the Secrets, But Won’t Tell Any”, *Daily News (New York)*, 10 octombrie 2000, 30.
- 334 Brian Duffy, „Campaign Investigation of Ickes Reveals Evidence of Wrongdoing”, *Wall Street Journal*, 3 august 1998.
- 335 John Aloysius Farrell, „The President’s Get-It-Done Guy”, *Boston Globe*, 15 octombrie 1995, 14.
- 336 Marc Humbert, „Ickes, a Tenacious Operative, Mrs. Clinton’s ‘Tree’ in New York”, *Associated Press State & Local Wire*, 17 iunie 1999.
- 337 Amy Westfeldt, „Billionaire Puts His Money Where His Mouth Is—Toward Ousting Bush”, *Associated Press, New York*, 10 iunie 2004.
- 338 George Soros with Byron Wien and Krisztina Koenen, *Soros on Soros: Staying Ahead of the Curve* (John Wiley & Sons, 1995), 145.
- 339 Thomas B. Edsall, „Campaign Money Finds New Conduits As Law Takes Effect: Shadow Organizations to Raise ‘Soft Money’”, *Washington Post*, 5 noiembrie 2002, A02.
- 340 Lorraine Woellert, „The Evolution of Campaign Finance?”, *Business Week*, 15 septembrie 2003, 62.

- 341 Jeanne Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat”, Wall Street Journal, 5 februarie 2004.
- 342 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat”.
- 343 Blumenfeld, „Soros’s Deep Pockets vs. Bush”.
- 344 Blumenfeld, „Soros’s Deep Pockets vs. Bush”; Michelle Goldberg, „Move-On Moves Up”, Salon.com, 1 decembrie 2003.
- 345 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat”.
- 346 Blumenfeld, „Soros’s Deep Pockets vs. Bush”.
- 347 Cummings, „Soros Has a Hunch Bush Can Be Beat”.
- 348 Byron York, The Vast Left Wing Conspiracy (Crown Forum/Random House, 2005), 8.
- 349 Brendan Bernhard, „Tempest in a Teapot”, LA Weekly, 6 august 2004, 22.
- 350 Steve Ginsberg, „Expanding the House that ‘Jack’ Built”, San Francisco Business Times, 26 ianuarie 1996, 7.
- 351 Bernhard, „Tempest in a Teapot”; Chris Taylor and Karen Tumulty, „Move-On’s Big Moment”, Time Magazine, 24 noiembrie 2003, 32.
- 352 Bernhard, „Tempest in a Teapot”.
- 353 Bernhard, „Tempest in a Teapot”; Taylor and Tumulty, „MoveOn’s Big Moment”.
- 354 Bernhard, „Tempest in a Teapot”.
- 355 Taylor and Tumulty, „MoveOn’s Big Moment”.
- 356 Lowell Ponte, „Zack Exley: Kerry’s Toxic Web Spider”, FrontPage Magazine.com, 31 august 2004.
- 357 Renuka Rayasam, „Piqued? Make an Anti-Bush TV Spot”, Austin American Statesman, 30 octombrie 2003, A11; „RNC Attacks Bush- Hitler Ad”, WorldNetDaily.com, 4 ianuarie 2004; „2nd Bush- Hitler Ad Posted”, WorldNetDaily.com, 5 ianuarie 2004.
- 358 Christian Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”, United Press International, 7 iulie 2003.
- 359 Robert Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”, Nation, 1 martie 2004, 18.

- 360 Matt Bai, „Notion Building”, New York Times Magazine, 12 octombrie 2003,82.
- 361 Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”.
- 362 Bourge, „Liberal Think Tank Debuts”.
- 363 Dreyfuss, „An Idea Factory for the Democrats”.
- 364 Jim Rutenberg, „New Internet Site Turns Critical Eyes and Ears to the Right”, New York Times, 3 mai 2004, 21.
- 365 Rutenberg, „New Internet Site Turns Critical Eyes and Ears to the Right”.
- 366 Hans Nichols, „Limbaugh Stirs Democrats’ Angst Over Forces Radio”, Hill, 14 septembrie 2004, 6; Suzanne Gamboa, „Liberals Want More Antidote for Limbaugh on American Forces Radio”, Associated Press, 28 iunie 2004; Jake Thompson, „Limbaugh Protests Harkin Move”, Omaha World-Herald, 19 iunie 2004, 04A.
- 367 Nichols, „Limbaugh Stirs Democrats’ Angst Over Forces Radio” Hill; „Harkin Leads Senate in Unanimous Vote Demanding Political Balance on American Forces Radio and Television Service”, US Newswire, 16 iunie 2004.
- 368 „Statement of Senator Tom Harkin on American Forces Radio”, harkin.senate.gov, 17 iunie 2004. (nota autorilor: În virtutea transparenței totale, trebuie menționat că ambii autori ai acestei cărți au fost, în câteva ocazii, ținta atacurilor mincinoase ale website-ului domnului Brock.)
- 369 Jeanne Cummings, „A Hard Sell on ‘Soft Money’”, Wall Street Journal, 2 decembrie 2003; Michael Crowley, „Shadow Warriors”, New York Magazine, 12 august 2004.
- 370 S.C. Gwynne, „The Daughter Also Rises”, Texas Monthly, august 2004, 112.
- 371 S.C. Gwynne, „The Daughter Also Rises”.
- 372 Thomas B. Edsall, „Liberals Form Fund to Defeat President”, Washington Post, 8 august 2004, A03.
- 373 John Harwood, „In Fallout from Campaign Law, Liberal Groups Work Together”, Wall Street Journal, 27 iulie 2004, A1.
- 374 Craige McMillan, „Making a List, Checking it Twice”, WorldNetDaily.com, 29 iulie 2004.
- 375 David A. Leib, „Political Group Paid Felons for Door-to-Door Voter Registration Drive”, Associated Press, 23 iunie 2004.
- 376 „Unsustainable Secrecy”, Washington Post, 5 februarie 2004, A20.

377 Ibid., „Sustainable World Corp. menționează doar o cutie poștală din Houston ca adresă. Nu există un număr de telefon pentru informații. Nu există înregistrări în bazele de date ale firmelor. Am reușit să dăm de Lewis Linn, contabilul Sustainable World Corp., și l-am întrebat despre această organizație; a declarat că informațiile sunt confidențiale. L-am rugat să vorbească cu cei care se află în spatele Sustainable World și să afle dacă le poate dezvălui identitatea. Lewis Linn a revenit cu un telefon și ne-a spus: «Am vorbit cu clienții mei și nu doresc ca numele lor să fie date publicității.»»

378 Crowley, „Shadow Warriors”.

379 Brian C. Mooney, „Kerry's Ex-Manager Spurs Anti-Bush Effort”, Boston Globe, 26 iulie 2004, A1.

380 John Mercurio and John Bresnahan, „Who's Who at the Party Campaign Committees?” Roll Call, 13 septembrie 1999.

381 William Safire, „Never Love a Stranger”, New York Times, 12 noiembrie 2003.

382 Alexander Bolton, „Parties' Loss is 527's Gain”, Hill, 27 iulie 2004.

383 The Prowler, „The Collusion is Complete”, American Spectator, 9 aprilie 2004.

384 „The Collusion is Complete”, American Spectator, 9 aprilie 2004.

385 Riva D. Atlas, „2 Soros Sons Get More Control of the Business”, New York Times, 6 octombrie 2004, C1.

386 Fredric U. Dicker, „Soros Jr's Splurge—Tycoon's Son Spends Liberally on N.Y. Dems”, New York Post, 10 august 2004, 6.

387 Matt Bai, „Wiring the Vast Left-Wing Conspiracy”, New York Times Magazine, 25 iulie 2004, 30.

388 Ibid.

389 William F. Hammond Jr., „Soros Invests in D.A. Race”, New York Sun, 9 septembrie 2004, 2.

390 Joel Stashenko, „Court Says Party Intruded on Democratic Primary for DA”, Associated Press, 14 octombrie 2004.

391 Thomas B. Edsall, „Democrats' Data Mining Stirs an Intraparty Battle”, Washington Post, 8 martie 2006, A01.

392 David Yeagley, „George Soros and the Sundance Kid”, FrontPageMagazine.com, 7 februarie 2005.

- 393 Byron York, „David Brock is Buzzing Again”, National Review, 14 iunie 2004.
- 394 Marc Morano, „David Brock Group Backpedals on Soros Funding”, Cybercast News Service, 3 martie 2005.
- 395 Bai, „Wiring the Vast Left-Wing Conspiracy”.
- 396 Jane Mayer, „The Money Man”, New Yorker, 18 octombrie 2004.
- 397 Brian Maloney, „Bailout: Soros, Lewis in Air America Election- Year Rescue”, Radio Equalizer, 22 februarie 2006.
- 398 Laura Blumenfeld, „Soros's Deep Pockets vs. Bush”, Washington Post, 11 noiembrie 2003, A03.
- 399 George Soros, The Alchemy of Finance (John Wiley & Sons, Inc., 2003: ediție princeps 1987), 15.
- 400 George Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism (PublicAffairs, 2000), 337.
- 401 George Soros, The Crisis of Global Capitalism (PublicAffairs, 1998), 102.
- 402 Greg Torode, „Hanoi Makes Its Marx in Soros Warning”, South China Morning Post, 7 ianuarie 1999, 8.
- 403 Roger Cohen, „Redrawing the Free Market; Amid a Global Financial Crisis, Calls for Regulation Spread”, New York Times, 14 noiembrie 1998, B9.
- 404 George Soros, „To Avert the Next Crisis: The IMF Should Be Transformed into An International Central Bank, so that it Can Act to Prevent Financial Crises as well as be the Lender of Last Resort to Distressed Countries”, Financial Times (London), 4 ianuarie 1999, 20.
- 405 Soros, George Soros on Globalization, 7, 10, 20, 166.
- 406 Soros, The Crisis of Global Capitalism, 203.
- 407 Soros, George Soros on Globalization (PublicAffairs, 2002), 3.
- 408 Soros, Open Society: Reforming Global Capitalism, 346–47.
- 409 Soros, George Soros on Globalization, 177.
- 410 George Soros, „Avoiding a Breakdown: Asia's Crisis Demands a Rethink of International Regulation”, Financial Times (London), 31 decembrie 1997, 12.
- 411 Soros, Open Society, 276.
- 412 Soros, The Crisis of Global Capitalism, 177.

- 413 Ibid., 168, 179.
- 414 Ibid., 182.
- 415 Ibid., viii.
- 416 Ibid., xi.
- 417 Ibid., 28, 155.
- 418 Cuvântarea lui George Soros la The Asia Society Hong Kong Center 11th Annual Dinner, Hong Kong, 19 septembrie 2001.
- 419 Ibid.
- 420 Soros, *The Crisis of Global Capitalism*, 155.
- 421 Jeffrey D. Sachs, *The End of Poverty: Economic Possibilities for our Times* (Penguin Press, 2005), 299–301.
- 422 Joseph Klein, „Global Wealth Redistribution Program, Millennium Development Project: Jeffrey Sachs' Hollywood Style Dud at the United Nations”, *Canada Free Press*, 24 aprilie 2006.
- 423 Laura D'Andrea Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty”, *Business Week*, 3 decembrie 2001, 26.
- 424 Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty”.
- 425 Tyson, „It's Time to Step Up the Global War on Poverty”.
- 426 Jeffrey D. Sachs, „International Economic Strategy After September 11”, „Project Syndicate”, septembrie 2001.
- 427 Sachs, *The End of Poverty*, 330–31.
- 428 Elizabeth H. Becker, „A Conversation with Jeffrey Sachs”, *Counsel on Foreign Relations*, Washington DC, Federal News Service, 14 martie 2006.
- 429 Sachs, *The End of Poverty*, 312.
- 430 Jeffrey D. Sachs, „Development Aid for Development's Sake”, „Project Syndicate”, februarie 2006.
- 431 Sachs, *The End of Poverty*, 365.
- 432 Sachs, *The End of Poverty*, 216.
- 433 Sachs, *The End of Poverty*, 359.
- 434 Elizabeth Becker, „Banker Presses Aid for Poor to Fight Terror”, *New York Times*, 22 aprilie 2004.

- 435 Jeffrey D. Sachs, „Defeating Terrorism Through Global Prosperity”, Project Syndicate, octombrie 2001.
- 436 Klein, „Global Wealth Redistribution Program”.
- 437 George Soros, *The Bubble of American Supremacy* (PublicAffairs, 2004), 143.
- 438 Matt Welch, „Velvet President: Why Vaclav Havel is Our Era's George Orwell and More”, Reason Online, May 2003; George Soros, *Underwriting Democracy: Encouraging Enterprise and Democratic Reform Among the Soviets and in Eastern Europe* (PublicAffairs 1991), 26–27.
- 439 Soros, *The Bubble of American Supremacy*, 132.
- 440 F. William Engdahl, „Revolution, Geopolitics and Pipelines”, Asia Times, 30 iunie 2005; Michael Dobbs, „U.S. Advice Guided Milosevic Opposition: Political Consultants Helped Yugoslav Opposition Topple Authoritarian Leader”, Washington Post, 11 decembrie 2000, A01.
- 441 Peter Ackerman and Christopher Kruegler, *Strategic Nonviolent Conflict: The Dynamics of People Power in the Twentieth Century* (Praeger Publishers, 1993), 46.
- 442 „President Tudjman Criticizes Foreign Interference in Croatia's Media”, BBC Summary of World Broadcasts, 11 decembrie 1996.
- 443 „The Balkans”, Jane's Sentinel Security Assessments, 30 November 2000.
- 444 Jane's Sentinel, 30 noiembrie 2000.
- 445 „Yugoslav Election Commission Sets Second Round, Says Opposition”, CNN.com, 6:53 PM EDT (2253 GMT), 27 septembrie 2000.
- 446 Bob Graham, Sue Masterman, „The Storming of Belgrade; Parliament and HQ Burn as Mobs Tell Milosevic to Go”, Evening Standard (London), 5 octombrie 2000.
- 447 Steven Erlanger and Roger Cohen, „From a Summons to a Slap: How the Fight in Yugoslavia Was Won”, New York Times, 15 octombrie 2000, 16.
- 448 Jane's Sentinel, 30 noiembrie 2000.
- 449 Franklin Foer, „Regime Change, Inc. : Peter Ackerman's Quest to Topple Tyranny”, New Republic, 25 aprilie 2005.
- 450 Neil Clark, „NS Profile—George Soros”, New Statesman, 2 iunie 2003.
- 451 David Holley, „The Seed Money for Democracy”, Los Angeles Times, 26

- 452 Mark MacKinnon, „Georgia Revolt Carried Mark of Soros”, *Globe and Mail*, 26 noiembrie 2003.
- 453 Ibid.
- 454 Foer, „Regime Change, Inc”.
- 455 David Holley, „Soros Invests in His Democratic Passion: The Billionaire's Open Society Institute Network is Focusing on Central Asia Now” *Los Angeles Times*, 5 iulie 2004, A6.
- 456 Thomas B. Edsall, „Liberals Form Fund to Defeat President: Aim is to Spend \$75 Million for 2004”, *Washington Post*, 8 august 2003, A03.
- 457 Jane Mayer, „The Money Man: Can George Soros's Millions Ensure the Defeat of President Bush?”, *New Yorker*, 18 octombrie 2004.
- 458 George Soros, *The Bubble of American Supremacy*, 9.
- 459 The Charlie Rose Show, „President Bush and Senator Kerry Engaged in a Very Tight Race”, *Public Broadcasting Service (PBS)*, 2 noiembrie 2004.
- 460 Jane Mayer, „The Money Man, „ *New Yorker*, 18 octombrie 2004.
- 461 David M. Halbfinger, „Kerry Building Legal Network for Vote Fights”, *New York Times*, 19 iulie 2004.
- 462 Matt Drudge, „Kerry/Edwards Election Directive: Charge Voter Intimidation, Even if None Exists!”, *DrudgeReport.com*, 14 octombrie 2004.
- 463 „House Members Will Discuss Request to United Nations to Monitor Election: Rep. Johnson Spearheads Effort to Invite International Body”, *Office of Congresswoman Bernice Johnson*, Press Release, 6 iulie 2004.
- 464 Alan Fram, „Fla. Lawmaker Says 2000 Election 'Stolen'”, *Associated Press*, 1:14 AM, 16 iulie 2004.
- 465 Fram, „Fla. Lawmaker Says 2000 Election 'Stolen.'”
- 466 John Nichols, „The Boxer Rebellion”, *Nation*, 28 februarie 2005; Kenneth R. Bazinet with Richard Sisk, „Dems Lose W Elex Challenge”, *Daily News (New York)*, 7 ianuarie 2005.
- 467 David Horowitz, *Radical Son: A Generational Odyssey* (Free Press, 1997), 396.

Editura CONTRA MUNDUM vă oferă cărțile care ne scot din gândul lumii.

CONTRA MUNDUM este o editură pentru cărțile care ne scot din gândul lumii de astăzi, o lume dominată de conformismul intelectual și estetic, de relativismul moral și de minciuna ambalată mediatic-publicitar și vândută ca adevăr incontestabil.

Apariții:

- **„GHIDUL INCORECT POLITIC – Despre femei, sex și feminism”. Autor: Carrie L. Lukas. Cu o prefață de Traian Ungureanu.**

Seria „Ghidul Incorect Politic” demolează cu argumente, în câte o carte dedicată fiecăruia dintre acestea, miturile pe care ideologia corectitudinii politice încearcă din rășputeri să le impună lumii întregi ca adevăruri absolute, incontestabile. „Despre femei, sex și feminism” este o carte scrisă de o femeie care, prin recurs la studii sociologice, demonstrează absurditatea și falsul tezelor feministe privitoare la sexualitate, la familie, sau la rolul femeii în societate.

- **„HOLLYWOOD EZOTERIC. SEX, SECTE ȘI OCULTISM ÎN FILM”. Autor: Jay Dyer.**

O carte care descoperă și decriptează cele ascunse în spatele imaginilor mișcate, vându-te de marea industrie a iluziilor de la Hollywood. Jay Dyer rezolvă 24 de puzzle-uri formate fiecare din sute de piese – imagini și dialoguri – pline de aluzii cu semnificații oculte. Ne oferă chei de interpretare, dar ne lasă pe noi să alegem dacă ni le însușim sau le respingem. Noi decidem, după ce citim această carte, dacă, printre înghițituri de pop-corn și Coca-cola, ne uităm la o joacă de copii sau la un joc sinistru, care-i folosește „iluzionistului-șef”, mai cunoscut ca „tată al minciunii”, ca „vrăjmaș”, ca „șarpele celvechi”...

Pentru comenzi, puteți accesa www.contramundum.ro/librarie-carti/ sau puteți suna la telefonul 0738.174.220.

Asemenea lui Marx și a întregului șir de lideri socialiști aliniați în urma acestuia, Soros, în calitate de „conștiință a lumii”, este un acerb critic al prezentului, însă evită cu șiretenie să ofere prea multe detalii despre cum arată, în concepția lui, societatea viitorului: „În rețeaua mea de fundații, nu am definit niciodată societatea deschisă. Dacă am fi făcut acest lucru, organizația ar fi devenit mai rigidă; așa cum este acum, flexibilitatea este ceea ce o definește”.

Această fentă retorică nu reușește să camufleze suficient de dibaci bătrânul concept marxist-leninist al „revoluției fără sfârșit”. De la Stalin știm că un „revoluționar de profesie” trebuie să rămână pururea vigilent, deoarece „dușmanul nu doarme niciodată”. Și ce sunt oare activiștii din ONG-urile tutelate de Soros dacă nu niște „revoluționari de profesie”? Niște „activiști de partid”?

Dacă, însă, în societățile ce asumau deschis socialismul, „Partidul” era investit (sau se auto-investea) oficial ca forță politică conducătoare, într-o societate pretins deschisă, noțiunea de „partid” (în sine, sectară) ar fi un nonsens. De aici, tertipul cu rețeaua globală de ONG-uri la care recurge Soros pentru a-și pune în practică viziunea, și care este numită de David Horowitz și Richard Poe „Partidul din umbră”. Când luptă să pună mâna pe putere, comuniștii se dau în vânt după clandestinitate și deghizări.

Adrian Pătrușcă

ISBN 978-606-94399-4-4

CONTRA•MUNDUM